

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΕ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1978 | ΑΡΙΘ 24-25

ΕΟΡΤΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1978 ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Π ρ ο ς

Τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' Ἡμᾶς
Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἀδελφοί μου,

Εἰς τὴν οἰκουμένην ὀλόκληρον θὰ ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν οἱ Καμπάνες νὰ καλοῦν τὰ πλήθη τῶν Πιστῶν εἰς τὴν ἱεράν Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν τῆς χαρμοσύνου ἀναμνήσεως τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου.

Οἱ μελωδικοὶ ἤχοι τῶν θείων μνημάτων, ὡς ὑλοποιήσις τοῦ Ὑμνου τῶν Ἀγγέλων, ἐπάνω ἀπὸ τὴν παγωμένην Βηθλεέμ, Ἐκείνης τῆς Ἁγίας Νυκτός, ποῦ ἔγινε τὸ ὄροσημον καὶ ἡ τομὴ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, παρὰ τὸν σάλον τῶν ἀνθρωπίνων ἀναστατώσεων καὶ παρεκλίσεων, αὐτὲς οἱ ἀξέχαστες ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια χριστουγεννιάτικες κωδωνοκρουσίαι, θὰ μένουν αἰώνιοι χαρμόσυνοι πνευματικοὶ Μαραθωνοδρόμοι τῆς ἀναγγελίας τῆς τελικῆς Νίκης τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ Σκότους.

Ἡ Γέννησις τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ ἀνεμένετο· καὶ ἤλθε μὲ τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου», διὰ νὰ κωπάσῃ τὸν κάματον τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Ἐμεινε ὅμως διὰ πολλοὺς «σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

«Ὁ Θεὸς ἀπέθανε», εἶπαν μερικοὶ φιλόσοφοι! Ἐκεῖνοι ὅμως ἐξέλιπον!

«Δὲν ὑπάρχει Θεός», ψιθυρίζουν δηλητηριώδεις ὄφεις ἀπιστίας τῆς ἐποχῆς μας.

«Γεννήματα ἐχιδνῶν», τοὺς ἀπεκάλεσεν ὁ Κύριος.

Παρὰ ταῦτα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ διαλάμπουν καὶ φωσφορίζουν εἰς τὰ πανηγυρίζοντα πρόσωπα τῶν ἀπείρων εὐλαβῶν Πιστῶν, ποῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Γῆς γεμίζουν ἑορταστικὰ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τοῦ Κυρίου!

Ἴδου, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ συμφάλλοντες μετὰ τῶν Ἀγγέλων:

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ἐν μέσῳ καὶ τῆς σημερινῆς παγωμένης νύχτας τῶν καιρῶν μας.

Πανηγυρίζουμε καὶ ἀγαλλόμεθα, πορευόμενοι κατ' εὐθείαν ἐμπρός, κατὰ τὴν ἀνωθεν ἐντολὴν καὶ βεβαίωσιν, χωρὶς νὰ στρέψουμε εἰς τὰ ὀπίσω πρὸς τὰ πρὸς ἀπώλειαν Σόδομα καὶ Γόμορα, ἵνα μὴ ὡς στήλη ἄλατος νεκρώσουμε τὴν ὑπόστασίν μας εἰς τὰ τέλματα τῆς ἀπιστίας.

Γίγαντες Λῶτ, κατὰ Χάριν Κυρίου, καὶ ὄχι θλιβεροὶ νάνοι, θύματα θεωριῶν ἀνθρωπίνων, μὲ ἀκλόνητον πίστιν εἰς Ἐκεῖνον, ποῦ αἰώνια θὰ εἶναι «ἡ ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή», θὰ μοιραζόμεστε καρτερικὰ καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν θλίψιν τοῦ κόσμου τούτου, μέχρι τῆς τελικῆς νίκης.

Γίγας τῆς Πίστεως ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐπερπάτησε καὶ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασ-

σαν μαζί με τὸν Κύριον, ὅσον ἦτο με τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ ἐμπιστοσύνην σι-
δεροδεμένους κοντά Του.

Ὅμως, θλιβερός νάνος, ὅταν κλονίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῶν περιστάσεων, ἄρχισε νὰ βουλιάζη. Καὶ ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς Δώδεκα Μαθητὰς τοῦ Διδασκάλου!

Ἄδελφοί μου,

Με τὴν σημερινὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνα-
μνήσεως τῆς ἐπὶ γῆς Ἐπιφανείας τοῦ Σω-
τῆρος Χριστοῦ, εἰς ἐποχὴν, ποὺ πολλοὶ τὸν ἀγνοοῦν καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἀδελφοί μας κλο-
νίζονται με τὸν σπόρον τῆς ἀρνήσεως, κα-
λούμεθα νὰ συνεχίσουμε σταθερὰ τὴν πορείαν
σωτηρίας τοῦ Λόγου, χωρὶς κλονισμοὺς ἀπὸ
παροδικὰ θλιβερὰ περιστατικὰ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς μας ζωῆς, γιγαντωμένοι εἰς τὴν
Πίστιν καὶ με βουλωμένα τ' αὐτιά τῆς ψυ-
χῆς μας ἀπὸ τὶς μελωδίες τῶν σειρήνων τοῦ
ὕλισμοῦ. Διὰ νὰ γίνουμε ἱκανοί, μέσα εἰς τὴν
ἀνεμοδαρμένην θάλασσαν τῶν καιρῶν μας,
νὰ περπατήσουμε ἀσφαλεῖς, χωρὶς νὰ βυ-
θισθοῦμε εἰς τὰ παγωμένα πελάγη τῆς ἐωσ-
φορικῆς ἀπιστίας.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μόνη
σώζουσα Κιβωτός.

Καὶ τὶς τελευταῖες ἔστω στιγμές, εἰς
αὐτὴν τὴν πνευματικὴν Κιβωτὸν πολλοὶ κλο-
νισμένοι ἀνεζήτησαν τὴν γαλήνην, καὶ ἔφυ-
γαν ἡρεμοὶ καὶ φωτισμένοι.

Αὐτὴ ἡ Κιβωτός, Λαὸς τοῦ Θεοῦ, σοῦ
χρειάζεται στὶς δύσκολες στιγμές ποὺ δι-
έρχεται ἡ ἀνθρωπότης, ὡς λιμάνι σωτηρίας.

Καὶ εἰς Αὐτὴν τὴν Κιβωτὸν τῆς ἐπὶ
γῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,
με τὴν Χάριν τοῦ Σαρκοθέντος Σωτῆρος
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελικὰ θὰ βρῆ τὴν ἀνά-
παυσίν της κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Οἱ κλονιζόμενοι καὶ κλονίζοντες, ἀπὸ
θλιβερὰς προσωπικὰς περιπτώσεις παρασυ-
ρόμενοι, εἰς βάρος τοῦ Ἱερωτάτου τῆς Ἐκ-
κλησίας Πνευματικοῦ Καθιδρύματος, καθ'
ἦν στιγμὴν ἐπὶ τῶν καιρῶν μας παρατηρεῖ-
ται ἀδιαφορία καὶ ἴσως ἐνοχος σιγὴ ἐναντι
αἰρετικῶν ἐξάρσεων, διὰ τὰς ὁποίας δὲν
συγκινοῦνται οἱ ἀμύντορες τῆς θρησκείας,
ὀλισθαίνουν εἰς συντριβὴν των, ὡς πρὸς γρα-
νιτώδη βράχον προσκρούοντες, διότι ἡ Ἐκ-
κλησία εἶναι ἀσάλευτον θεῖον Καθίδρυμα
καὶ οὐδὲν τῆς Ἐκκλησίας δυνατώτερον.

Ἄν τὸ Βυζάντιον ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια
τῶν ἀμαρτιῶν του, χωρὶς νὰ δυνηθῶν με τὰ
ἀνθρώπινα μέτρα νὰ τὸ περισώσουν οἱ κοσ-
μικοὶ του ἄρχοντες, ὅμως ἡ ἐπὶ γῆς Στρα-
τευομένη τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαίτατα δι' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-
κλησία, καὶ με τὶς ἐξάρσεις της καὶ με
τὶς σκιές της ἦτο Ἐκείνη ποὺ ἐπὶ πέντε
περίπου αἰῶνες διετήρησε πυγολαμπίδα τὴν
ἐθνικὴν ὑπόστασιν, ποὺ σὰν θρυαλλίδα ἀναφε-
καὶ βρόντησε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Πανελλή-
νων, διὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐν τέλει θριαμβευτικὰ
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀγίαν Γῆν ἐλευθερία
ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Ἄδελφοί,

Ἐνώπιον τοῦ Παναγίου Σπηλαίου, ὅ-
που ἐσαρκώθη ἡ Θεία ἀγάπη («Στῶμεν εὐ-
λαβῶς»).

Χριστὸς γεννᾶται, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Αὐτοῦ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἔλεος ὡς μᾶς ὁ-
δηγῆ εἰς λιμένας χαρᾶς, εὐτυχίας καὶ γαλή-
νης!

Μετὰ θερμῶν ἐν Τεχθέντι Χριστῶ

Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς Θείας Ἐπιφανείας καὶ τῆ ἀνατολῆς τοῦ νέου ἔτους 1979
ὁ Διευθυντὴς τῶν Περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» καὶ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ»
καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ εὐχονται εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώστας πᾶσαν χαρὰν καὶ
εὐτυχίαν παρὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Λ α ε τ ο υ Θ ε ο υ,

Εἰς τοὺς παρόντας κρισίμους καιροὺς, τοὺς ὁποίους διέρχεται τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, παρακολουθοῦμεν οἱ πάντες μὲ κατὰπληξιν καὶ ὀδύνην, ἓνα ἀνίερρον, σκληρὸν καὶ ἀνόσιον πόλεμον, ποὺ ἔχει κηρυχθῆ ἔναντιὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ προσφάτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ παλαιότερου δημοσίου βίου τῶν Ἑλλήνων παρετηρήθη τοιαύτης ἐντάσεως πολεμικῆ κατὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ αἰωνίου καθιδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκούσιοι καὶ ἀκούσιοι ἐχθροὶ τῆς πίστεως ἔχουν στρέψει τὰ φονικά ὄπλα τῶν κατὰ τοῦ ἀγίου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαγωνίζονται ποῖος θὰ ἐπιφέρει τὰ πλέον καίρια πλήγματα κατ' αὐτῆς. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ἢ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γενικωτέρας προσπαθείας διὰ τὸν κλονισμόν τῶν ἀξιών καὶ τῶν θεσμῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἀνετράφη καὶ ἐπέζησεν ὁ Ἑλληνισμὸς ἢ ἀποτελεῖ ὀργανωμένον σχέδιον κρημνισμοῦ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὸ ἰσχυρότερον φρούριον ἀντιστάσεως τοῦ Γένους κατὰ τῶν ποικιλονύμων, πολυαριθμῶν καὶ πανισχύρων ἐχθρῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὸ εὐλογον ἐρώτημα, ποῖα εἶναι τὰ συγκεκριμένα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν εἰκόνα τοῦ πολυμετώπου κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πολέμου, ὑποχρεούμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν καθορίζοντες αὐτὰ ὡς ἑξῆς:

1. Ἀμφισβητεῖται ὀψίμως μὲν, συστηματικῶς δέ, ἡ προσφορὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ

τοὺς χρόνους τῆς τετρακοσιετοῦς δουλείας καὶ τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Αὐθαίρετοι συγγραφαί, ἀνιστόρητοι δημοσιεύσεις καὶ καινοφανεῖς διδασκαλῖαι προσπαθοῦν νὰ σπλώσουν ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας πρόσωπα καὶ νὰ νοθεύσουν γεγονότα διὰ τὰ ὁποῖα ἀναντίρρητος καὶ ἀπρηκρίβωμένη παραμένει ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια.

2. Ἐπιχειρεῖται δημαγωγικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ περιλαλήλου προβλήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἰς βάρος καὶ πάλιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ δηλαδὴ κατὰ τὰ προγενέστερα ἔτη τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἐδόθη εἰς τὸ Κράτος, χρησιμοποιεῖται καὶ σήμερον τὸ ἔναπομείναν ἐλάχιστον τμήμα αὐτῆς ὡς αἰτία, διὰ νὰ κατηγορηθῆ ἡ Ἐκκλησία ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν λαόν.

3. Καλλιεργεῖται ἡ τάσις νὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ δικαίωμα νὰ διακηρύσσει τὰς αἰωνίους ἀληθείας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ ζητῆ τὴν σύμφωνον πρὸς αὐτὰς τὰς ἀληθείας ρύθμισιν βασικῶν ζητημάτων τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν, ὅπως εἶναι ὁ ἱερὸς θεσμὸς τῆς οἰκογενείας, ἡ εὐλογημένη τεκνογονία καὶ ἡ ἀγωγὴ τῆς νεότητος.

4. Συστηματοποιεῖται καὶ παρατείνεται ἡ πολεμικὴ κατὰ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, διὰ τῆς συνεχοῦς διαβολῆς ἐναντίον τῶν Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι παρίστανται συνεχῶς ὡς οἱ χειρότεροι τῶν Ἑλλήνων δηλαδὴ, ὑλόφρονες, αὐταρχικοί, ἀνεξέλεγκτοι, πλουτοκράται, ἀνήθικοι καὶ ἀδιάφοροι διὰ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ στόχου εἶναι ἐπιτυχής. Διότι γνωρίζουν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως, ὅτι ἰσχύει καὶ περὶ

ένος ἐκάστου ἐπισκόπου ὡς ποιμένος, τὸ περὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ λεχθέν· «πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης» (Ματθ. κστ' 31).

5. Διευκολύνεται πανταχόθεν, χάριν μιᾶς σκοπίμου ἀσυδοσίας καὶ ὄχι χάριν τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, ἡ δραστηριότης εἰς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν Ἑλλάδα ξένων προπαγανδῶν, αἰρέσεων, ἀθεϊστικῶν ιδεολογιῶν, μηδενιστικῶν κηρυγμάτων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν.

6. Ἀναπτύσσεται συνεχῶς, ἐπειδὴ καὶ προπαγανδίζεται ἐπιτηδεῶς ἓνα πρωτοφανὲς ἀντικληρικὸν πνεῦμα, γεγονός τὸ ὁποῖον ἐδράζεται εἰς τὴν ἐπικίνδυνον τάσιν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου νὰ μὲνη ἀνενόχλητος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν πάσης φύσεως ὑλιστικῶν ἀγαθῶν τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ὅμοιοι μὲ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν ἐκ τῆς ζωῆς των τὴν ἐλεγκτικὴν παρουσίαν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ

7. Διογκοῦται καὶ διευρύνεται ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ποιμένων αὐτῆς κατακραυγὴ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντιδημοσιογραφικῆς τακτικῆς μερίδος τοῦ ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Ἐλάχισται ἐφημερίδες, ἀντλοῦσαι τὰς πληροφορίας των καὶ ἀπὸ μερικὰ λαθρόβια «θρησκευτικὰ» φυλλάδια, ἐπέδραμον μετὰ βουλιμίας εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας περίβολον, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν σκάνδαλα καὶ παραπτώματα κληρικῶν καὶ νὰ τὰ ἐπιδείξουν εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ὡς δημοσιογραφικὰ ἐπιτεύγματα. Ὑποθέσεις δεδικασμένα ἢ εὐρισκόμενα εἰς τὸ στάδιον τῆς δικαστικῆς διαδικασίας, παραπτώματα κληρικῶν οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα ἀναπόδεικτα εἰσέτι ἀμαρτήματα κληρικῶν ἀπετέλεσαν τὸ ὑλικὸν μυθιστορηματικῆς συνεχείας εἰς τὰς ἐφημερίδας αὐτάς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἱερὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς καμμίαν φιλάνθρωπον ἢ νομι-

κὴν προστασίαν ἀφέθη βορὰ τῶν κοράκων. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς σκανδαλοθηρίας εἰς βάρος θρησκευτικῶν ἡγετῶν εἶναι μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παγκοσμίου Τύπου.

Πρὸ αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς καταστάσεως θὰ ἠδύνατο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀντιδράσῃ μὲ πολλοὺς τρόπους. Θὰ ἠδύνατο, ἐὰν ἤθελε, νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα διὰ νὰ κρουσθοῦν ἐν εἴδει πνευματικοῦ συναγεροῦ καὶ ἐν μιᾷ στιγμή οἱ κώδωνες τῶν πολυαρίθμων Ὀρθοδόξων Ναῶν ὅλης τῆς ἐπικρατείας, ἔτσι ὥστε νὰ ριγῆσιν ἐκ συγκινήσεως οἱ εὐσεβεῖς, νὰ ἀφυπνισθοῦν οἱ ἀδιάφοροι καὶ νὰ ἀνησυχῆσιν οἱ πολλοί. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιστρατεύσῃ τὸν ἄμβωνα καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ χιλιάδας κηρυγμάτων διὰ νὰ κατονομάσῃ καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ πρόσωπα καὶ γεγονότα αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας ἐναντίον της. Θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ παραλάβῃ τὰ ἱερὰ καὶ τετιμημένα λείψανα τῶν ἁγίων ἐκ τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων αὐτῶν, τὰς εἰκόνας, τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ ἱστορικὰ λάβαρα διὰ νὰ τὰ λιτανεύσῃ ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, προκειμένου νὰ ὑπομνήσῃ αἰσθητῶς εἰς ὀλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἀνεκτίμητον ἀποθησαυρισμένην, ἀλλὰ καὶ ζῶσαν κληρονομίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία, μιμουμένη τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, σωφρονεῖ, ὑπομένει, ταπεινοῦται καὶ ἀνέχεται. Καὶ ἀντὶ οἵασδήποτε ἄλλης κοσμικῆς ἀντιδράσεως, ἀπευθυνομένη καὶ σήμερον πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, χρησιμοποιεῖ τὸν λόγον καὶ τὴν διδαχὴν, ποὺ τῆς ἐχάρισεν ἡ ἀγιώνυμος ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

* * *

Τέκνα εὐλογημένα,

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς θεία δημιουργία, καὶ ἐπειδὴ εἶναι συνηνωμένη ἀχωρίστως μὲ τὸν αἰώνιον Θεὸν Λόγον καὶ ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀκατανίκητος καὶ ἀήττητος καὶ ἀσάλευτος καὶ ἀκατάλυτος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ ἄφθορος καὶ ἀνώλεθρος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ αἰώνιος. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμμέ-

νει σταθερῶς καὶ ἀμετακινήτως εἰς τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν διατηρεῖ ἀλόβητον καὶ ἀπαραμείωτον. Διδάσκει ἀλαθῆτως τὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων μὴ δυναμένη νὰ πέσῃ εἰς πλάνην ἐφ' ὅσον κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐτὴ «ἡ ἀλήθεια» (Ἰω. ιδ' 6), ψυχὴ δὲ αὐτῆς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» (Ἰω. ιδ' 16-17). Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεματοφύλαξ τῆς θείας ἀληθείας, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ἀνατρέχωμεν, διὰ νὰ διδασκώμεθα περὶ τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία ὁλόκληρη ποιητικὴ, ἡ ὁποία γεννᾷ καὶ ἀναγεννᾷ τὰ παιδιά τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὁ Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἔχει ἀναγεννηθῆ ἐν Χριστῷ δὲν δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀκατανίκητος καὶ αἰώνιος, ποιμαίνει ἀδιακρίτως τὸν εὐλογημένον λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀγωνιῶσα καὶ ἀγωνιζομένη διὰ τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίαν ὅλων τῶν μελῶν αὐτῆς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐνῶ μερικῶς διὰ τὴν σωτηρίαν μᾶς ἐκάστης ψυχῆς ὅπου καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας εὐρίσκειται, λόγῳ τοῦ καθολικοῦ χαρακτήρος αὐτῆς, φέρει ἐπὶ αἰῶνας τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τῶν κατὰ τόπους ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὰς πολυαριθμοὺς ἐναλλαγὰς τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων ἡ Ἐκκλησία ἀπετέλεσε τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεως τοῦ δι' ὅλης τῆς ἱστορίας δοκιμαζομένου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ· ἡ Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ ἐκφράζῃ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν ταυτότητα τῆς ἐνότητος τοῦ Ἔθνους εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἐὰν εἶχε κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ἔλεγεν ὅτι «πολλάκις τὸν τελείως δευτερογενῆ δι' αὐτὴν ἐθνικὸν σκοπὸν ἔθεσεν ὑπεράνω τῶν καθαρῶς θρησκευτικῶν καὶ τοῦ ἰδίου τῆς, ὡς αὐτοτελοῦς ὀργανισμοῦ, συμφέροντος». Οἱ Τοῦρκοι ἀντελήφθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πτώσεως τῆς Βασιλευσύνης τὴν θέσιν καὶ τὴν σημασίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων. Ἡξέυραν οἱ Τοῦρκοι διατὶ ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀγχόνην ἢ ἔπνιξαν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἀπεκεφάλισαν ἐνδε-

κα Πατριάρχας. Ἡξέυραν διατὶ ἐθανάτωσαν διὰ παντὸς σκληροῦ τρόπου ἑκατὸν περίπου ἐπισκόπους, ἀπὸ Διονυσίου τοῦ Φιλοσόφου μέχρι τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης. Ἡξέυραν οἱ Τοῦρκοι διατὶ ἐθανάτωσαν ἕξ καὶ πλέον χιλιάδας λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ '21. Τὸ ἐναγώνιον ἐρώτημα εἶναι τί ἀγαθὸν κάμνομεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον.

Εἰς τὴν παρούσαν ὥραν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν στοιχείων τοῦ συγχρόνου κόσμου, οἱ ἄνθρωποι διέρχονται τὸν πλέον ἰσχυρὸν σεισμόν ἀποπροσανατολισμοῦ των. Πολλοὶ ὀρθοῦνται ὡς ἀπειλητικοὶ ἐχθροὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὰς ιδέας των, ἄλλοι ἀπὸ ἀμάθειαν καὶ ἄλλοι διὰ τὸ ὑλικὸν συμφέρον. Συγκεκριμένον παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ τελευταῖος μέγας θόρυβος ἕξ ἀφορμῆς πραγματικῶν ἢ μὴ πραγματικῶν ἠθικῶν παραπτώματων κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τὸ εὐαίσθητον θέμα τὸ ὁποῖον ὅπως ἐνεφανίσθη καὶ διετηρήθη εἰς τὴν ἐπικαιρότητα ἐσκανδάλισε τὸν εὐσεβῆ λαὸν μας. Εἰς ὅλας βεβαίως τὰς ἐποχὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐπὶ μέρους ἐκκλησίας συνέβησαν καὶ ἐπεσημάνθησαν παραπτώματα ἐκκλησιαστικῶν προσώπων. Ἄλλ' οὐδέποτε τὰ θέματα αὐτὰ μετετρέπησαν εἰς σκανδαλοθηρικὰ ἀναγνώσματα συνεχείας. Εἶναι ἐπὶ πλέον εἰς ὅλους γνωστόν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ παλαιότερον καὶ προσφάτως ἐπέβαλεν αὐστηροτάτας ποινὰς εἰς ἐκκλησιαστικούς λειτουργοὺς ὅλων τῶν βαθμῶν, ὡσάκις αἱ κατ' αὐτῶν κατηγορίαι ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς ἐκ τῆς δικαστικῆς διαδικασίας. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία μετὰ συναισθήσεως εὐθύνης. Τιμωρεῖ τοὺς ἐνόχους, ἀπαλλάσσει τοὺς ἀθώους καὶ ἀποκαθιστᾷ τοὺς συκοφαντηθέντας. Ἄλλ' εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δίκαιον νὰ ἐπισημανθῇ καὶ τοῦτο τὸ γεγονός. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς στοργικὴ Μητέρα, παραλαμβάνει κατὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως τὰς ἁμαρτίας χιλιάδων καὶ ἐκατομμυρίων ἐξομολογουμένων κατὰ τὴν διάρκειαν

ἐκάστου ἔτους Χριστιανῶν. Αὐτὰς τὰς ἀμαρτίας τὰς θάπτει καὶ τὰς ἀφανίζει, συγχωρεῖ τοὺς ἀμαρτήσαντας καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀναγάγῃ εἰς μετάνοιαν καὶ ἀναψυχὴν. Ὅταν ὅμως ἓνας ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας ἀτυχῆσῃ εἰς τὴν ζωὴν του, ἄνθρωποι ἀνεύθυνοι καὶ ἄγευστοι τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως, καθιστοῦν τὸ ἀμάρτημα τοῦ κληρικῶν δημόσιον ἀνάγνωσμα συνεχείας. Διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν κληρικόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν οἰονδήποτε ὁ ὁποῖος τὸν ἀποκαλύπτει κατὰ τὸν γνωστὸν ἀπάνθρωπον τρόπον ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου, ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ρήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν, ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρίνει αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ἰω. ιβ' 48).

* * *

Εὐλογημένοι Χριστιανοί,

Ἡμεῖς ὅλοι, ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαός, ἔχομεν τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ συγκροτοῦμεν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Μίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐνῶ εἶναι ἠνωμένη ἀδιασπᾶστος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ἀποτελῇ τὴν κιβωτὸν τῆς ψυχικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς σωτηρίας τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ σήμερον ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ ἀπανταχοῦ εἰς τὸν κόσμον ὅπου ὡς Ἔθνος ἐπεκτεινόμεθα, ἓνα τεράστιον εἰς μέγεθος καὶ ποιότητα ἀγιαστικόν, πνευματικόν, κοινωνικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον. Παρὰ τὴν ὁρθόδοξον Ἑλληνες Χριστιανοὶ ἐκδηλώνουν κατὰ πολλοὺς τρόπους τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν. Αὐτὴ ἡ πανίσχυρος δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκ τοῦ ἔργου τῆς καὶ τῆς ἀφοσίωσης τῶν μελῶν τῆς ἀπορρέουσα, φοβίζει καὶ ἀνησυχεῖ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅλοι ἡμεῖς ὅμως, λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, μὲ ξέσκεπον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀνθρώπου, σὰν ἄλλοι καθρέπτει πνευματικοὶ δεχόμεθα καὶ ἀντανα-

κλῶμεν τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου. Καὶ μεταμορφούμεθα καὶ λαμβάνομεν τὴν αὐτὴν ἐνδοξον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὸν λυτρωτικὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς ὅλοι, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ διάκονοι, μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἡμεῖς ὅλοι, παιδιὰ, νέοι καὶ ὄριμοι ἄνθρωποι, εὐσεβεῖς γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἀπλοὶ ἄνθρωποι τῶν χωριῶν τῆς ὑπαίθρου, ἐργαζόμενοι καὶ ὑπάλληλοι τῶν πόλεων, μαθηταὶ καὶ φοιτηταί, καλούμεθα νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὴν θύελλαν ἢ ὁποία ἔχει ἐκσπάσει καὶ μαίνεται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τοῦ Ἔθνους. Ἡμεῖς ὅλοι καλούμεθα εἰς συναγερομὸν προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπαγρυπνήσεως. Καλούμεθα εἰς ἐκστρατεῖαν ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ἀντιστάσεως. Καλούμεθα εἰς ὁδοὺς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ εἰς πεδιάδας πνευματικῶν μαχῶν. Καλούμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὰ εἰρηνικὰ ἔργα μας, ἀλλὰ καὶ νὰ σταθῶμεν ἄγρυπνοι φρουροὶ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτείας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς καὶ μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ πατέρες μας.

Ἄς σταθῶμεν, λοιπόν, ὅλοι εἰς τὰς τάξεις τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ζωσθῶμεν ὡς ἄλλην ζώνην τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ὁ ἐκ τῆς ἀληθείας φωτισμὸς νὰ μᾶς δίδῃ δύναμιν καὶ εὐκνησίαν. Καὶ νὰ ἐνδυθῶμεν ὡς ἄλλον θώρακα τὴν δικαιοσύνην, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀπλήγωτοι ἀπὸ τὰ βέλη τῆς ἀδικίας καὶ νὰ μὴ παρασυρῶμεθα εἰς ἔργα ἄδικα κατὰ τοῦ πλησίον. Καὶ νὰ φορέσωμεν εἰς τοὺς πόδας ὡς ἄλλα ὑποδήματα τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν δρᾶσιν, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν ψυχὴν ἡ τήρησις τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Μαζὺ μὲ ὅλα αὐτὰ νὰ φορέσωμεν ὡς ἄλλην ὀλόσωμον ἀσπίδα τὴν πίστιν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξουδετερώσωμεν τοὺς καυστικὸς πειρασμοὺς τῶν καιρῶν μας. Καὶ ἀφοῦ δεχθῶμεν ὡς ἄλλην περικεφαλαίαν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, νὰ λάβωμεν καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος «ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ». Ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλον αὐτὸν τὸν ὀπλισμὸν νὰ ἀναθέτωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐκ τῆς βοηθείας ἐκείνου νὰ ἐξααρτῶμεν τὴν νίκην μας. Νὰ μὴ παραλείπωμεν

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου ἐ.ξ. ἡ Σεπτῆ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Περιστερίου κυροῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, φήφοις κανονικαῖς, ἐξέλεξε νέον Μητροπολίτην Περιστερίου, τὸν ἀπὸ Γαρδικίου κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν, ὁ νέος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, κληθεὶς ὑπὸ τῆς Θεολέκτου Ἱεραρχίας, ἐτέλεσε τὸ μικρὸν μῆνυμα, εὐχαριστήσας ἅμα τὴν Α. Μακαριότητα καὶ τὴν Σεπτῆ Ἱεραρχίαν διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐκλογῆς. Κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μικροῦ μηνύματος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, προσφωνῶν τὸν νέον Μητροπολίτην Περιστερίου, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς σεβασμίας Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄφιν τῆς τὴν ἀμφιλαφῆ καὶ λιπαράν σου μόρφωσιν, τὴν βαθεῖαν καὶ ἅμα ἀρίστην ἐπιστημονικὴν σου κατάρτισιν, τὰς μέχρι τοῦδε δημιουργικὰς καὶ ἀντιπροσωπευτικὰς ἐργασίας σου ἐν τῷ Διορθοδόξῳ Κέντρῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀνεκτίμητον προσφορὰν σου εἰς τὰ θεολογικὰ Γράμματα ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου, τὸ εὐσεβές, πρᾶον καὶ σεμνὸν τοῦ χαρακτήρος σου, τὴν αὐτογνωσίαν καὶ αὐτοσυνειδησίαν σου ἐν δὲ καὶ τὴν καταγωγὴν σου, καθ' ἣν τῶν γνήθεις υἱὸς τοῦ Παπαφλέσσα τῆς νεωτάτης ἱστορίας, μαρτυρήσαντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, μαχό-

μενος πάντοτε ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατριδος ὡς ὀπλοχρηγὸς τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων τῶν ἀγωνιστῶν τῆς κατ' οὐχίας, σὲ προήγαγε σήμερον εἰς Μητροπολίτην τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ἐξέλεξε Μητροπολίτην τῆς ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Προτενοῦσης κειμένης Μητροπόλεως Περιστερίου, διότι ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποβῆς στέλεχος αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὰ συνεχίσις νὰ παρέχῃς τὰς σπουδαίας καὶ πολυτίμους καὶ ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως ἀνεγνωριστέας ἀπρησίας σου εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Διαρθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τοῦτο διότι, ἐπισταμένως ἀσχοληθεὶς μὲ τὰ θεολογικὰ Γράμματα καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ζήσας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἔχεις μεγάλην ἐμπειρίαν περὶ τὰ Διορθόδοξα, Διαχριστιανικὰ καὶ καθαρῶς ἐπιστημονικὰ ζητήματα καὶ ὡς ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τελευταίως καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβες μέρος εἰς πλείστας ὄσας Διορθοδόξους, Διαχριστιανικὰς καὶ καθαρῶς ἐπιστημονικὰς Διασκέψεις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Οὕτως ὑπὸ τοιοῦτων συναισθημάτων διακατεχόμενοι σήμερον εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζηταί σοι δύναμιν καὶ υἰεῖαν διὰ τὰς ἀντιλήψεις καὶ ἀπὸ τῆς νέας σου ταύτης θέσεως καὶ ὑπὸ διαφορευτικῶν πρῶτα τὴν ἱερατικὴν καὶ ἐπιστημονι-

δὲ εἰς πᾶσαν ὥραν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τῆς πίστεως διὰ νὰ ἐνδυναμούνται ἐν Χριστῷ καὶ οὐδέποτε νὰ πτοοῦνται· ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς νὰ προσευχόμεθα διὰ νὰ φωτισθοῦν καὶ «εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας» νὰ ἔλθουν. Νὰ πυκνώσωμεν τὰς τάξεις τῶν ἐκκλησιαζομένων κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας Λατρείας. Νὰ ἀγαπῶμεν οἱ ποιμένες τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ σεβώμεθα οἱ πιστοὶ τοὺς ποιμένας.

Ἡμεῖς ὅλοι, ἐκ τῆς τιμητικῆς θέσεως τῶν συνεργῶν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατήσωμεν διὰ τοῦ φρονήματος τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, τὴν πανένδο-

ξον Ἐκκλησίαν μας ἄρωτον καὶ ἀπόσβλητον, εὐσταθῆ καὶ ἀκεραίαν· «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία» εἰ μὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος «περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος».

Ἀδελφοί,

«Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ». Ἀμήν.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

κὴν προσφορὰν σου ὡς Μητροπολίτης πλέον τῆς λίαν δυσκόλου καὶ ἅμα λίαν εὐαισθητοῦ καὶ νευραλγικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, τῆς ὁποίας κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα εἶναι ἡ ἰδιομορφία τοῦ πληρώματος αὐτῆς.

Εὐχόμεθα, λέγω, ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἐνισχύῃ καὶ κρατῶνῃ εἰς τὴν νέαν σου διακονίαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀποδώσῃ τοὺς εὐχόμενους καρποὺς τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας καὶ μαρτυρήσεως περὶ τοῦ μοναδικοῦ Φωτός, καθιστάμενος πραγματικὸς ποιμὴν καὶ προσελκύνων παντὶ τρόπῳ καὶ μέσῳ τοὺς θρησκευτικῶς ἀδιαφόρους, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παραλείψῃ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, τὴν ὁδὸν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοὺς καθ' οἰονδήποτε τρόπον πλανωμένους. Μὲ τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια σὲ συγχαίρομεν ἀναφωνοῦντες τὸ «Ἀξίως...».

Ἀπαντῶν ὁ Σεβασμιώτατος κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ εἶπεν:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν Χορεία,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου καὶ ἐν εὐλαβεῖ ἐπιμαρτυρίᾳ τῆς κληρικῆς μου συνειδήσεως ἀνομολογῶ, κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμήν, τὸ μέγεθος τῆς ταραχῆς καὶ τὸν ὄγκον τῆς ὑπενδυνάτου, ἣν αἰσθάνομαι ἐνωτιζόμενος ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τὸ μήνυμα τῆς κλήσεώς μου εἰς τὴν ἐνεργὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως συμμετοχὴν μου, διὰ τῆς ἀναδείξεως τῆς ἐλαχισιότητός μου ὡς Μητροπολίτου τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Περιστερίου.

Ὑπὸ τὸ βάρος τῆς νέας ἐντολῆς καὶ εὐθύνης, τὴν ὁποίαν μοι ἀναθέτει ἡ πρόκρισις τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἡ τιμία ψήφος ὑμῶν, πληροῖ τὴν ψυχὴν μου συγκινήσεως ἅμα καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἴδου ἐγώ, μετὰ τὴν ἐπὶ τόσα ἔτη ταπεινὴν διακονίαν μου ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Ἱερῶν Γραμμάτων καὶ τῆς θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ἰδὸν ὅτι καλοῦμαι σήμερον νὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅσα Ἐκκλησία καὶ Θεολογία μοὶ ἔδωκαν. Γνωρίζω ὅτι ἐφ' ἐξῆς ἔσομαι ποιμὴν λογικοῦ ποιμνίου, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου, εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς, «προσφέρων καὶ προσφερόμενος», Ἐπίσκοπος, ἥτοι πρόσωπον ἀπὸ Θεοῦ κατεστημένον εἰς διακονίαν τοῦ Πληρώματος.

Εἰσερχομαι ἐν φόβῳ Θεοῦ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Διοικήσεως Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μου, εἰς μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ πάντα θάλλονται καὶ κλονίζονται, τοῦλάχιστον εἰς κλίμακα καὶ διάστασιν ἀνθρωποπαγῆ. Ἀλλὰ πέρα τούτων ὑπάρχει ὁ Κύριος, ὑπάρχει

ἡ Χάρις Του, ὑπάρχει ἡ αἰωνία Βουλὴ Του. Αὐτὸς βασιλεύσει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀντιῶ θάρρος ἀπὸ τὴν τιμίαν ψήφον τῶν ἀδελφῶν διὰ νὰ ἄρω τὸν σταυρόν, διὰ νὰ συνάρω τὸν σταυρόν μεθ' ὑμῶν. Πέποιθα ἐπὶ τὰς εὐχὰς καὶ προσευχὰς, ἐπὶ τὴν συναντίληψιν καὶ τὴν συμπορείαν ὅλων ὑμῶν, ἀδελφοί, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἀνερχόμενοι τὸν Γολγοθᾶν, ἀπὸ κοινοῦ θὰ διώσωμεν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Διήνυσα τὰ δύσκολα παιδικὰ μου χρόνια εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς φιλιότητος μου ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ταῦτα ἀπετέλεσαν τὴν «θέσιν» εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν μου δομὴν καὶ ὑπαρξιν. Ὁ Θεὸς μοὶ ἐπεφύλαξε νὰ διανύσω τὰ ἔτη τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ καταρτισμοῦ μου ἔξω τοῦ ἐνταῦθα χώρου καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἡ «ἀντί - θεσις» εἰς τὸ εἶναι μου, δι' ὧν εἶδον καὶ ἔμαθον. Νῦν, διὰ τῆς νέας εὐθύνης καὶ ἀποστολῆς εἰς ἣν καλοῦμαι καὶ αὐθις εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας μου, καλοῦμαι νὰ δώσω αὐτὸ ὅπερ θὰ καλέσω ἐνταῦθα «σύν - θεσιν», τὴν σύνθεσιν τῆς ζωῆς καὶ τῶν δυνατοτήτων μου. Δὲν λέγω, ἀδελφοί, τῶν «δυνάμεών μου», διότι γνωρίζω τὰς ἀδυναμίας μου. «Ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα». Ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν καὶ συμπαράστασιν ὑμῶν Μακαριώτατε, ὑμῶν ἀδελφοί.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐκλογῆς. (Ἐἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον).

Εἶτα εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη, Παμ. Ταξιαρχῶν, ἐτέλεσε τὸ μέγα μήνυμα, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐπευφημιῶν πάντων τῶν παρισταμένων Ἱεραρχῶν, κληρικῶν καὶ χριστιανῶν, καὶ συμπληρωθεὶς ὑπεγράφη ὁ Κῶδιξ τῆς ἐκλογῆς.

★

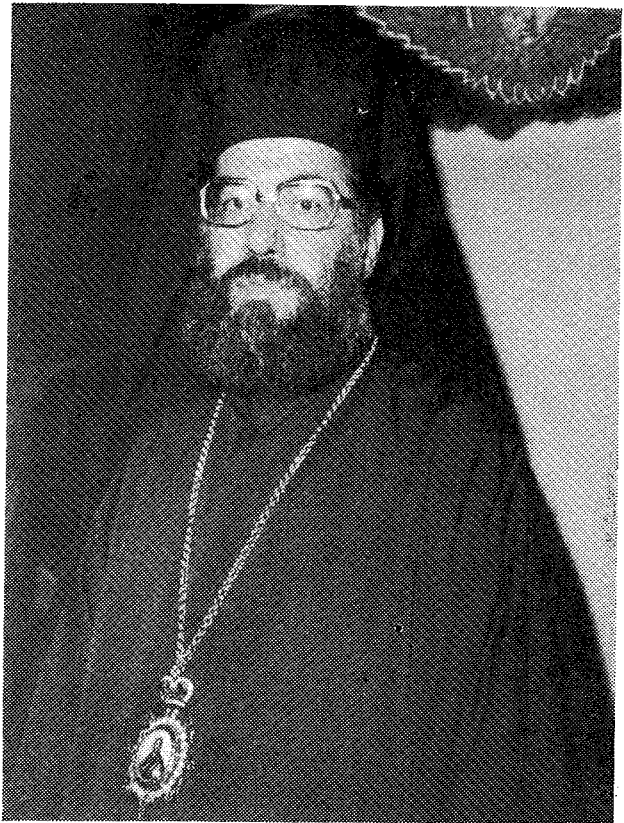
Ἀκολούθως τὴν 7ην Νοεμ. 1978, ἐγένετο ἡ διαβεβαίωσις ἐνώπιον τοῦ Ἐξρχ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κων. Τσάτσου καὶ παρουσία τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ. τοῦ Ἀρχιερατματοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νικηφόρου Τζιφοπούλου, τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἰωάν. Βαρδισσιώτου, ὡς καὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων κ. Βλασ. Φειδᾶ, εἰς τὸ Προεδρικὸν μέγαρον.

★

Μετὰ θυζαντινῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῇ Κυριακῇ 12ῃ Νοεμβρίου ἐ.ξ. ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ἐπαρχίας του.

Μετὰ μεσημβρίαν καὶ περὶ ὥραν 3.45' χαρμοσύνως κρουομένων τῶν κωδῶνων τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου, ἔφθασεν εἰς τὰ ὄρια Αὐτῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, συνοδεύων τὸν νέον Ποιμενάρχη κ.κ. ΧΡΥ-

ΣΟΣΤΟΜΟΝ, οὗς ὑπεδέχθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, ὑποβαλόντες σεβάσματα. Ἐν συνεχείᾳ ἐσχηματίσθη πομπή ἐκ τῶν ὀχημάτων, ὧν προηγείτο τὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἠκολούθουν τὰ ἐπίλοιπα. Ἐἶτα ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου χώρον, ὅστις διεκοσμήθη καταλλήλως, ὅπου καὶ ἀνέμενον καὶ Ἐκκλησιαστικά, Πολιτικά, Στρατιωτικά, Δημοτικά καὶ Ἀστυνομικά Ἀρχαί, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου, οἵτινες ὑπεδέχθησαν τὸν Μητροπολίτην. Ἐπὶ τῆς, πρὸς τοῦτο, τοποθετηθείσης ἐξέδρας ἀνήλθον ὁ τε Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Μητροπολίτης Περιστερίου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ὅστις περιεδλήθη μανδύαν καὶ πρὸς ἐν ὃ Ἀρχιεπίσκοπος, προσφωνῶν, ἐνεχείρησε τὴν Ποιμαντορικὴν ράβδον. Κορασίς, ἐκπρόσωπος τῶν Λυκείων, προσέφερεν ἀνθοδέσμη μετὰ συντόμου προσλαλιάς. Τὸν Μητροπολίτην ἐπίσης προσεφώνησεν ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου, διαδηλώσας τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἀνεξαιρέτως ὅλων τῶν δημοτῶν. Ἐν κατακλείδι ὁ Σεβασμιώτατος δι' ἐμπεριστατωμένης ὀμιλίας ἀπήνησε καταλλήλως. Τὸ τέλος δὲ τῆς ὀμιλίας ἐκάλυψαν ἀκράτητοι καὶ ἐνθουσιώδεις παρατεταμέναι ἐπευφημίαι « Ἀ ξ ι ο ς ».

† Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαρδικίου καὶ νῦν Περιστερίου κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς

Περὶ τὴν 4.15' ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις τῆς ἱεράς πομπῆς πρὸς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μέσῳ τῆς Λεωφόρου Παναγῆ Τσαλδάρη. Τῆς πομπῆς προηγείτο ὁ Τύμιος Σταυρός, τὰ ἱερά τῶν Ναῶν λάβαρα, τὰ ἐξαπτέρυγα, ὡς καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅπερ ἔφερον ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Εὐάγγελος Μαντζουνας. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπλευροῦτο ἡ πομπή ὑπὸ τοῦ τιμητικοῦ ἀγγήματος Στρατοῦ, ὅπερ ἀπέδιδε τιμὰς. Ἠκολούθουν ἡ Φιλαρμονικὴ μουσικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως καὶ ἡ τοῦ Δήμου Περιστερίου, παιανίζουσαι. Ὁ ἱερός κληρὸς λαμπρόστολος, ἐκατέρωθεν τῆς πομπῆς, ἠκολούθει καὶ τέλος ὁ ἐνθρονιζόμενος Ἱεράρχης Μητροπολίτης Περιστερίου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, εὐλογῶν τὰ ἐπευφημοῦντα πλῆθη τῶν πιστῶν, τὰ ὅποια ἐξεδήλωσαν πρωτοφανῆ αὐθορμητισμὸν, ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐνεργὸν συμμετοχὴν. Τὸν Μητροπολίτην συνόδευον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Α. Θ. Παναγιώτητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Μητροπολίτης Μύρων κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ καὶ Καθηγητὴς τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, ὁ Μητροπολίτης Νουβίας κ. Συνέσιος, ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Παλλάδιος, Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Μητροπολίτης Σιγνίου κ. ΔΑΜΙΑΝΟΣ, οἱ Μητροπολίται Ἄρτης κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ, Κορίνθου κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, Λήμνου κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, Κερκύρας κ. ΠΟΥΛΚΑΡΙΟΣ, Ὑδρας κ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ, Σπάρτης κ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ, Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ, Μελιτηνῆς κ. ΙΩΑΚΕΙΜ, Φιλίππων κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ, Καισαριανῆς κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ν. Κρήνης κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ, Μεγάρων κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, Ζιχνῶν κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. ΑΝΘΙΜΟΣ, Θεσσαλιώτιδος κ. ΚΛΕΟΠΑΣ, Διδυμοτείχου κ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ, Καρπάθου κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Πειραιῶς κ. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ, Ἰωαννίνων κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, Καλαβρύτων κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὁ Ἀγέων κ. ΠΟΥΛΥΚΤΟΣ, οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ἀνδρούσης κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Νεοχωρίου κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Δωδώνης κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Διφυλίας κ. ΑΛΕΞΙΟΣ. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων διεκρίνοντο, ὁ ἐξοχώτατος Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Ἐργασμάτων κ. Ἰ. Βαρβιτσιώτης, ὁ ὑφυπουργὸς κ. Χ. Καρατζᾶς, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἐργασμάτων καὶ Καθηγητὴς κ. Β. Φειδᾶς, οἱ Στρατιωτικοὶ ἐκπρόσωποι Σ.Δ.Α. καὶ Α.Σ. Δ.Ε.Ν. κ.κ. Π. ΓΙΑΛΕΛΗΣ καὶ Γ. ΒΟΡΡΙΑΣ, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Νομάρχου, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί, Καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Ἰωαννίνων, ἐκπρόσωποι τῶν Ἡπειρωτικῶν Συλλόγων, τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως καὶ πλῆθος πιστῶν ἐκ τοῦ Περιστερίου, τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τῶν ὁμῶρων Ἱ. Μητροπόλεων, ὡς καὶ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης.

Τὴν 4.30' μ.μ. ἀφίχθη ἡ ἱ. πομπή εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν, πληρωθέντα ἀσφυκτικῶς ἐκ τοῦ συρρέσαντος πλήθους εὐλαβοῦς λαοῦ. Οἱ ἐπίσημοι προσήλθον καὶ κατέλαβον τὰς ὀρισθείσας θέσεις των.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν οἱ χοροὶ ἔψαλλον τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ἀκολούθως δὲ εἰσηλθὲν εἰς τὸ ἱ. Βῆμα καί, περιδελθθεὶς περιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον, ἐξῆλθε καὶ ἠδλόγησε τοὺς χορούς, οἵτινες ἔψαλλον τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα». Ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ τοῦ Θρόνου ἐτέλεσε τὴν ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει νενομισμένην ἱεροτελεσίαν, μεθ' ἧν ὁ Ἀρχιερατικὸς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Νικηφόρος Τζιφόπουλος ἀνέγνωσε τὴν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν εὐλαβῆ Ἱ. Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Θεοσώστου Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου καὶ εἶτα τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα τῆς καταστάσεώς του.

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Περιστερίου προσεφώνησε, κατ' ἀρχὴν, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἱ. Κλήρου Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Ἐλευθέριος Κατσαῆτης, Πρωτοσύγκελλος, ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Ὅτε «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος...» ἐκάλει πλησίον Αὐτοῦ τὸν ἀείμνηστον καὶ λίαν σεβαστὸν Ποιμενάρχη ἡμῶν μακαριστὸν κυρὸν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, ἅπαντες ἡμεῖς, ὁ Ἱ. Κλήρος καὶ λαός, κατελήφθημεν ὑπὸ ἀφάτου θλίψεως διὰ τὸν αἰφνίδιον θάνατον καὶ πρόωρον ἀποφρατισμὸν. Τὴν θλίψιν ὅμως ταύτην διεδέχθη ἡ παρηγορία καὶ χαρὰ, ἐπὶ τῷ λίαν εὐχαρίστῳ ἀγγέλματι τῆς ἐπαξίας ἀναδείξεως Ὑμῶν, ψήφοις κανονικαῖς, τῆς Σεπτιῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ποιμενάρχη τῆς Θεοφρουρήτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου. Καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν αὕτη εἶναι δεδικοιολογημένη, διότι, ἐν τῷ προσώπῳ Σας, θὰ εὐρωμεν τὸν Πανεπιστήμιον Ἱεράρχην, τὸν δεξιὸν διακοσιτόφρον, τὸν στοργικὸν πατέρα, τὸν νουνεχῆ καὶ καλὸν Ποιμένα.

Σεβασμιώτατε,

Ἡ περίπτωσις, φιλιότη, κοινὴ Μήτηρ, Ἱ. Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, ὡς καὶ τὸ Σεπτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Παιδιαγωγεῖον ἔδωσαν εἰς Ὑμᾶς τὰ πολύτιμα ἐφόδια δι' ὧν θὰ πηδαλιουχήσητε, διὰ τῶν σιβαρῶν χειρῶν Σας, τὸ σκάφος τῆς ἰοικῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ τὸ ὠδηγήσητε εἰς τὸν εὐδίων λιμένα. Ἡ ἐπὶ πλεῖστα ἔτη ἐξειδίκενοίς Σας εἰς Καινοδιαθηκικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν Θεολογίαν καὶ Φιλοσοφίαν, ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν καὶ τὸν νέον κόσμον, θὰ συμβάλωσιν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν μελέτην καὶ ὁργάνωσιν περαιτέρω τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, καὶ νέαι ἡμέραι θ' ἀνατείλωσι δι' Αὐτήν. Ἡ ποικίλη ἐμπειρία Σας καὶ ἡ εὐρύτης τοῦ πνεύματός Σας, ὡς καὶ ἡ εὐοχος διακονία Σας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Στανου τοῦ Βοστώνης καὶ εἰς τὸ Οἰκου-

μενικὸν Σωτηριολογικὸν Ἰνστιτούτιον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ γενικώτερον εἰς τοὺς Θεοβαδίστους Τόπους καὶ τέλος εἰς τὸ Διορθόδοξον Κέντρον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, οὕτως δηλοῦσατε τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντας, ἐγγυῶνται τὴν, μετ' ἐπιστήμης, σοφίας, συνέσεως καὶ φόβου Θεοῦ, Ποιμαντορίαν τοῦ Χριστοπρωτεύοντος πληρώματος, ὅπερ ἐνεπιστεύθη εἰς Ὑμᾶς ὁ Κύριος, διὰ τῆς τιμίας ψήφου τῶν Ἀγ. Ἀρχιερέων, πρὸς καθοδήγησιν εἰς νομὰς σωτηρίους. Τὸ θεοφιλὲς τοῦτο ἔργον Σας ἀναμένει ἅπας ὁ εὐλαβῆς κλήρος καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς τοῦ Θεοῦ, λαὸς μὲ βιώματα χριστιανικά, καὶ εὐσεβεῖς πνευματικὰς ἀνατάσεις. Ἡ κρισιμότης τῶν ἡμερῶν, ἃς διανύομεν, ἐπιβάλλουσι σύσφιξιν πασῶν τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, πρὸς κατίσχυσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς ἀρετῆς, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ εὐρητε συνεργοὺς καὶ συνεργάτας ἅπαντας, τὸν Ἱ. Κλήρον καὶ τὸν περιοῦσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς αἰσίους οἰωνοὺς ὑποδεχόμεθα Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε, κατὰ τὴν πανίερον ταύτην στιγμήν, καὶ μίαν δλόθυμον ἀναπέμπομεν εὐχὴν τῷ Δομήτορι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς περιποιήσατο Αὐτῇ, τῷ τιμῷ Αὐτοῦ αἵματι...»: Ὅπως χαρίζεται Ὑμῖν ἔτη μακρὰ ἕως γῆρας, πληρῶν πάσας τὰς ἐδλογημένας ἡμέρας τοῦ βίου Ὑμῶν ὑγείας καὶ σθένους, καὶ εὐλογῶν τὰ ἔργα Ὑμῶν, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὠφέλειαν ψυχῶν ἀθανάτων. Ἐπικαλούμενοι τὰς Θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχὰς, διατελούμεν τέκνα ἀφοσιωμένα.

★

Ἀκολούθως ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Ἐκκλ. Συμβουλίων κ. Ἀντώνιος Στρατῆς, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Τὰ Δαικὰ μέλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου Σας ὑποδέχονται σήμερον καὶ εὐχονται, ὅπως ὁ Κύριος σὰς χαρίζῃ ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν. Ἐπὶ τούτοις εὐχονται, ὅπως, ἐπὶ τὴν φαισιμένην Σας διαποίμωσιν, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Περιστερίου ἀποβῇ ὁ τηλαργῆς φάρος, ποῦ θὰ φωτίζη καὶ καθοδηγή τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν καὶ εἰς ἔργα ἀγάπης.

Καλῶς ὠρίσατε, Σεβασμιώτατε, εἰς τὴν νέαν σας πνευματικὴν πατρίδα.

★

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐκπρόσωπος τῶν Ταμείων Εὐποιίας κ. Δέσποινα Κωστούλα, ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Τῆς Εὐποιίας καὶ Κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, μᾶς παραγγέλλει ὁ Οὐρανοβάμων Ἀπ. Παῦλος.

Σ' αὐτὴ τὴν παραγγελία ὑπάκουσε ἡ Μητρόπολις Περιστερίου ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὸν ἰδρῦθηκε καὶ τῆς ἔδωσε σάρακα καὶ ὄσι'α μὲ τὰ ταμεῖα Εὐποίτας, πὸν λειτουργοῦν σὲ κάθε ἐνορία γιὰ νὰ βοηθοῦν τὸν πονεμένο ἐλάχιστο ἀδελφὸ τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὴν μεγάλη καὶ θεϊκὴ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης.

Τὸ Θεάρεστο αὐτὸ ἔργο ἀπὸ σήμερα, μὲ τὴν ἐνθρόνισί σας ἐμεῖς, πὸν ταπεινὰ τὸ διακονοῦμεν, ὑποσχόμεσθε, ὅτι θὰ τὸ συνεχίσουμε κάτω ἀπὸ τὶς σεπιτὲς πατρικὲς προσταγὲς καὶ ὑποδείξεις σας, ὡς πιστὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ ποιμνίου σας.

Αὐτὴν τὴν στιγμή οἶς ὑποδεχόμεσθε σὺν τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Κυρίου, σὺν κεφαλῇ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, σὺν ὑπερλαμπρῷ ἀστέρι, πὸν θὰ φωτίζη καὶ θὰ καθοδηγῇ τὰ βήματά μας.

Συνπειρονόμασθε γύρω σας, γιὰτὶ «ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος ἔστω», καὶ οἶς ὑποσχόμεσθε, ὅτι θὰ ἀκολουθήσουμε πιστὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες τῷ Κυρίῳ» (Ἐβρ. γ', 17).

Καλῶς ὠρίσατε, Σεβασμιώτατε.

★

Τέλος ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Π. Ε. Νεότητος κ. Ἀπόστολος Καμπουρόπουλος, φοιτητῆς Θεολογίας, εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Σεβασμιώτατε,

Σὺν μιᾷ συνέχεια ἀπὸ τὸν ἀποχαιρεισμὸ τοῦ ἐκλιπόντος πρώτου ποιμενάρχου μας Κυροῦ ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ, ἀπευθύνουμε τὰ νιάτα τῆς Πνευματικῆς Ἐοτίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἐκ μέσης καρδίας, τὸ ὡς εὐ παρῆσθητε.

Ἡ στιγμή αὐτὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἱστορικὴ, διότι τὴν παραλαμβάνετε τὴν σκνιάλη, γιὰ νὰ συνεχίσετε τὸν ὠραῖο ἀγῶνα, σὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ πὸν οἶς ἀνέθεσε ἡ σεπιτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα περιμένουν ἀπὸ τὴν προσωπικότητά σας τὴν λύση καὶ τὴν δεξιὰν οἰακοσιροφίαν.

Περισσότερον ὁμως ἀπὸ ὅλους τοὺς τομεῖς, προέχει ὁ ζωτικὸς καὶ ἐνδιαφέρων τομέας τῆς νεότητος.

Οἱ νέοι, σήμερα, Σεβασμιώτατε, καὶ οἱ φοιτητὲς καὶ οἱ ἐργαζόμενοι καὶ οἱ μαθητὲς βρισκόμασθε σὲ μιᾷ τρικυμισμένη θάλασσα τῶν ἀντιμαχομένων ποιητικῶν ἰδεῶν. Στὸς καιροὺς κατὰ τοὺς ὁποῖους καθημερῶν ἀκούμε γιὰ τὸ ἠθικὸ κατακλύσιμα τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει νὰ βροῦμε νικητὲς ἀπὸ τὴν κρίση, πὸν

περνᾶμε, γιὰ ἕνα καλλίτερο αὔριο, γιὰ ἕνα καλλίτερο μέλλον.

Ἀκριβῶς σὶτὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ σωσίβια λέμβος, πὸν θὰ μᾶς ὀδηγήσει σὶτὸ γαληνεμένο λιμάνι, ὅπου θὰ βροῦμε τὴν ἡρεμία καὶ τὴν εἰρήνη, εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μὲ τὴν διδασκαλία τῆς καὶ τὸ βίωμά τῆς.

Κι ἐσεῖς μορφωμένος σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ σὴν ΚΠολη καὶ σὴν Ἐσπερία, εἶστε ἐκεῖνος πὸν θὰ μεταδώσετε, μὲ τὸ σύγχρονο καὶ προσγειωμένο πνεῦμα σας καὶ τὶς ποικίλες ἱκανότητὲς σας, σὶτὰ νιάτα, τὴν πίστη, τὴν αὐτοπεποίθηση, τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα νὰ σηκώσουν ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ νὰ προχωρήσουν μπρὸς —πάντα μπρὸς— σὲ ὑψη δόξας, σὴν πηγὴ τοῦ ἀκένωτου φωτός.

Μὲ αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ, μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς, μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις οἶς ὑποδεχόμεσθε σήμερα σὺν ποιμενάρχη μας, σὺν πνευματικὸ μας πατέρα καὶ τασόμασθε σὶτὸν εἰρηρικὸ στρατὸ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑποσχόμενοι, ὅτι πάντα θὰ εἶμασθε σὶτὸ πλευρὸ σας.

* * *

Εὐθὺς μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέγγωσε τὸν ἐθρονιστήριον λόγον αὐτοῦ, ὡς ἐξῆς:

«Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος». Ἀμήν.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἐκπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν Χορεία,

Ἐξοχώτατε Κύριε Ὑπουργέ,

Κύριοι Ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν,

Κύριε Δήμαρχε καὶ λοιποὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι,

Ἀδελφοὶ Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Λαὸ τοῦ Περιστερίου ἡγαπημένε,

Τέκνα καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ.

«Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, ὁ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι» (Πράξ. γ', 6).

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐγκαινιάσω τὴν πρώτη μου ἐπαφὴ μὲ οἶς, τὸ ἀγαπητό μου ποιμνιο, μὲ τὰ ἀπλὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Τὰ πρόφερε ἐκεῖνος σὲ ἓνα ἀπλὸ καὶ πολυσύγχα-
στο δρόμο τῆς Ἱερουσαλήμ, πὸν ὠδηγοῦσε πρὸς τὸ
Ἱερό, πρὶν ἀπὸ 19 καὶ πλέον αἰῶνας. Ἀπευθυνόταν
σὲ ἓνα συνάνθρωπό του, πὸν τοῦ ζητοῦσε τὴ βοήθειά
του. Καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρ-
χει μοι, ὃ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι». Καὶ τοῦ ἔδωσε
τὴν ἴαση καὶ τὴ βοήθεια.

Σήμερα, ἓνας νέος ἐπίσκοπος καὶ ποιμὴν, ὃ ἐπί-
σκοπός σας καὶ ὃ ποιμὴν σας, ἐγώ, εἰσήλθα στὴν
πόλη σας, διέσχισα τοὺς δρόμους σας, δέχθηκα καὶ
δέχομαι τὶς ἐκδηλώσεις σας, ὡς εἶδα νὰ με κοιτά-
ζετε καὶ νὰ περιμένετε νὰ ἀκούσετε τὸν πρῶτό μου
λόγο. Διερωτᾶσθε: Ποιός εἶμαι; Τί σᾶς φέρνω; Τί
μορῶ νὰ σᾶς προσφέρω; Ἀλλὰ καὶ τί περιμένω νὰ
μοῦ προσφέρετε ἐσεῖς.

Ἐρωτήματα πὸν δὲν θὰ βροῦν βέβαια τὴν ὀρι-
στική τους ἀπάντηση σήμερα. Ἀλλὰ πὸν ὀπωσδήπο-
τε, ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτή, εἶναι τεθειμένα στὶς ψυχές
σας καὶ στὴν ψυχὴ μου.

★

Ποιός εἶμαι καὶ τί σᾶς φέρνω; Σᾶς ἀπαντῶ:
«Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, ὃ δὲ ἔχω
τοῦτο δίδωμι ὑμῖν...».

Ἔτσι μὲ εἶδε ἡ Ἐκκλησία καὶ ἔτσι μὲ ἐπέλεξε
γιὰ τὴ θέση αὐτή. Τῆς εἶμαι θαυμάσια εὐγνώμων.

Εὐχαριστῶ τὸν Πανάγαθο Θεό, διότι ἔτσι ὤρι-
σε καὶ καθώρισε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μου καὶ εὐλό-
γησε τὸ ταπεινὸ μου πρόσωπο.

Εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀ-
θηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, διότι μὲ
περιέβαλε καὶ μὲ περιβάλλει μὲ τὴ στοργὴ καὶ τὴν
ἐμπιστοσύνη του.

Εὐχαριστῶ τὴν Σεβασμία Ἱεραρχία, ἡ ὁποία μὲ
εἰμίσησε μὲ τὴν τιμία ψήφο της, ἐμπιστευθεῖσα σὲ
μένα τὸν ἐλάχιστο τὴν ἐπίκαιρη καὶ σημαντικὴ αὐτὴ
Ἐπαρχία τοῦ Περιστερίου, μέσα στὴν καρδιά τῆς
Πρωτεύουσας.

Εὐχαριστῶ τὰς Ἀρχάς, τὰς Πολιτικές, τὰς Στρα-
τιωτικές καὶ τὰς Δημοτικές, τοὺς Ἐκπροσώπους τῆς
Παιδείας, τὸν Ἐπιστημονικὸ κόσμον καὶ τὸν κόσμον
τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ τίμιου ἰδρώτα τοῦ Περιστε-
ρίου, τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις τους καὶ
τὴν τιμὴ τῆς μειοχῆς των στὴν ἱερότητα τῆς ἡμέρας
αὐτῆς.

Εὐχαριστῶ τὸν Κλήρο καὶ τὸν Λαὸ τοῦ Περιστε-
ρίου, πὸν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἐκλογῆς μου ἐχαι-
ρέτισαν τὸ γεγονός μὲ ἐκδηλώσεις τιμῆς καὶ ἐλπίδες
χρησιτές.

Εὐχαριστῶ τὸν Τύπον καὶ τὰ μέσα ἐνημερώσεως,
πὸν πρόβαλαν μὲ ἀγάπη καὶ ὑπόληψη τὴν ἐκλογή μου
καὶ τὸ πρόσωπό μου.

Καὶ ἀκόμη, εὐχαριστῶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία,
τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὅπου γαλονηγήθηκα καὶ
μορφώθηκα.

Φιλῶ μὲ εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι τοῦ Γέροντός μου,
Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Χρυσοστόμου, πὸν κον-
τά του, ὡς στὰ πόδια τοῦ Γαμαλήλ, μορφώθηκα καὶ
ἐνισχύθηκα, καὶ ὑποκλίνομαι εὐλαβικά μπροστὰ στὶς
μορφές ὄλων τῶν κατὰ καιροὺς διδασκάλων μου, καὶ
ἰδίᾳ τῆς κατὰ Χάλκην Ἰ. Θεολογικῆς Σχολῆς.

Εὐχαριστῶ ὄλους ἐσᾶς, οἱ ὁποῖοι μὲ τιμήσατε μὲ
τὴν παρουσία σας καὶ τὴν συμπορευχή σας. Εὐχαρι-
στῶ καὶ ὄλους ὅσοι κοπίασαν γιὰ τὴν σημερινὴ μέ-
ρα.

★

Καὶ μετὰ τὸ ξεχειλίωμα αὐτὸ τῆς καρδιάς μου,
θέλω νὰ ἐπανέλθω καὶ πάλι στὰ ἐρωτήματά μου:
Ποιός εἶμαι καὶ τί σᾶς φέρνω;

Ἀγαπητοί μου,

Θὰ μὲ γνωρίσετε ἀπὸ κοντά. Εἶμαι παιδί τοῦ
λαοῦ. Προέρχομαι ἀπὸ μιὰ ἱερατική, ἀλλὰ καὶ πω-
χὴ οἰκογένεια τῆς Εὐάνδρου Ἡλείου. Γνώρισα τὴν
ὀρφάνια ἀπὸ μικρὸς. Συνάντησα στὴ ζωὴ μου πολ-
λὲς δυσκολίες, ἀλλὰ καὶ πολλὴ βοήθεια ἀπὸ πρόσω-
πα πὸν σιάθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι φάροι
ὀλόφωτοι στὴ ζωὴ μου. Τὴ στιγμή αὐτὴ χαιρετίζω
τὰ πρόσωπα αὐτὰ μὲ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη. Δυσκο-
λεύθηκα νὰ μορφωθῶ, ἀλλὰ μορφώθηκα, διότι μὲ
ἀγκάλιασε ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπηρεήθησα, ὅσο πὸ ἀπλᾶ καὶ ἀδόρυθα μποροῦ-
σα, σὲ Ἰδρύματα καὶ Κοινότητες τοῦ ἐξωτερικοῦ,
ἔχοντας πάντοτε ὡς στόχο μου τὴν προσφορὰ καὶ τὴ
διακονία γιὰ τὸν συνάνθρωπό μου. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ
μου ὕπηρεσία πέρασε κοντὰ σὲ σοφούς καὶ καλοὺς ἄν-
θρώπους, ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνθρώπους
τῆς Θεολογίας. Καὶ φιλοδοξία μου εἶναι νὰ μπορέσω
νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ χρήσιμος καὶ ἀποδοτικὸς σὲ ὄλους
ἐσᾶς, χωρὶς διάκριση καὶ προσωποληψία.

Τοποθέτηση ἰδεολογικὴ δὲν ἔχω καμμιά. Ἀνή-
κω στὴν Ἐκκλησία, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀνήκει
σὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑπερά-
νω ὄλων, ὑπεράνω κάθε κομματικῆς ἢ ἄλλης δια-
κρίσεως καὶ διαφοροποιήσεως. Ἡ Ἐκκλησία, σὲ
διάσταση ἀνθρωπολογικὴ καὶ, πλατύτερα, ἐσχολο-
γικὴ, περιλαμβάνει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀ-
νεπιφύλακτα, λοιπόν, δηλώνω ὅτι ἀρχὴ μου εἶναι νὰ
σέβωμαι κάθε πεποίθηση καὶ ἰδέα, καὶ νὰ εἶμαι ἀνοι-
κτὸς σὲ κάθε διάλογο μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Ὁ διάλογος ἔχει ἀρχίσει στὴν Μητρόπολη αὐτὴ
ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Προκάτοχό μου, μεγαλύτερο ὁμο-
γάλακτο ἀδελφό μου ἀπὸ τὴν Σχολὴ τῆς Χάλκης καὶ

φορέα τοῦ Φαναριωτικοῦ πνεύματος. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Ὁ διάλογος αὐτὸς θὰ συνεχισθῆ. Ἴσως σὲ ἄλλο ὕψος, ἐφ' ὅσον τὸ διαλέγεσθαι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν διαλεγόμενον. Ἀλλὰ θὰ συνεχισθῆ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Θὰ συνεχισθῆ μὲ ιδιαίτερη προσοχὴ πρὸς τοὺς καλοὺς μου Κληρικούς, διὰ τοὺς ὁποίους «ἔσομαι αὐτοῖς εἰς πατέρα καὶ αὐτοὶ ἔσονται με εἰς υἱούς», κατὰ τὸ ρητὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Πίστις καὶ διδασκάλια μου εἶναι, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος καὶ τὸ ἔργο του ὁλοκληρώνονται μόνο μὲ τὴν συμπαράσταση καὶ τὴν συνεργασία τοῦ Πρεσβυτερίου του τοῦ συντεταγμένου καὶ ὑποταγμένου σὸν Ποιμένα Πρεσβυτερίου. Καὶ τὸ Πρεσβυτερίου ὑπάρχει, ζῆ καὶ δραστηριοποιεῖται, μόνον ὑπὸ τὴν προστασία, τὴν εὐνοία καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου του.

Ὁ διάλογος θὰ συνεχισθῆ, μὲ πάντοτε ἀδξάνουσα ἀποδοτικότητα, καὶ πρὸς τὶς ἄλλες κοινωνικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Περιοχῆς μας: πρὸς τὸν θεσμόν τῆς οἰκογενείας, πρὸς τὸ σχολεῖον, πρὸς τὴν νεότητα, πρὸς τὰς ἐργατικὰς τάξεις, πρὸς τὴν ὀργανωμένη φιλανθρωπία, πρὸς τὸν Τύπο καὶ διὰ τοῦ Τύπου, πρὸς τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας καὶ μὲ τὴν πολυτιμὴν συνεργασία των. Καὶ γενικῶς θὰ συνεχισθῆ πρὸς ὅτι εἶναι θεσμικὸ στὴν Ἐπαρχία αὐτή, πρὸς ὅτι ἤδη ὑπάρχει ὀργανωμένο καὶ πρὸς ὅτι θὰ ὀργανώσουμε ἀπὸ κοινού ἐφ' ἐξῆς.

Μὲ ἀκόμη πὺ μεγάλη προσοχὴ καὶ λεπιότητα ὁ διάλογος θὰ ὑπάρξῃ πρὸς τὶς Ἀρχὲς τοῦ τόπου. Τονίζω ιδιαίτερος τὸ σημεῖο αὐτό. Θέλω νὰ ἔχω συνεργασία ἀγαθὴ καὶ ἀποδοτικὴ μὲ ὅλες τὶς Ἀρχὲς. Γιὰ τὸ καλὸ τῆς Περιοχῆς, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Περιστερίου. Θὰ εἶμαι ἀνοικτὸς σὲ κάθε πρόταση, σὲ κάθε εἰσήγηση. Καὶ θέλω νὰ ἐλπίζω διὰ θὰ βρῶ τὴν ἴδια ἀνταπόκριση ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὰς.

Προγραμματικὲς δηλώσεις δὲν κάμνω. Ἐχω τὶς σκέψεις μου καὶ τὰ σχέδιά μου. Δὲν δίδω ὑποσχέσεις. Ἀλλ' ὅπως ὅποτε προσφέρω τὸν ἐαυτό μου. Πολὺ σύντομα θὰ θέσουμε τὶς βάσεις ἐνὸς προγράμματος κοινωνικοῦ ξεσηκώματος, οἰκοδομῆς, οἰκοκυροσύνης καὶ δημοκρατικότητας, συντονισμένης καὶ ἀπὸ κοινού. Καὶ ὅτι κάνομε θὰ εἶναι ὄχι δικό μου, ἀλλὰ δικό σας, ὄχι τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ τοῦ συνόλου, ὄχι τοῦ Δεσπότη, ἀλλὰ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Σὰς παρακαλῶ, βοηθήστε με. Πιστεύω σὲ σὰς. Πιστεύετε καὶ σεῖς στὴν Ἐκκλησία καὶ σὸν Ἐκπρόσωπό της, πὺ εἶναι «ὡς εἰς ἐξ ὑμῶν», πὺ εἶναι ἀπὸ σὰς, ἀπὸ τὰ σπλάγγνα σας.

Ὁ Θεὸς ἄς εἶναι βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ὅλων μας.

★

Καὶ τώρα: Τί περιμένω ἐγὼ ἀπὸ σὰς;

Τὸ εἶπα ἤδη: Ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτὴ ἀνήκω σὲ σὰς. Συνηθίστε νὰ μὲ βλέπετε ὄχι ἀπλῶς σὰν Δεσπότη σας, ἀλλὰ σὰν ποιμένα καὶ πατέρα καὶ ἀδελφὸ σας.

Στὰ διάφορα στάδια τῆς ἐργασίας καὶ συνεργασίας μας θὰ χρειασθῆ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπομονή, ἀλλὰ καὶ κάποια πίστωση χρόνου καὶ μιὰ ὀρισμένη δυναμικότητα ἐλιγμοῦ. Ἀναγνωρίστε σὸν ποιμένα σας αὐτὰ τὰ μικρὰ περιθώρια χρόνου καὶ τρόπων. Σὰς δηλώνω σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς: Ἐγὼ καὶ οἱ Κληρικοί μου, θὰ εἴμαστε στὴν διάθεσή σας, ὡς ἀπλοί, πρόθυμοι, ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἀφιλοχρήματοι, κυρίως ἀφιλοχρήματοι, διάκονοι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

★

Καὶ τώρα ἄς ἔλθουμε σὲ μερικὰ πὺ συγκεκριμένα σημεῖα. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ δύο βασικὰ θέματα, γιὰ τὴν Πίστη καὶ γιὰ τὴν Ἠθική.

Ἡ Μητρόπολις Περιστερίου πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ μείνῃ μιὰ Ἐκκλησία θερμῆς Πίστεως καὶ ὀλοκληρωμένης Ἠθικῆς.

Καὶ πρώτιστα ἡ Πίστις. Θὰ σὰς ἔχουν πῆ ὅτι εἶμαι ὁ θεωρητικὸς τῆς Θεολογίας. Εἶναι σωστό. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι πολὺ πὺ θερμὴ ἀπὸ τὴν ψυχρὴ πίστη πὺ ἐκφράζουν τὰ βιβλία καὶ τὰ συγγράμματά μας. Σεῖς ἐκπροσωπεύετε, ἀλλὰ καὶ κατέχετε καὶ ζῆτε τὴν πίστη αὐτὴ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Σὰς παρακαλῶ, κρατήστε τὴν πίστη σας ζωντανή, γιὰ σὰς, γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας, γιὰ τὰ παιδιὰ σας, γιὰ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σας. Ζωντανή γιὰ ὅλους μας. Αὐτὴ ἡ πίστη εἶναι εὐπρόδεκτη ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πέρα ἀπὸ κάθε ιδεολογική, ἢ κοσμική, ἢ κομματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς, φρονῶ ὅτι ὁ κάθε Ἕλληνας πιστεύει σὲ Θεὸ τῶν Πατέρων του. Αὐτὸ ὑπῆρξε καὶ εἶναι ἡ αὐτοσυνειδησία τοῦ Ἑθνους μας. Ἐρωτῶ: Θὰ φανοῦμε ἐμεῖς κατώτεροι ἀπὸ τοὺς προγόνους μας; Σὰς ἐξορκίζω, ἀδελφοί μου, δηλώστε πίστη σὲ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ τὸν Λαόν του σὲ ὅλα.

Καὶ τώρα ἡ Ἠθική. Σὰς μίλησα γιὰ τὴν Οἰκογένεια καὶ γιὰ τὴν Νεότητα. Αὐτὲς τὶς δύο πραγματικότητες θὰ πρέπει νὰ τὶς προσέξουμε ιδιαίτερα.

Οἰκογένεια, λοιπόν, ἀγνή, τίμια, συγκροτημένη. Οἰκογένεια μέσα σὲς παραδόσεις μας καὶ ἀξιολογημένη μέσα σὲς ἀγνὰ ιδεώδη τῆς φυλῆς μας.

Περιοσότεροι γάμοι. Ὀλιγώτερα διαζύγια. Μεγαλύτερη συμπαράσταση σὲς ζευγάρια καὶ σὲς σπῆματα πὺ συναντιοῦν δυσκολίες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ γάμου. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα μας σὸν κοινωνικὸ μας ἀγώνα ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας.

Και για την Νεότητα; Πριν ἀπ' ὅλα θέλω νὰ διαδηλώσω τὴν πίστη μου στὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα. Πιστεύω στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία. Πιστεύω ὅτι, δια τῆς μιλήσετε τὴ γλῶσσα ποὺ καταλαβαίνει, θὰ σὰς καταλάβῃ και θὰ σὰς παρασταθῇ. Παρακαλῶ τὴν Νεολαία τῆς Ἐπαρχίας μου νὰ μὲ συμπαροσταθῇ. Καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὴν ἀγκαλιάσω μὲ στοργὴ και κατανόηση.

Σὲ σὰς, λοιπόν, ἀπευθύνομαι, Νέοι και Νέες τοῦ Περιστερίου.

Ἐχετε ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἓνα καινούργιο ποιμένα. Ξέρει αὐτὸς τὰ προβλήματά σας, διότι τὰ ἔζησε, και μάλιστα σὲ ἐξωελλαδικὲς διαστάσεις, ποὺ εἶναι πολλὲς φορές και πὺρ ισαγικές. Ἐμπιστευθῆτε σὸ φίλο σας Δεσπότη, ὅπως ἐκεῖνος ἐμπιστεύεται σὲ σὰς. Στὸ ἔργο του τὸ ποιμαντικὸ ἔχει τὴν ἀνάγκη τοῦ ἐκθουσιαστικοῦ σας στοιχείου. Ἀλλὰ και σεῖς, στὴν πορεία και στὰ προβλήματά σας, θὰ ἔχετε τὴ δικὴ του ἀνάγκη καθοδηγήσεως και συμπορείας. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια ἀντίθεση, σὰς καλῶ σὲ συνεργασία. Ὅλοι μαζί, νέοι και νέες, τῆς σχολικῆς και τῆς ἐξω-σχολικῆς ἡλικίας, ὅλοι μαζί για μιὰ καλύτερη κοινωνία σὸ Περιστερί, ἐδῶ, ὅπου τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τοῦ μέσου πολίτου και τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τίμου ἰδρώα πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν ἀπεριόριστα.

Λοιπόν, οἱ ὄριμοι τῆ ἡλικία, μὲ τὴν πείρα σας· οἱ ὑπεύθυνοι, μὲ τὴν ὑπευθυνότητά σας· οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, μὲ τὴν πνευματικὴ σας προσφορά· ὁ μέσος ἄνθρωπος, μὲ τὸν ρεαλισμὸ και τὴν ἀντικειμενικὴ κρίση σου· οἱ εὐποροὶ, μὲ τὴν οικονομικὴ σας ἀρωγὴ· οἱ πτωχότεροι, μὲ τὴν προσωπικὴ σας συμβολὴ και παρουσία· οἱ νέοι και οἱ νέες, μὲ τὸν ἐκθουσιασμὸ ποὺ σὰς διακρίνει· ἡμεῖς οἱ Κληρικοί, μὲ τὸ παράδειγμά μας, μὲ τὴν προθυμία μας, μὲ τὴν πνευματικότητα τῆς ψυχῆς μας, μὲ τὴν ἀφιλοχρηματία μας και μὲ τὴν αὐτοθυσία μας, ἀν δεῖση. Ὅλοι για ὅλους. Για μιὰ καλύτερη χριστιανικὴ κοινωνία σὸ καλὸ Περιστερί.

★

Ἀδελφοί μου,

Κατὰ μιὰ εὐτυχῆ και ἁγία συγκυρία, ἀρχίζω τὸ ποιμαντορικὸ μου ἔργο ἀνάμεσά σας τὴ στιγμή ποὺ οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν μας ἤχουν χαρμόσυνα για τὴν αὐριανὴ μνήμη τοῦ Πατρωνός μου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὑπῆρξε ποιμὴν τῆς Βασιλεύουσας. Στάθηκε ὅσο μοροῦσε πὺρ κοντὰ σὸ λαὸ, ἀγάπησε τὸ λαὸ και ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν, μὰ και παρεξηγήθηκε και διώχθηκε, για νὰ πεθάνῃ δικαιομένος μπροσὲς σὸ Θεὸ και σὸους ἀνθρώπους.

Ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Μεγάλου Ἀγίου τῆς Ὁρθοδοξίας μας θέτω τὴ ζωὴ και τὴ νέα μου διακονία. Ἄς μοῦ εἶναι ἴλεως και βοηθὸς ὁ καλὸς Θεός.

Ἀδελφοί μου,

Δὲν θὰ καταλήξω τὴν πρώτῃ μου αὐτὴ ὁμιλία μὲ συμβουλὲς και παροτρύνσεις. Εἶναι πολὺ νωρὸς για κάτι τέτοιο. Θέλω νὰ τελειώσω τὴν ὁμιλία μου μὲ μιὰ προσευχὴ. Εἶναι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀπὸ τὴν Λειτουργία του:

Ἀμνήσθητι, Κύριε, τοῦ περιεσιῶτος λαοῦ, και τῶν δι' ἐδλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων, και ἐλέησον αὐτοὺς τε και ἡμᾶς, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου. Τὰ ταμεία αὐτῶν ἔμπλησον παντὸς ἀγαθοῦ τὰς συζυγίας αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ και ὁμονοίᾳ διατήρησον τὰ νῆπια ἐκθρεψον τὴν νεότητα διαπαιδαγωγῶσον τὸ γῆρας περικράτησον τοὺς διγυγόνους παραμύθησαι τοὺς ἐσοκοπιμένους ἐπισυνάγαγε τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε και συναγον τῆ Ἀγία Σου Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία... Χρησῶν πρόσθητι ὄρφανῶν ὑπεράσπισον αἰχμαλώτους ῥῥσαι νοσοῦντας ἴασαι... Τῶν ἐν πάσῃ θλίψει και ἀνάγκῃ και περιστάσει ὄντων μνημόνευσον ὁ Θεός, και πάντων τῶν δεομένων τῆς μεγάλης Σου ἐδσπλαγχνίας. Καὶ τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς, και τῶν μισούντων ἡμᾶς... και παντὸς τοῦ λαοῦ Σου μνήσθητι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, και ἐπὶ πάντας ἡμᾶς ἔκχεον τὸ πλοῦσιόν Σου ἔλεος».

Αὐτὰ σὰν προσευχὴ, ἀδελφοί μου, ἀπὸ μᾶς πρὸς τὸν Πανάγαθο Θεὸ. Καὶ ἡ τελικὴ προτροπὴ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο πρὸς κάθε ἓνα ἀπὸ μᾶς:

«Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρειτε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, και ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης και τῆς εἰρήνης ἔσται μετ' ὁμῶν». Ἀ μ ἡ ν.

(Β' Κορ. ιγ', 11)

Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν ἐπευφημίαι «Ἄξιος» και παρατεταμένα χειροκροτήματα. Οἱ χοροὶ ἔψαλλον τὴν φήμην του, μεθ' ὃ ὁ Μακαριώτατος συνεχάρη τὸν Μητροπολίτην ἐπὶ τῆ ἀγαλήφει τῶν καθηκόντων του, ὡς και οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς, ὁ ὑπουργὸς Παιδείας και Ἐκπαιδεύματων κ. Ἰ. Βαρβιτσιώτης, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν και Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν, ὁ Δήμαρχος και τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἱ Ἱερεῖς και μετ' αὐτοὺς τὰ πλῆθη τῶν πιστῶν, ἀσπασθέντα τὴν δεξιάν του και παρελάσαντα ἐπὶ ὄραν και πλέον.

Μετὰ ταῦτα προπορευομένων τῶν κληρικῶν και ἐπομένων τῶν ἐπισήμων, ὁ Σεβασμιώτατος ἔφρασεν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐν μέσφ ἐκδηλώσεων και πανδήμου ἐκθουσιασμοῦ, και ἐδεξιόθη ἄπαντας, εὐχθέντας αὐτῶ ἁγίαν Ποιμαντορίαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ κ. κ. Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Ο Υ

Τὴν Κυριακὴν 19ην Νοεμβρίου ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος, συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ μετὰ δυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν, ἢ ἐνθρόνισις ἐν Αἰγίῳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. κ. Ἀμβροσίου (Δενῆ).

Τὴν 11ην πρωϊνὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, Μυτιλήνης, Κίτρους, Μεσσηνίας, Ἀττικῆς, Πατρῶν, Λήμνου, Μαντινείας, Ἐλασσῶνος, Ἡλείας, Ν. Σμύρνης, Μονεμβασίας, Νέας Κρήνης, Νεαπόλεως, Μεσογαίας, Μεγάρων, Κυθήρων, Δημητριάδος, Θεσσαλιώτιδος, Λαρίσης, Ἰωαννίνων, Γρεβενῶν, Ζακύνθου, Πειραιῶς, Περιστερίου, τῶν Ἐπισκόπων Νεοχωρίου καὶ Δωδώνης, ἀφίχθη εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐπαρχίας Αἰγιαλείας, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ Νομάρχης Ἀχάϊας, κ. Χανός, ὁ Στρατ. Διοικητής, ὁ Διοικητής Χωροφυλακῆς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ Νομοῦ.

Ἀκολούθως, σχηματισθεῖσης πομπῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Αἰγίου, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Πόλεως.

Εἰς τὴν προσφώνησίν του ὁ Δήμαρχος Αἰγίου κ. Γεώργιος Παναγόπουλος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Κατὰ τὴν ὥραϊαν καὶ εὐφρόδουνον αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐν μέσῳ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς πόλεως τοῦ Αἰγίου καὶ τῆς Ἐπαρχίας Αἰγιαλείας ἴστασθε καὶ παιεῖτε τὸ ἔδαφος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, τῆς ὁποίας Ποιμὴν ἐγκαθίστασθε ἀπὸ σήμερον, τὴν σκέριν ὄλων ἡμῶν τῶν πιστῶν, πρὸς Σᾶς ὑποδεχόμεθα εὐσεβεστάτως, συνέχον οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Ψαλμοῦ, ὁ ὁποῖος λέγει διὰ τοὺς ἐργάτας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου: «Ὡς ὥραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τὴν εἰρήνην..., τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ...».

Ὡς ὥραῖοι, λοιπόν, οἱ πόδες Σας, Σεβασμιώτατε, πρὸς Σᾶς φέρον εἰς τὴν ὥραϊαν καὶ ἱστορικὴν περιοχὴν μας, ὡς Εὐαγγελιστὴν καὶ Κήρυκα, ὡς Ποιμένα, Διδάσκαλον καὶ Πατέρα πνευματικῶν ἡμῶν, ὡς Ποιμενάροχον καὶ τύπον τοῦ Ἀρχιπολιέμου Χριστοῦ, ὡς Ἀρχιερέα καὶ ἐκπρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, ὡς φάρον πνευματικόν, πρὸς τὸν ὁποῖον

τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας θὰ προσβλέπη μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ θαυμάσιου σεβασμοῦ διὰ τὴν ὁρθόδοξον καθοδήγησίν του.

Δι' ὃ καὶ σύμπας ὁ λαὸς τῆς, τὸ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας μας πλήρωμα μετὰ χαρὰν, ὅπως βλέπετε, ἔσπευσε νὰ Σᾶς προῦπαντήσῃ, διὰ νὰ Σᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Θρόνου Σας, ἐκεῖ ὅπου μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ θὰ Σᾶς βλέπη ἐφεξῆς νὰ τὸν διδάσκετε, νὰ τὸν καθοδηγῆτε πρὸς τὸ ἀγαθόν, νὰ τὸν ἐλογῆτε καὶ νὰ τὸν ἀγιάζετε κατὰ Χριστόν.

Σεβασμιώτατε,

Γνωρίζομεν ὅτι, αἱ πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι εἰς τὴν τεταραγμένην ἐποχὴν μας διέροχονται μίαν ἀνευ προηγουμένου κορίον καὶ τοῦτο πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ κυρίως τῶν νέων μας, γενικώτερον δὲ τῆς γαλήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Εἰς τὴν προσωπικότητά Σας, Σεβασμιώτατε, προσβλέπομεν μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βοηθήσετε καὶ θὰ συμβάλετε, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὸν δυναμισμόν Σας καὶ τὰ μέσα πρὸς ἃ καὶ διαθέτει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, κινητοποιήσαντες τοὺς φορεῖς τῆς πνευματικῆς μας κληρονομίας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Θεολόγους τῆς Ἐπαρχίας μας, εἰς ἓνα πνευματικὸν συναγεμῶν, ὁ ὁποῖος θὰ ὀδηγήσῃ ὄλους μας εἰς μίαν ἐνάρμοστον χριστιανικὴν ζωὴν διὰ τὴν ποθητὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν μας.

Κατ' ἐπέκτασιν δὲ ταυτόχρονα καὶ εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἀποστολὴν ὄλων μας, μετὰ ἐπικεφαλῆς τὴν Σεβασμιότητά Σας, διὰ τὴν εὐδόωσιν, ἐνίσχυσιν καὶ εὐρυστόμιον λειτουργίαν τῶν τόσων εὐαγῶν καὶ ἰδίως τῶν νεοπαγῶν ἰδρυμάτων τῆς πόλεώς μας καὶ τῆς περιφερείας μας, τὰ ὁποῖα τόσῃ ἀνάγκῃ ἔχουν τῆς βοηθείας καὶ στοργῆς, ἰδιαίτερος τῆς Σεβασμιότητός Σας, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ τῶν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀναξιοπαθόντων συνανθρώπων μας.

Σεβασμιώτατε,

Αἱ ἐξουσίαι τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματός Σας, ὡς εἶναι εἰς ὄλους γνωστόν, τυχάνουν πράγματι πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἐχομεν δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ χρησιμοποιηθῶν ὁρθῶς διὰ νὰ θεομάνουν καὶ νὰ ἀναζωογονήσουν τὰς ἀδιαφόρους καὶ ψυχρὰς περὶ τὰ θεοκεντι-

κὰ καρδίας καὶ θὰ στηρίξουν καὶ θὰ ἀνορθώσουν τὰ παραλελυμένα γόνατα τῶν ἀδυνάτων.

Γνωρίζομεν ἐπίσης, ὅτι ὁ θρόνος διὰ τὸν συνειδητόν, θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον Ἐπίσκοπον εἶναι τῷ ὄντι Σιαυρός, τὰ δὲ Ἐπισκοπικὰ καθήκοντα ἰσοῦνται πολλάκις πρὸς θυσίαν, ἀλλὰ ἡ ἐκονοειδής καὶ ἐκονοειδής ἀσκήσις τῶν καθηκόντων τούτων φέρει ἀσφαλῶς πλουσίους καρπούς καὶ σωτήρια ἀποτελέσματα.

Ἔχομεν λοιπὸν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ Σας ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς περιοχῆς μας θὰ εὖρη τὸν ἀξίον Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς καθόλου δράσεώς του θὰ συντελέσῃ θεικῶς εἰς τὴν ἀνοδὸν τῆς στάθμης τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς μας, ἐκδηλουμένην ἐμπράκτως διὰ βίου ἐναρέτου.

Δὲν θὰ Σᾶς κουράσω περισσότερο, Σεβασμιώτατε, ἀλλὰ ὑποβάλλων εὐσεβᾶσιως τὸ ἐκ καρδίας πηγάζον «ὡς εὖ παρέστητε» εἰς τὴν θεοφρούρητον πόλιν τῆς Παναγίας Τρουπητῆς, θεομῶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ προσωπικὰ μου σέβη καὶ τὰ σέβη τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ μας, τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ.

Καὶ ἀναφωνῶ καὶ πάλιν τὸ Καλῶς μᾶς ἤλθατε, Σεβασμιώτατε.

Εἰς τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος εἶπε:

Κύριε Δήμαρχε,

Μὲ αἰσθήματα θαυμάσιας εὐλαβείας καὶ μὲ πολλὴν συγκίνησιν εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν τοῦ Αἰγίου, ἡ ὁποία, ὅπως πολλὴν ὥσπερ εἰονίσσατε εἰς τὴν χαιρετιστήριον προσλαλιάν σας, περιφρουρεῖται καὶ προστατεύεται ἀπὸ τὴν περιβόητον εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τρουπητῆς. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ θεομοιότητα ὑποδοχὴν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπεφυλάξατε Σεῖς καὶ ὁ ἐκλεκτὸς Λαὸς τοῦ Θεοῦ, πὸν κατοικεῖ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν αὐτὴν καὶ ὡς δηλῶ, ὅτι ἤκουσα μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ κατέγραφα ἤδη μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσα θαυματούργεστα εἶπετε εἰς τὴν πρὸς με χαιρετιστήριον προσφωνήσιν σας.

Κατὰ τὴν σιγμὴν ταύτην πλημμυρίζει ἡ καρδία μου ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν, διότι μὲ ἠλέησε, καθιστώντας με Ποιμενάρχην αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ, πὸν κατοικεῖ καὶ συναποτελεῖ καὶ συναπαρτίζει τὴν θεόσωστον Μητροπόλιν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας. Αἰσθάνομαι ἐπίσης θαυμάσια εὐγνώμων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία διὰ τῆς τιμίας ψήφου τῶν Σεβασμιωτάτων Μελῶν Αὐτῆς μὲ ἐτίμησε, ἐμπιστευθεῖσα εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα καὶ τὴν μέριμναν τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας. Αἰσθάνομαι καὶ τρέφω εὐγνωμοσύ-

νην πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία μοῦ ἀναθέτει ἀπὸ σήμερον τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως, ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν σας καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτόν.

Εἰσερχόμενος λοιπὸν σήμερον ἐν μέσῳ ὑμῶν δὲν θαυβοῦμαι ἀπὸ τὰς θεομῶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης σας, ἀπὸ αὐτὸν τὸν θρίαμβον, τὸν ὁποῖον μοῦ προσφέρετε καὶ τὸν ὁποῖον ζῶ τὴν ὥραν αὐτήν, ἀλλὰ συνέχομαι ἀπὸ συναίσθημα εὐθύνης, μεγίστης μάλιστα εὐθύνης, τὴν ὁποῖαν ὑπογραμμίζει καὶ καθιστᾷ πλέον ἐμφαντικὴν ἡ παρουσία ὅλων ὑμῶν, μὲ τὰς ἐξάρσεις τῆς ἀγάπης σας καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς πρὸς με ἐμπιστοσύνης σας.

Εἰς τὴν ζωὴν μου εἶχον ἀνάκαθεν περὶ πολλοῦ ἓνα σύνθημα, τὸ ὁποῖον μὲ ἐνέπνεε καὶ ὡς ὁδηγὸς ἀλάτνητος ἐροῦνθιμιζε τὰς σκέψεις μου καὶ τὴν πράξιν μου. Καὶ τὸ σύνθημα αὐτὸ εἶναι τοῦτο: «*Ἄ λ ο ι σ ὑ π η ρ ε ι ῶ ν ἀ ν α λ ί σ κ ο μ α*». Εἰσερχόμενος σήμερον εἰς τὴν πόλιν σας φέρω θαυμάσια χαρογμένο μέσα σὴν καρδίαν μου αὐτὸ τὸ ἴδιον σύνθημα, ὥστε αὐτὸ νὰ συνθίξῃ τὴν ζωὴν μου κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῆς νέας διακονίας μου. Σήμερον μάλιστα συνδυάζω αὐτὸ τὸ σύνθημα μὲ τὸν ἐξῆς ἐκφραστικὸν συμβολισμόν: «*Ἡ παρουσία τοῦ Ἀρχιερέως, ὁσάκις τελεῖ ὁἷτος οἰανδήποτε ἁγιαστικὴν πράξιν, εἴτε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ, δηλοῦται καὶ ἐπισημαίνεται, ὡς γνωστόν, μὲ τὰ «δικηροτρικῆρα», ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα καίγονται πέντε συνολικῶς κεριὰ. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ κεριὰ θὰ ἀποτελοῦν διὰ τὴν ἐλαχισιότητά μου τὸν ἐκφραστικὸν συμβολισμόν, περὶ τοῦ ὁποῖου ὡς εἶπον. Αὐτὰ τὰ κεριὰ, πὸν θὰ καίγονται ἐνώπιόν μου κάθε φορὰ πὸν θὰ ἱεροουργῶ, διὰ νὰ ἀγιάξω ἀρχιερατικῶς ὅλους ὑμᾶς, θὰ ὑπερθυμίζον εἰς ἐμὲ δι' ὀφείλω πρῶτος ἐγὼ νὰ εἶμαι μία φωταγωγὴ λαμπάδα, πὸν θὰ καίγωμαι καὶ θὰ ἀναλλοκωμαι καθημερινῶς, διὰ νὰ φωτίξεσθε ἐν Κυρίῳ ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἀδελφοί μου.*

Εὐχηθῆτε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δι' ἐμὲ, σήμερον πὸν ὁ Θεὸς μὲ καταξιώνει νὰ ἀναδέχωμαι τὴν εὐθύνην ὅλων ὑμῶν πάνω εἰς τοὺς ἀσθενικοὺς ὤμους μου, εὐχηθῆτε, λέγω, πρὸς τὸν Θεὸν νὰ εὐδοκήσῃ ἐπ' ἐμοί, ὥστε τὸ φῶς μου νὰ εἶναι καθαρὸ καὶ ἡ λαμπάδα τῆς ψυχῆς μου νὰ καίγεται ἄσβεστος ἐπὶ πολὺ, διὰ νὰ φωτίξῃ τὴν ζωὴν σας, εἰς τρόπον ὥστε ὅλοι μαζί, καὶ σεῖς δηλ. καὶ ἐγώ, νὰ δοξάζωμεν τὸ ἅγιον Ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ πομπή, προηγουμένων τῶν λαβάρων καὶ ἐξαπτερεύγων καὶ πλαισιουμένη ὑπὸ τοῦ ἱερατείου τῆς πόλεως, ἀφίχθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, ὅπου ἔλαβε χώραν, συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν, ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Ποιμενάρχου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

Μετά τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Νικηφόρου Τζιφοπούλου τῆς ἐγκυκλίου Αὐτῆς πρὸς τὸν Κληρὸν καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱ. Μ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα περὶ ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην προσεφώνησεν ὁ Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱ. Μ. Ἀρχιμ. κ. Δημήτριος Φωτίου, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε Ἁγίε Δέσποτα,

Σεβασμιώτατε Ἁγίε Ποιμενάρχα Ἱερῶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας,

Σεπιτὴ Χορεία Ἀγίων Ἱεραρχῶν,

Ἐντιμότατοι Κύριοι Ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ Στρατοῦ,

Εὐλαβῆς ἀκροατήριον,

Πάντες ὑμεῖς, ὅσοι λαμπρύνετε μὲ τὴν παρουσίαν σας τὴν Εὐσημιον ταύτην ἡμέραν τῆς Ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου ἡμῶν, θὰ τὸ ἔχετε αἰσθανθῆ ἀσφαλῶς, ὅτι, εἰς πέλαγος χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως πνευματικῆς, εἶναι πλημμυρισμένη ἡ πόλις τοῦ Αἰγίου, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ τῆς Θεοσώστου Ἱ. Μητροπόλεως Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρύτων, σὴν σημερινῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ.

Καὶ τοῦτο διότι, ὕστερα ἀπὸ βμηρον περίπου πνευματικὴν ὁρφάνια, μετὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴν πρὸς Κύριον Ἐκδημίαν τοῦ Σεπιτοῦ Ποιμενάρχου μας Μακαριστοῦ ἡδὴ Γεωργίου, ἐφθασε καὶ ἡ ποθητὴ στιγμή, νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν νέον Ποιμενάρχη μας Σεβασμιώτατον Κον Ἀμβρόσιον, τὸν ὁποῖον ἡ Σεπιτὴ Ἱεραρχία τῆς Μητροδὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, σχεδὸν παμφηφεί, ἐξέλεξε Ποιμενάρχη τῆς Ἱστορικῆς ταύτης Ἱ. Μητροπόλεως.

Ὁ νέος Ποιμενάρχης μας ἀπὸ ἐτῶν ἦτο γνωστός εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς πόλεως Αἰγίου, ἀπὸ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις του διὰ τροφοδοσίαν πνευματικὴν, διὰ τῶν κηρυγμάτων αὐτοῦ, καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσπάσει τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν συμπάθειαν ὄλων μας καὶ ἐκ τούτου, ἐνδομύχως, ὑπῆρχεν ὁ πόθος νὰ διαδεχθῆ κάποτε τὸν κατὰ πάντα ἐκλεκτὸν καὶ ἄξιον, γεραρὸν Ποιμενάρχη μας μακαριστὸν Γεώργιον.

Καὶ ὁ ἐνδόμυχος πόθος ἐνισχύθη ἔτι μᾶλλον, ὅτε πρὸ βμηρον περίπου, μετὰ ἀπὸ μίαν ἐξαίρετον ὁμιλίαν τοῦ τότε Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου Ταλαντίου καὶ ἡδὴ Ποιμενάρχου μας Ἀμβροσίου, ὁ μακαριστός, τότε Ποιμενάρχης μας Γεώργιος, εἰς μίαν ἀνύσφαιραν ἄκρως συγκινητικὴν, ἐλλησίασεν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἠσπάσθη τὸ πρόσωπον τοῦ τότε Ἐπισκόπου Ἀμβροσίου καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀφροῦ ἀφήρσε ἀπὸ τὸ ἰδικόν του σιῆθος τὸ Ἀρχιερατικὸν του Ἐγκόλιον, τὸ προο-

† Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
κ. Ἀ μ β ρ ο σ ι ο ς

ἔφερε καὶ τὸ ἐπέρασε ὁ ἴδιος, εἰς τὸ σιῆθος τοῦ σημερινοῦ μας Ποιμενάρχου.

Ἀπὸ ὄλους ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην στιγμὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ, μετὰ μίαν μάλιστα ἐβδομάδα, τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων, ὅτε ἐπληροφοροῦμεθα τὰ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ Σεπιτοῦ μας Ποιμενάρχου, ἡ προᾶξις του ἐκείνη ἐθεωρήθη ὡς συμβολικὴ ἅμα καὶ προφητικὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδειξις ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ τιμηθέντος. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μακαρία ψυχὴ του συναλλάσσεται μεθ' ἡμῶν τὴν ὥραν αὐτήν, διότι ἡ ἀγία του ἐκείνη ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη κατὰ τρόπον ὁμολογουμένως πολὺ θαναμαστόν.

Φειδόμενος τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς εἶναι πολύτιμος, δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἀπασχολήσω διὰ περισσοτέρων, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἀγαθὴ φήμη περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ νέου Ποιμενάρχου μας, προέτιρεξε τῆς ἰδικῆς του ἀφίξεως.

Τοῦτο μόνον, ἐν κατακλείδι, ἐπιθυμῶ νὰ διατρανώσω: Ὅτι ὁ νέος Ποιμενάρχης μας, χάριτι καὶ

εὐδοκία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, συγκεντρώνει ἐν ἑαυτῷ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλούσια μορφωτικά του χαρίσματα, καὶ τὰ πνευματικά ἐκεῖνα Δωρήματα, ὅσα ὁ ἐνδοξος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ Παῦλος ἀπαριθμεῖ εἰς τὰς «Πρὸς Τιμόθεον» καὶ «Τίτον» Ἐπιστολάς του καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κοσμοῦν κάθε ἄξιον Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμένα τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν.

«Δεῖ οὖν τὸν Ἐπίσκοπον, παραγγέλλει ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ἀνεπίληπτον εἶναι. Ἠμφάλιον, σόφρονα, κόσμιον, φιλόξενον καὶ διδακτικόν» καὶ ὅλα αὐτά, ὡς προείπον, χάριτι Θεοῦ, κατὰ πολλὰς ἔξωθεν μαριτυρίας, συγκεντρώνει ἐν ἑαυτῷ, ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχος μας.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, δικαιολογημένη ἀπολύτως ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ὄλων μας. Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ πρέπει εἶναι καὶ ἐπιβεβλημένη νὰ μετατραπῇ εἰς μίαν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην καὶ δοξολογίαν πρὸς τὸν ἐν Τριᾷδι Ἁγίον Θεὸν ἡμῶν, διότι τοιοῦτον Ἄξιον Ποιμενάρχον ἠδόκησε νὰ μᾶς χαρίσῃ.

Πέραν ὅμως τούτου, ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ὄλων μας δέον νὰ μετατραπῇ καὶ εἰς κατὰ Θεόν, ἐν εὐλαβείᾳ, ὑποταγὴν πάντων εἰς ὅσα ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχος, ἐν ἀγάπῃ ἐκάσποτε, θὰ παραγγέλλῃ καὶ θὰ ὑποδεικνύῃ.

Σεβασμιώτατε Ἁγίε Ποιμενάρχε,

Ἡ ἀγάπη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, οἷς ἀπέστειλε νὰ ποιμάνετε ἕνα λαὸν ὄντως ἐκλεκτόν, μὲ ἀγίας παραδοσιακὰς καταβολὰς καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου καὶ ὁ ἴδιος ἐπὶ 10ετίαν περίπου διακονῶ καὶ ὑπεραγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ διὰ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὰς ἱερὰς ἡμῶν Παραδόσεις.

Καὶ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν καὶ ὥραν, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, Σᾶς ὑποδέχεται ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει. Καὶ ἐκ θαθέων καὶ ἐν πεποιθήσει ἀναφωνεῖ τὸ Ἄξιος - Ἄξιος! Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος νέος Ποιμενάρχος ἡμῶν! Ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἀγάπῃ νικήσας ἀπευθύνει, δι' ἐμοῦ, τὸ «Καλῶς ἦλθατε» εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν πόλιν καὶ περιοχὴν καὶ ἀκόμη οἷς εὐχεται ἐκ θάθους ψυχῆς, ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ Σᾶς διαφυλάτῃ ὑπὸ τὴν Κραταίαν Σκέπην καὶ Προστασίαν Αὐτοῦ. Νὰ Σᾶς ἐνδυναμώρῃ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ὑψίστην διακονίαν Ὑμῶν.

Νὰ Σᾶς χαρίξῃ ἔτη μακρὰ καὶ ὑγιεῖαν ἀκλόνητον καὶ δαυριλὴ καρποφορίαν πνευματικὴν, ἐπ' ἀγαθῶ πάντων ἡμῶν καὶ εἰς δόξαν τοῦ Τρισαγίου ὀνόματος τοῦ Ἀρχιλοῖμου καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἠκολούθησεν ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐξοχώτατε Κύριε Ὑπουργέ,

Ἐντιμώτατοι Κύριοι Κύριοι Βουλευταί,

Ἐντιμώτατε κ. Νομάρχα,

Ἐντιμώτατοι Ἀρχοντες καὶ λοιποὶ Ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, Ἀστυνομικῶν, Ἐκπαιδευτικῶν καὶ Διμενικῶν Ἀρχῶν,

Ἐντιμώτατε κ. Δήμαρχε Αἰγίου,

Ἐντιμώτατοι Κύριοι Κύριοι Δήμαρχοι Καλαβρύτων καὶ Δάφνης,

Ἀγαπητοί μου Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Ὅσιώτατοι Μονασταὶ καὶ Μοναστρίαι,

Εὐλογημένε καὶ πιστὲ Λαὸ τοῦ Θεοῦ,

Εἶναι κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι οἱ καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους, μὲ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Παντεπότιου Θεοῦ καὶ διὰ τῆς τιμίας ψήφου τῶν παρὰ Κυρίου ὀδηγηθέντων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνω τὶς εὐθύνες τοῦ ὑψίστου καὶ μοναδικοῦ Ἀξιωματοῦ καὶ Δειπνοεργήματος, πὸν ὑπάρχει ὄχι μόνον μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ πάνω στὸν πρόσκαιρο τοῦτο κόσμον, δηλ. τοῦ Μητροπολίτου καὶ Ποιμενάρχου μᾶς Ἐπαρχίας, καὶ μάλιστα διὰ αὐτὴ εἶναι τόσο ἱστορικὴ, ὅσον ἡ ἱερὰ Μητροπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, ἡ ὁποία εἶναι εὐφρόνως γνωστὴ μέσα στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν γιὰ τὰ ἱστορικὰ καὶ μεγάλα Μοναστήρια τῆς, γιὰ τὰ πάνσεπτα καὶ πανίερα προσκνημάτά τῆς, γιὰ τοὺς σπουδαίους πνευματικοὺς θησαυροὺς τῆς, γιὰ τὴν τρισέβδοξη ἱστορία τῆς καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα γιὰ τὸν ὄλο, πὸν διεδραμάτισε μὲ τὰ Μοναστήρια τῆς, τοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς μοναχοὺς τῆς στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους μας κατὰ τὴν περιόδο τοῦ 1821. Καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀκόμη καὶ σήμερον ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας μας κατέχει μὴ ξεχωριστὴ θέσι, χάρις στὸν εὐλαβῆ ἐφημεριακὸ ἱερὸ Κλῆρο, πὸν διαθέτει, καὶ γιὰ τὸν εὐσεβῆ λαὸ πὸν κατοικεῖ τὶς Ἐπαρχίες τῶν Καλαβρύτων καὶ τῆς Αἰγιαλείας, ὥστε πολλοί, διὰ ὁμιλοῦν γι' αὐτήν, νὰ τὴν ἀναφέρουν οἶον «τόπο ἱερὸ καὶ γῆ ἁγία».

★

Ἀνέροχομαι σήμερον τὶς βαθμίδες τοῦ ἐνδόξου καὶ περικλειοῦς Θρόνου τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, τὸν ὁποῖον ἐδόξασαν καὶ ἐλάμπρυναν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων διάσημες καὶ ἐξαίρετες ἐκκλησιαστικὲς προσωπικότητες, πὸν ἔμειναν πᾶσι στὴν ἱστορία τοῦ τόπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας ἄλλοι γιὰ τὴν ὑπέροχην ἐκκλησιαστικὴν τὸν δόξαν, ἄλλοι γιὰ τὴν εὐρύτατη μόρφωσί τους, ἄλλοι γιὰ τὴν ἱστορικὴν τὸν

δεινότητα, όπως π.χ. ὁ Ἡλίας Μηνιάτης, ἄλλοι γιὰ τὴν μεγάλη τους ἀρετὴ καὶ ἄλλοι γιὰ τὴν προσφορὰ τους στοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους μας. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ὄλων αὐτῶν τῶν ἐνδόξων προκατόχων μου ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφέρω, σὰν ἐλάχιστο εὐλαβικὸ μνημόσυνο, τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο.

Καὶ πρῶτος μὲν ἀναφέρεται στὶς πηγές τῆς ἱστορίας ὁ Πασχάσιος, πὸν ἔλαβε μέρος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἐπισκόπου «Αἰγίου» στὶς ἐργασίες τῆς Ἐ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ ἔτος 553 μ.Χ.¹ Τελευταῖος δὲ ὑπῆρξε ὁ ἀειμνήσιος Μητροπολίτης Καλαβρυτιῶν καὶ Αἰγιαλείας κυρὸς Γεώργιος ὁ Πάσης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ διεποίμανε θεοφιλῶς καὶ ὁσίως τὴν Ἐπαρχία αὐτὴ πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια (1957 - 1978, Ἀπριλίου 23), διαδεχθεὶς ἕναν ἄλλον ἐξαίρετον Ἱεράρχην, τὸν Ἀγαθόνικον Παπασταματίου, καὶ ἀφοῦ «ἐν ἀναβάσει θνισιασθηρίου ἐδόξασε περιβολὴν ἀγιασματος», ὅπως λέγει ἡ Σοφία Σειράχ², πλήρης ἡμερῶν πλέον καὶ εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου στὸ Ἐπουράνιο Θνισιασθηρίο, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσουν σ' Αὐτὸν οἱ λόγοι τῆς Ἀποκαλύψεως: «μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρι... ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν»³. Τούτου λοιπὸν τοῦ ἀειμνήστου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποῖου ἄμεσος διάδοχος καὶ συνεχιστὴς καθίσταμαι σήμερα, καὶ ὁ ὁποῖος «διέβη πλέον πρὸς τὴν ἀνάπαισιν τῆς μουσικῆς θεωρίας»⁴, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυρὸς Γεωργίου, καθὼς καὶ ὄλων τῶν ἀειμνήστων προκατόχων ἡμῶν ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη!

★

Ἀναλαμβάνων λοιπὸν σήμερον τὸ πηδάλιον τῆς Τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας καὶ καθεζόμενος πάνω σ' Αὐτὸν τὸν περιλαμπρὸ καὶ πανένδοξο Θρόνον τῆς Μητροπόλεως Καλαβρυτιῶν καὶ Αἰγιαλείας, καθὼς ἀναλογίζομαι τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν μας, γιὰ τὴν ὁποία ὠμίλησα ἐξ ἀρχῆς, διακατέχομαι καὶ κυριαρχοῦμαι ἀπὸ τὴν ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστη διαπίστωσι, ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις, πὸν σημαδεύει καὶ χαρακτηριστίζει τὴν ἐποχὴ μας, δὲν ἄφησε ἀνέπαφο τὸν ἱερό χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας. Συνέπεια αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι, ὅτι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πάνω ἀπ' ὅλους οἱ Ἐπίσκοποι, ἔχουν γίνει πλέον σὶς ἡμέρες μας σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ στόχος μᾶς ἀνίερης καὶ μοχθηρᾶς καθημερινῆς ἐπιθέσεως.

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμε καὶ νὰ ξεπεράσωμε τὶς δυσκολίες τῶν πονηρῶν ἡμερῶν, πὸν διερχόμεθα σήμερα, καὶ γιὰ νὰ μειωθῶμε μὲ ἐπιτυχία καὶ ἀποτε-

λεσματικότητα τὸ χαρμόσυνο καὶ σωστικὸ μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στὸ σημερινὸ ἀμφισβητήτα καὶ δόσπιστο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀνάγκη ἐμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι νὰ ἐκδραπανάμεθα καθημερινῶς σ' ἕνα ἀδιάκοπο καὶ πάρα πολὺ ἐξαντλητικὸ πνευματικὸ ἔργο, εἰς τρόπον ὅστε σὶς ἀμφισβητήσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀπαντᾶμε μ' ἕνα γόνιμο ἔργο ἐκκλησιαστικῆς πνοῆς. Ἐπέρασε ἡ ἐποχὴ, πὸν οἱ ὄρατοὶ λόγοι ἔκαναν ἐντύπωσιν. Τώρα πλέον οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν μιὰ μαρτυρία πὸ ζωντανή, πὸ διωματική, ἡ ὁποία ὅμως κατορθώνεται μὲ σκληρὴν καθημερινὴν ἐργασία, πάνω στὸν ἐναντὶ μας καὶ στοὺς ἀνθρώπους, πὸν ἀναλαμβάνομε κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ μας φροντίδα καὶ προστασία.

★

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν διαπίστωσι αὐτὴ δὲν πρόκειται σήμερα νὰ ἐκφωνήσω «ἐνθρονισθηρίον λόγον», ὅπως συνηθίζεται σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Δὲν πρόκειται δηλ. νὰ ἐξαγγείλω προγράμματα ἐργασίας καὶ νὰ κάμω προγραμματικὰς δηλώσεις πρὸς τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου τὴν διαποίμανσιν ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτή. Θὰ προσπαθῶ ὅμως κάθε μέρα νὰ διδάσκω ὅλους σας, καὶ τὸν ἱερὸν κληρὸν καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸν, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς μου καὶ νὰ κηρύττω μὲ τὰ ἔργα μου. Ἀκολουθώντας τὴν συμβουλὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι ἕνα ζωντανὸ Εὐαγγέλιον καὶ μιὰ «ἐπιστολὴ Χριστοῦ»⁵, πὸν θὰ τὴν γνωρίζετε καὶ θὰ τὴν διαβάσετε ὅλοι σεῖς, ἀγαπημένε μου Λαέ, πὸν κατοικεῖτε στὴν Ἐπαρχία αὐτή.

Δὲν ἔρχομαι λοιπὸν σήμερα γιὰ νὰ σᾶς γεμίσω μὲ μεγάλες ὑποσχέσεις, οὔτε καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἐντυπωσιάσω μὲ λόγους καὶ σχήματα ρητορικὰ. Οὔτε καὶ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς καταπλήξω μὲ γνώσεις ἐπιστημονικὰς καὶ κοσμικῆς σοφίας. Ἐρχομαι μὲ ἀπλότητα, γιὰ νὰ σᾶς πλησιάσω σιτορικὰ καὶ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἀγάπην μου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀνοίγω τὴν ἀγάλη μου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς περιλάβω ὅλους μέσα σ' αὐτήν, καὶ νέους καὶ ἡλικιωμένους, καὶ μορφωμένους καὶ ἀγραμμάτους, καὶ πλουσίους καὶ πτωχοὺς, καὶ ἐναρέτους καὶ ἁμαρτωλοὺς· ναι, θέλω νὰ σᾶς κλείσω ὅλους μέσα στὴν καρδιά μου, γιὰ νὰ σᾶς θερμάνω μὲ τὴν δύναμιν τῆς πατρικῆς, τῆς ἀμειώτου, τῆς θερμορροῦ καὶ καθολικῆς ἀγάπης μου, γιὰ νὰ διορθωθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ, νὰ μετανοήσουν οἱ ἀδιάφοροι καὶ γιὰ νὰ γίνουν καλύτεροι, ὅσοι ἤδη εἶναι ἐνάρετοι.

Ἐρχομαι σήμερα κοντὰ σας μὲ ἐφόδιο τὴν ἀγάπην μου, γιὰ τὴν εἶχα πάντοτε σὰν ὁδηγὸ τῆς ζωῆς μου τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος μᾶς προτρέπει νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ «ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγεννη-

1. Ἀτέση Βασιλείου, Μητροπολίτου πρ. Δήμου, Ἐπισκοπικοί κατάλογοι Ἑλλάδος, Ἀθήναι, σελ. 104.

2. Σοφ. Σειράχ 50, 11.

3. Ἀποκ. εἰδ', 13.

4. Ἐδεργεντινός, τόμ. Δ', σελ. 396, 31.

5. Β' Κορινθ. γ', 3.

τ α ι (δηλ. ἔχει γεννηθῆ) καὶ γινώσκει τὸν Θεόν, ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, διὸ ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν»⁶. Ἀγαπητά μου παιδιά, μὴ παραθεωρήσετε ποτὲ τὴν ἀγάπην, ποὺ δίδει ἀξία σ' ὅλα τὰ ἔργα μας, ὅπου καὶ ἂν ἀναφέρονται, εἴτε δηλ. πρὸς τὸν Θεόν, εἴτε πρὸς τὸν συνάνθρωπό μας. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ἀξία τῆς ἀγάπης, ὥστε μέσα στὴν Ἐκκλησία μας διδάσκειται ὄχι μόνον ὡς ἡ «καινὴ ἐντολή» τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν κόσμον⁷, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου⁸, δηλ. εἶναι ἡ τελεία τήρησις καὶ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

★

Συνάπτω λοιπὸν σήμερα μαζί σας Διαθήκην καὶ ὑπογράφω ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Συμβόλαιον Ἀγάπης. Μὲ τὸν κώδικα τῆς ἀγάπης θὰ ἀντιμετωπίζω ὅλα σας τὰ προβλήματα καὶ ὅλες σας τὶς δυσκολίες. Μὲ ὁδηγὸν τῶν σκέψεών μου τὴν ἀγάπην πρὸς ὅλους, θὰ σᾶς διαμετακομίζω καὶ θὰ σᾶς μεταφέρω τὴν ἀγιάζουσα τὸν ἄνθρωπο καὶ σώζουσα τὴν ψυχὴν του θείαν Χάριν, ἡ ὁποία προσφέρεται διὰ τῶν σιτηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας, ὁ Ὅποιος μᾶς ἔδωκε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Καλοῦ Ποιμένου καὶ ἔχοντος πάντοτε ὑπ' ὄψιν μου, διὸ «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων»⁹ θὰ ἐκδαπανήσω ὅλες μου τὶς σωματικὰς καὶ τὶς πνευματικὰς δυνάμεις ὅλες τὶς ἡμέρες, καὶ ἂν χρειασθῆ καὶ τὶς νύχτες, τῆς ζωῆς μου, ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ μου ἐφόδια, μὲ ὅσα δηλ. ὁ Θεὸς μὲ ἔχει προικίσει, καὶ ὅλες μου τὶς γνώσεις, θὰ ἐκδαπανήσω δηλ. ὁλόκληρο τὸ εἶναι μου, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀκόμη, ἂν θὰ μπορούσα¹⁰, γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό σας, γιὰ τὴν πνευματικὴν σας πρόοδο, γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας. Ἐρχομαι γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω ἄνευ ἀνταλλάγματος, ὅτι ἔχω παρὰ Θεοῦ, καὶ ὄχι διὰ νὰ λάβω τι ἐξ ὑμῶν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἰδικῆς σας ἀγάπης.

Ἐργαζόμενος δὲ ὑπὲρ ὑμῶν συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως καὶ εὐαγγελιζόμενος ἐν μέσῳ ὑμῶν τὸ σωτηριῶδες μῆνυμα τῆς πίστεώς μας «ἀδάπανον θῆσθε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ»¹¹, προσφέρων δωρεὰν τὰ πάντα καὶ πρὸς πάντας ἀδιακρίτως. Ἀμοιβή μου θὰ εἶναι ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς σας, ἡ πνευματικὴ πρόοδος τῆς καρδίας σας, ἡ σωτηρία σας. Ἐγεννήθην πτωχός, ἔζησα ὡς πτωχός καὶ ἀκτιμῶν μέχρι σήμερα, ἔρχομαι ἀνάμεσά σας ὡς μηδὲν ἔχων καὶ θὰ παραμείνω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν πτωχός, γιὰ νὰ σᾶς πλουτίσω μὲ τὴν ἰδικήν μου πτωχείαν καὶ νὰ

6. Ἀ' Ἰωάν. δ', 7 - 9.

7. Ἰωάν. ιγ', 34.

8. Ρωμ. ιγ', 10.

9. Ἰωάν. ι', 11.

10. Ρωμ. θ', 3.

11. Λειτουργικὴ Εὐχὴ Χερουβικοῦ Ὑμνου.

σᾶς σιολίζω μὲ τὴν ἀγάπην μου. Θὰ παραμείνω διὰ βίου κονιά σας ὡς «προσφέρων καὶ προσφερόμενος» κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου¹¹.

Αὕτη εἶναι ἡ Διαθήκη μου, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ περιπόθητα. Ἀπὸ σήμερον ταυτίζω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἰδικήν σας ζωὴν. Ἐρχομαι ὡς ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ¹², διὰ νὰ σᾶς διακονήσω καὶ διὰ νὰ ἀγαλώσω τὴν ζωὴν μου πρὸς ὠφέλειαν ὅλων ὑμῶν. Ἐρχομαι συνεπῶς ἀνάμεσά σας γιὰ νὰ γίνω στήριγμα σιὸς συντετριμμένους, βακτηρία σιὸς κλονιζομένους, ἀναρρηχὴ σιὸς καταπονημένους, παραμυθία σιὸς θλιβομένους, ἄριστος γι' αὐτοὺς ποὺ εἶναι πεινασμένοι, ὕδωρ γι' αὐτοὺς ποὺ διψοῦν, ἄσισ γιὰ τοὺς κουρασμένους ὁδοιπόρους τῆς ζωῆς, πατήρ γιὰ τὰ ὄρφανά, ἀδελφός γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν κανένα, φῶς γι' ὄσους ζοῦν στὸ σκοτάδι, διάκονος τῶν πάντων καὶ ἐν πᾶσι, πειθαρχῶν καὶ ἐφαρμοζῶν τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου μας: «ὡς ἐὰν θέλη ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος ἔσται ὑμῶν δοῦλος»¹³.

★

Στὴν προσπάθειά μου αὕτη δὲν θὰ φεισθῶ οὔτε κόπων, οὔτε θυσιῶν. Οὔτε πάλιν θὰ ἐργασθῶ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Θρόνου, σιὸν ὁποῖον ἴσταμαι αὕτην τὴν στιγμήν. Ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλῃ, δὲν θὰ διατίσω νὰ παραμερίσω τὸ Προϊτόκολλον διὰ νὰ ἀνασκουμπωθῶ καὶ νὰ γίνω ἀγχοφόρος τῆς ἀγάπης. Δὲν θὰ δεσμευθῶ δηλ. ἀπὸ τύπους, ἐὰν πρόκειται διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ κερδῆσω ἔστω καὶ μίαν ψυχὴν. Θὰ ἀναστραφῶ μαζί σας, θὰ εἰσελθῶ στὰ σπίτια σας, θὰ σᾶς ἀναζητήσω σιὸς ἐργασίεσ σας, θὰ ἐπισκεφθῶ τὰ καφενεῖα σας καὶ τοὺς τόπους τῆς ἀναρρηχῆς σας, θὰ κατέβω σὲ ὑπόγεια καὶ δὲν θὰ δειλιάσω νὰ δομηθῶ ὅπουδήποτε, διὰ νὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ μπορῶ νὰ κερδίσω εἰς σωτηρίαν ἔστω καὶ μίαν ψυχὴν. Τὸ θάρρος γι' αὕτη τὴν ἀγωνιώδη πορεία μου θὰ τὸ ἀντῶ ἀπὸ τὸν ἀκάματο Ἰεραπόστολο, τὸν Μέγα Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο, ὁ ὁποῖος λέγει, ἐξομολογούμενος, διὰ τὸν ἑαυτὸν του: «σιὸς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως ἴνας ὁσῶσω τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον»¹⁴. Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς σας θὰ εἶναι ἡ ἰσόβιος προσπάθειά μου. Θὰ ἀγωνίζομαι διαρκῶς νὰ ἀρπάξω τὶς ψυχὰς ἀπὸ τὸν θανάσιμον ἐναγκαλισμόν, ποὺ ἔχουν μὲ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ τὶς προσφέρω σιὸν Θεὸ καθαρὰς καὶ ἁγιασμένες. Ἐργον μου θὰ εἶναι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ὀρολογίαν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, «περῶσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ καὶ τὸ κατ' εἰκόνα ἢ μένον τηρῆσαι ἢ κινδυνεῦον χειραγωγῆσαι, ἢ διαγρῦν ἀνασώσασθαι εἰσποιησάι τε τὸν Χριστὸν ἐν ταῖς καρδίαις διὰ Πνεύματος καὶ — τὸ κεφάλαιον — Θεὸν ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον».

★

12. Ἰωάν. α', 6.

13. Ματθ. κ', 26 - 27.

14. Ἀ' Κορ. θ', 22 - 23.

Ἀπευθυνόμενος τώρα πλέον ιδιαίτερος πρὸς τὸν ἱερόν Κλήρον τῆς λαχούσης μοι Ἐπαρχίας, ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω τὰ ἀκόλουθα:

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ἔρχομαι ἀνάμεσά σας ὡς σύμμαχος καὶ προσιάτης σας. Καὶ ἀντιζῶ πρὸς ὑμᾶς μὲ ἐμπιστοσύνην. Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἐλπίδες. Σᾶς καλῶ λοιπὸν νὰ ἀφοσιωθῆτε σιὸ ἔργο σας. Νὰ ἐμπνευσθῆτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα, πὸν μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου σᾶς κομίζω. Νὰ θέσετε τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπην σας πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀγάπην. Νὰ ἀγαπήσετε τὴν Ἐκκλησίαν περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σας, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸ σας. Εἶμαστε κληρικοὶ ὄχι γιὰ νὰ ζοῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζοῦμε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱερωσύνη εἶναι προσφορὰ, εἶναι στανρός, εἶναι θνοία. Ζήσατε σεῖς γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, ἀναλωθῆτε γιὰ τὴν πρόοδο τῆς Ἐνορίας σας καὶ ἀφήστε ἐμὲ νὰ σκεπτιώμαι γιὰ τὰ ὑλικά σας ζητήματα. Μὴ λημονήτε ποτε αὐτό, πὸν ψάλλομε ὅλοι μαζί σὲ κάθε ἀριοκλασίαν. «Πλούσιοι ἐπιώχενσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ». Ζητῶ καὶ παρακαλῶ θερμῶς ἀπὸ ὅλους σας, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ συμπερσούτεροι, καὶ ἀπὸ τὸν κάθε ἕνα ἐξ ὑμῶν ιδιαίτερος, νὰ παρουσιάζετε πάντοτε καὶ εἰς ὅλα φωτεινὸ παράδειγμα καὶ ἀγίαν ζωὴν «ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπος πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν»¹⁵, «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγγελίῳ»¹⁶.

★

Καὶ τώρα ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, καὶ δαιώιαιτες Μοναχῆς, πὸν ἐνοσρκώνετε τὸ μοναχικὸν ιδεῶδες καὶ ζῆτε τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἢ ὅποια εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀδελφοὶ Μονασταὶ καὶ Μοναστήρια τῆς Ἀγ. Λαύρας, τοῦ Μ. Σπηλαιίου, τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ὄλων τῶν ἄλλων Μοναστηρίων, θεβαιωθῆτε πρὸς τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης μου. Ἐξῆρα ὡς μοναχὸς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν, πὸν εἶναι ἡ πρώτη γιὰ κάθε Μοναχὸ ἀρετὴ, ἐπὶ δύο δεκαετίες περίπου. Εἶμαι συνεπῶς διασώτης καὶ θαυμαστής τοῦ Μοναχικοῦ θίου. Σιὸ πρόσωπό μου θὰ βρῆτε τὸν ἐνθερμο συμπαροσιάτη σας καὶ τὸν ἀκάματο ὑπερασπιστὴ σας.

Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι εἶσθε διάδοχοι μεγάλων μορφῶν. Εἶσθε κληρονόμοι καὶ συνεχιστὰι μεγάλης παραδόσεως καὶ κληρονομίας. Τὰ Μοναστήρια, σιὰ ὅποια σεῖς σήμερα ζῆτε, προσέφεραν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ὄχι μόνο σιὴν περιοχὴ μας, ἀλλὰ καὶ σιὸ ἔθνος ὁλόκληρο, ὅπως εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Ἦδη τὸ Μ. Σπήλαιον εἶναι γνωστὸ σιὴν ἱστορία καὶ σιὴν παράδοσι ἀπὸ τὸν Δ' μ.Χ. αἰώνα. Τὰ Μοναστήρια μας αὐτὰ ὑπῆρξαν ἀκτινοβόλοι φάροι καὶ συγχρόνως

15. Α' Θεσσ. 6', 7.

16. Α' Τιμόθ. 8', 11.

καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἔθνους. Δὲν θὰ ἤμασταν σήμερα ἐλεύθεροι, ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἡ Λαύρα, τὸ Σπήλαιον καὶ τὰ λοιπὰ Μοναστήρια τῆς περιοχῆς μας. Δὲν ὑπάρχουν πιδ ἔνδοξα Μοναστήρια μέσα σιὸν ἑλληνικὸ χῶρο.

Φανῆτε λοιπὸν ἀντάξιοι συνεχιστὰι τῆς μεγάλης ἱστορίας των. Ἡ κληρονομία, πὸν ἔχετε, εἶναι πολὺ βαρειά. Ἄν δὲν ἀνταποκριθῆτε σιὴς ἀπαιτήσεις τῆς, τότε θὰ συντριβῆτε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος πὸν ἔχει.

Σᾶς καλῶ λοιπὸν σ' ἕνα ἐγερτήριο πνευματικὸ. Ἀποινάξατε τὴν ραστώνη, ἐὰν σᾶς ἔχη καταλάβει. Σᾶς προσκαλῶ μὲ ἀγάπη σ' ἕνα ἀγώνα γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνασυγκρότησι τῶν Μονῶν μας. Καλῶς ὄλους εἰς μετόνοιαν καὶ ἀπαιτῶ διορθωσιν ἄνευ ἀναβολῆς. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ. Δὲν ἀντέχει ἄλλο νὰ βλέπῃ τὰ Μοναστήρια μας κέντρα κοσμικῶν μεριμνῶν καὶ βιοτικῶν φροντίδων. Ὁ λαὸς θέλει τὰ Μοναστήρια αὐτὰ ἐργαστήρια ἀρετῆς, τόπους ἀγιασμοῦ. Ἀλλάξατε λοιπὸν σύστημα, ἀλλάξατε νοοτροπία. Γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ πάλι νέοι ἀνάμεσά σας, γιὰ νὰ ὑπάρξῃ διαδοχὴ. Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ διορθώσουν τὶς κακὲς ἔξεις καὶ ροπές, πὸν ἀπέκτησαν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἂς ἀλλάξουν τόπον κατοικίας. Θὰ εἶναι καὶ αὐτὸ μιὰ προσφορὰ. Τὰ Μοναστήρια εἶναι γι' αὐτοὺς πὸν μισοῦν τὴν ἀμαρτίαν καὶ πὸν μάχονται γιὰ νὰ διορθώσουν τὸν ἑαυτὸν τους. Διότι «Μοναχός, κατὰ τὸν ὄρισμό πὸν μᾶς δίδει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἐστὶ θία φύσεως διηρηκῆς καὶ φυλακῆ αἰσθήσεων ἀνελλιπῆς. Ἡγγισμένον σῶμα, κεκαθαρμένον σιόμα καὶ πεφωτισμένον νοῦς»¹⁷.

★

Θὰ σταθῶ δίπλα σιὸν καθένα ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ σᾶς βοηθῶ νὰ φθάσετε, ὅσο γίνεται πιδ ψηλά. Ὅσοι ὅμως νομίζετε, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἀλλάξατε τρόπο ζωῆς, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἀλλάξατε τοῦλάχιστον τόπο κατοικίας, γιὰ νὰ ἀφήσετε τὸ δρόμο ἐλεύθερο σὲ ἄλλους, οἱ ὅποιοι θὰ ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν μὲ περισσότερο ζῆλο.

Ἐπιθυμῶ τὰ Μοναστήρια μας νὰ γίνουν καὶ πάλιν ἐργαστήρια τῆς ἀρετῆς καὶ λιμάνια τοῦ Θεοῦ. Ἐπιθυμῶ τὰ Μοναστήρια μας καὶ οἱ Μοναχοὶ μας νὰ εἶναι τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

★

Ῥυμῆσα πιδ γιὰ τὴν ἀγάπη, μὲ τὴν ὅποια θὰ περιβάλω ὄλους. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ κάμω μιὰ διευκρίνησι καὶ αὐτὴν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν προσέξουν ὄλους ιδιαίτερος οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ Μοναχοὶ τῆς Ἐπαρχίας μου.

Ἡ ἀγάπη, τὴν ὅποιαν σᾶς εὐαγγελίζομαι, θὰ εἶναι ἡ δύναμὶς μου. Θὰ ἦταν ὅμως λάθος νὰ τὴν ἐκ-

17. Λόγος α'.

λάβετε σὺν ἀδυναμία. Ἡ ἀγάπη εἶναι δύναμις, διὰ προάγει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸ ἀγαθόν. Καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἀδυναμία τῆς ψυχῆς, διὰ γίνεται συνέννοχος σὺν κακόν, διὰν ἀνέχεται καὶ διὰν ἀμνηστεύη τὴν ἁμαρτία. «Θὰ ἀγαπῶ», λοιπὸν, δὲν σημαίνει διὰ θὰ ἀνέχωμαι τὴν ἁμαρτίαν. Ἡ δὴλωσις τὴν ὁποίαν κάμω δημοσίᾳ σήμερον εἶναι διὰ παράλληλα καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη, πὸν ἔχω γιὰ τὰ ἄτομα, στέκεται ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Ἐὰν λοιπὸν κάποια στιγμή εὐρεθῶ σὲ δίλημμα καὶ πρόπει νὰ διαλέξω ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ στὴν ἀγάπη πρὸς τὸ οἰοδήποτε ἄτομο, τότε θὰ προτιμῶ πάντοτε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐὰν τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἀπαιτῆ, τότε θὰ κόπτονται καὶ θὰ θυσιάζονται τὰ ἄτομα διὰ τὸ μείζον ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσάκις συνεπῶς κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ποιμαντορίας μου διαπιστώνω, διὰ ὑπάρχον δένδρα πὸν εἶναι ἄκαρπα καὶ παραμένον ἀδιόρθωτα, τότε θὰ ἐφαρμόζω τὴν ἐπιτολήν τοῦ Κυρίου, σύμφωνα πρὸς τὴν ὁποίαν «πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται». Ἐρχομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἀδελφοὶ Προσβύτεροι, Διάκονοι καὶ Μοναχοὶ, εὐαγγελιζόμενος τὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ γαλήνη ὑπάρχει, ὅπου ὑπάρχει ἀρετή. Ἐὰν ζητε ὁσίως καὶ ἐναρτέως, ὅπως ἐλπίζω καὶ εὐχομαι, τότε θὰ γένεσθε τῆς ἀγάπης μου. Ἐὰν ἀντιληφθῶ ὅμως ἐστίαν πνευματικῆς μολύνσεως καὶ «ρίζαν» παρενοχλοῦσαν τοὺς πολλούς¹⁸, τότε θὰ δέχεσθε τὶς ἐπιτιμῆσεις τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν κρατῶ καὶ τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν.

★

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ μὲ αὐτὰ τὰ διώματα ἀναλαμβάνω σήμερον τὴν ἱερὰν διακονίαν μου. Πρόσθετος μου καὶ προσπάθειά μου θὰ εἶναι νὰ γίνῃ ὅλη ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιάλειας ἓνα ἐργοτάξιο πνευματικόν, πὸν θὰ κυριαρχῆται ἀπὸ πνευματικὴ ζωὴ. Ζητῶ τὴν συμπαράστασι ὁλοκλήρου τοῦ Λαοῦ. Ζητῶ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν Μοναχῶν. Ζητῶ ὅλων τὰς προσευχὰς. Ὅλος ἰδιαίτερος ἐξαιτοῦμαι τὰς προσευχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, τὸν Ὅποιον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστῶ νῦν ἐκ μέσης καρδίας καὶ εὐγνωμονῶς θαυμάσια διὰ τὴν πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς με ἀνέκφραστον ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην του καὶ δηλῶ, διὰ ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι ἰσόβιος, ἀνθ' ὧν ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξεν ὡς φιλόστοργος Πατήρ.

18. Ἐβρ. ιβ' 14 - 16: «Ἐιρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οἱ χωρὶς οὐδεὶς ὀφεται τὸν Κύριον, ἐπισκοποῦντες μὴ τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μὴ τις ρίξῃ πικρίας ἢ ἄνω φύσασα ἐνοχλήν καὶ διὰ ταύτης μισῶσιν πολλοί, μὴ τις πόρνος ἢ βέβηλος ὡς Ἡσαΐ...».

Ζητῶ ἐπίσης τὰς προσευχὰς τῶν Σεβασμιωτάτων ἁγίων ἀδελφῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι καὶ μὲ τὴν ψῆφον των καὶ μὲ τὴν παρουσίαν των σήμερον ἐνταῦθα διπλῆς τιμῆς μὲ ἤξιωσαν. Ζητῶ καὶ τῶν Θεοφιλεσιτάτων Ἀδελφῶν Ἐπισκόπων τὰς προσευχὰς. Πάντας, Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ θαθέων καὶ τοὺς ἀσπάζομαι ἀδελφοποδῆτως μὲ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην.

Ὅλος ἰδιαίτερος ἐξαιτοῦμαι τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν τοῦ σεπτοῦ Γέροντος καὶ πνευματικοῦ Πατρός μου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Καλλινίκου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνω. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη αὐτῆ θέσει ἀσπάζομαι εὐλαβικὰ τὸ χεῖρ του καὶ ἐκφράζω τὴν βαθύτατη εὐγνωμοσύνην μου, καθ' ὅσον μὲ παρέλαβε στὴν πνευματικὴν του προστασία Ἰσχυρὸν μαθητὴ τοῦ Γυμνασίου καὶ μὲ παραδίδει σήμερον πνευματικὸν Ἠγέτη αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ τῆς Μητροπόλεως ταύτης.

Ζητῶ ἐπίσης τὴν εὐχὴν τῶν γονέων μου, Γεωργίου καὶ Νικολίτας, οἱ ὅποιοι κατηξιώθησαν νὰ εὐρίσκωνται ἐν ζωῇ καὶ νὰ παρευρίσκωνται σήμερον στὴν πανίερη καὶ πανεπίσημη ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεώς μου. Ἐπιζητῶ τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν Ἀρχόντων, τοῦ Λαοῦ καὶ τῶν παρισταμένων κ.κ. Ὑπουργῶν καὶ ἰδιαίτερος τῶν Ἀρχῶν τῶν Ἐπαρχιῶν Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιάλειας.

Εὐχαριστῶ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐκ Βόλου καὶ ἐκ Πατρῶν ἐκοπίασαν καὶ ἦλθον σήμερον ἐνταῦθα γιὰ νὰ μὲ τιμήσουν μὲ τὴν παρουσίαν των, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς μέχρι χθὲς πολῦτιμους συνεργάτας τῶν Συνοδικῶν Γραφείων καὶ Ὑπηρεσιῶν. Ζητῶ ὅλων τὴν πνευματικὴν συνδρομὴν καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν προσερχῶν των, διὰ τὴν ἐνίσχυσίν μου εἰς τὸ τραχὺ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπωμίζομαι σήμερον.

★

Στήριγμά μου θὰ εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ἐλπίδα μου ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Ὁποίας ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὴν κλήσιν σὺν Ἱερῶ Νὰδ τῆς Τρυπητῆς κατὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. γιὰ τὴν διακονίαν πὸν ἀναδέχομαι σήμερον. Τὰ πανίερά καὶ πανοέβαστα Προσκνητήματα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πλουτίζουν τὸν τόπον μας, τὸν περιφρουροῦν καὶ τὸν ἀγιάζουν. Εἶναι ἡ Παναγία ἡ Τρυπητή, ἡ Φανερωμένη καὶ ὁ Νὰδος τῶν Εἰσοδίων σὺν Αἴγιον, ἡ Παναγία τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἡ Παναγία τῆς Μακελλαριάς, ἡ Παναγία τῆς Ἀγ. Λαύρας, καὶ ἡ Παναγία ἡ Πλατανιώτισσα, τὸ μοναδικὸ σὺν κόσμῳ τοῦτο θέαμα καὶ θαῦμα τῆς Παναγίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ πάνσεπτα σκηνώματα καὶ ἱερὰ Παλλάδια δὲν εἶναι μόνον τόποι μεγάλῃς ἱστορικῆς καὶ μνημειακῆς σημασίας, ἀλλὰ καὶ ἀδιάσειστη ἀπόδειξις, διὰ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπισκοπεῖ καὶ περιφρουρεῖ τὴν

Μητροπολιτικὴν μου Περιφέρειαν. Σ' αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο πνευματικὸ κεφάλαιο, σὴν μεσιτεία καὶ προστασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀναθέτω εὐλαβικὰ ἀπὸ σήμερον ὅλες μου τὶς ἐλπίδες, ὀλόκληρον τὸν Λαόν μου καὶ τὸν Ἐαυτὸν μου ὄλον καὶ δέομαι «Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθην· Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην Σου»!

Κατασφαλιζόμενος δὲ μὲ τὴν προσοικειωτικὴν ἀσπίδα τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκεσιῶν τῆς Πανάγνου Μητροῦς τοῦ Κυρίου μας παραδίδω ἤδη τὸν ἑαυτὸν μου εἰς διακονίαν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πὺ ἀπὸ σήμερον εἶναι κατὰ παραχώρησιν καὶ Λαός μου, ἀσπάζομαι ὅλους ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ, εὐλογῶ πάντας ὑμᾶς πατρικῶς καὶ εὐχόμαι ὅπως «ὡς Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ μετὰ πάντων ὑμῶν». Ἀμήν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἐνθρονίσεως ἠκολούθησεν ἐπίσημον γεῦμα. Εἰς αὐτό, ὡς καὶ εἰς πάσας τὰς τελετάς, παρευρέθησαν ἐκτὸς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Παπαρρηγόπουλος, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Ν. Πατρῶνης καὶ Β. Μπεκιρῆς, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Ὑπαρχηγὸς Χωροφυλακῆς, οἱ ἠγούμενοι τῶν Ἱ. Μονῶν Ἁγίας Λαύρας, Μ. Σπηλαίου, Ταξιάρχων καὶ Μακελλαρίας καὶ ἄλλαι προσωπικότητες ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὰ Καλαβρυτὰ

Πάνδημος καὶ εἰς ἀτμόσφαιραν κατανυκτικῆς μεγαλοπρεπείας ἔλαβε χώραν ἡ ὑποδοχὴ καὶ ἐνθρονίσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου καὶ εἰς τὰ Καλαβρυτὰ τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τὴν 11ην π.μ. ὁ Σεβ. ἀφίχθη εἰς τὴν παλαιάφατον Ἱ. Μονὴν Μ. Σπηλαίου, ὅπου ἐγένετο δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀφίξει αὐτοῦ. Ἀκολούθως, σχηματισθεῖσης πομπῆς, κατηθύθη εἰς τὴν ἱστορικὴν πόλιν τῶν Καλαβρυτῶν, ἔνθα τὸν ὑπεδέχθη ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Π. Πόλλκας, ὁ ὁποῖος προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον, εἰπὼν:

Σεβασμιώτατε,

Μὲ ἰδιαίτην πραγματικὰ συγκίνηση καὶ μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ σᾶς ἀπευθύνουμε οἱ Καλαβρυτινοί, τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας μας, τὸ «καλῶς ἦλθατε» σὴν πρώτη ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας καὶ σᾶς εὐχόμεθα, ἀπὸ τὸ θάθος τῆς καρδιάς μας, ἀπόλυτη ἐπιτυχία σὺν ἔργῳ σας, σὺν πραγματικὰ πολὺ σπουδαῖο ἔργῳ σας.

Μὲ συγκίνηση λέγω καὶ χαρὰ, γιατί ἔχει προτρέξει ἡ φήμη σας, ἡ ὁποία στοιχειοθέτησε τὴν πίστη σὲ ὅλο τὸ ποίμνιό σας, διὸ σὺν πρόσωπό σας δὲν γίνεται ἡ ὑπικὴ πλήρωση τῆς κενῆς ἔδρας τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ ἡ ἐπιλογή τοῦ ὑπεράξιου Μητροπολίτη, τοῦ ποιμενάρχου πὺ χρειάζεται ἡ ἐπαρχία μας σὺν δύσκολοις τοῦτοις μέρεσι πὺ περναίει.

Ἔχει ὁ τόπος αὐτὸς καὶ ἱστορία λαμπρὴ καὶ παράδοση μακρόχρονη καὶ σπουδαία σὺν Ἐθνικοθησκευτικὸ τομέα τῆς πατρίδας μας· καὶ τὰ ἱστορικὰ Μοναστήρια τοῦ καὶ τὰ μνημεῖα τῶν ἡρώων ἀποτελοῦν τὴν ἀδιάσειστη μαρτυρία τῆς θαθεῖας τοῦ πίστεως σὺν Θεῷ καὶ τὴν πατρίδα.

Τὸν θρόνον σας, Σεβασμιώτατε, ἐλάμπρυναν ἐξαιρέτοι ποιμενάρχες, πὺ μὲ τὸ κήρυγμά τους καὶ τὸ παράδειγμά τους περισσότερο, μὲ τὴν ἐμπρακτικὴ ἐκδήλωση τῆς συμπαραστάσεως πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο, στάθηκαν πραγματικὰ Ἁγιοί. Σᾶς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ὑπερβάλετε. Σᾶς εὐχόμεθα νὰ ὑπερβάλετε καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Ἡλία Μηριάτη, πὺ ἔγινε Δεσπότης Κερνίκης καὶ Καλαβρυτῶν κατὰ τὸ 1711, πὺ φλεγόταν ἀπὸ τὸν πόθο ν' ἀποδειχθεῖ ἄξιός τοῦ ἀξιωματός του καὶ ὑποβλήθηκε γι' αὐτὸ σὲ κόπους καὶ ἀγῶνες ὑπέμετρους καίτω ἀπὸ τὶς πὺ χειρότερες συνθήκες τοῦ καιροῦ τῆς δουλείας καὶ πὺ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺ ἐπιφανεῖς ἄνδρες τοῦ αἰῶνα του, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους διαμορφωτὲς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺ σπάνιους καὶ εὐφραδέστερους ῥήτορες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Νὰ ὑπερβάλετε τὸν μακαριστὸ Τιμόθεο, τιμῆς ἔνεκεν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖου, σήμερον ἀκόμη, ἐνῶ τὰ φιλανθρωπικὰ Σωματεῖα τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνται «φιλόπτωχο» ἐξαιρετικὰ τὰ τῆς Ἐπαρχίας μας καλοῦνται «Καλὸς Σαμαρείτης», διότι χάρις εἰς ἐκεῖνον προὔπηρχεν.

Σᾶς εὐχόμεθα νὰ ὑπερβάλετε τὸν μακαριστὸ Ἀγαθόνικο, πὺ καὶ πέραν τοῦ Ὁκεανοῦ ἐφθασε, προκειμένου νὰ προσφέρει σὺν πάσχοντα συνάνθρωπο, νὰ ἰδρῦσει τὸ μόνον Ἐκκλησιαστικὸ Ἰδρυμα τοῦ τόπου μας, τὸ Ὁρφανοτροφεῖο μας, καὶ νὰ ὑπερβάλετε καὶ τοὺς ἄλλους Ἱεράρχες, πὺ στάθηκαν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους.

Τὸ ποίμνιό σας, Σεβασμιώτατε, διαρκῶς λιγοστεύει καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν χωριῶν μας θὰ σᾶς πὺν μὲ πικρία πὺς κοιτεύουν νὰ ξεχάσουν τὰ μυστήρια τοῦ γάμου καὶ τῆς βαπτίσεως καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός, καλλίτερα ἀπὸ κάθε εἶδος στατιστικῆς μέθοδο, εἰκονίζει τὴν κατάστασιν καὶ καθρεπίζει τὸ μέλλον τοῦ δοκιμαζόμενου σκληρὰ ποίμνιόν σας τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν. Γι' αὐτὸ ἡ σὺνή παρουσία τῆς Σεβασμιότητάς σας ἀνάμεσά του καὶ ἡ ἐκδήλωση ἐμπρακτικῆς ἰδιαίτης στοργῆς καὶ φροντίδας σας ἀποτελεῖ πρωταρχικὴ ἀνάγκη.

Μὲ πλήρη τὴν βεβαιότητα πὺς θὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ ἐλπίδες μας, σᾶς εὐχόμεσθε καὶ πάλιν τὸ «καλῶς ἦλθατε» καὶ ἀδίστακτα φωνάζουμε «ΑἶΙΟΣ» ὁ νέος ποιμενάρχης μας.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ πομπὴ κατηθύθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἐγένετο, κατὰ τὴν ἔκπαια κρατοῦσαν τάξιν, ἡ ἐνθρονίσις

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου.

Κατ' αὐτὴν προσεφώνησε τὸν Σεβ. ὁ Ἱεροκλήρῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρχιμ. κ. Δωρόθεος Χαραλαμπίπουλος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιότατε Ποιμενάρχα τῆς Ἀγιωτάτης καὶ ἱστορικωτάτης Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ.κ. Ἀμβρόσιε,

Τιμητικῆ παρουσίᾳ, δι' Ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν Ἐπαρχίαν Καλαβρύτων, Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς πόλεως, ὁ ἱερός Κλήρος καὶ ὁ λαὸς ὑποδεχόμεθα σήμερον Ὑμᾶς, τὸν νόμιμον καὶ κανονικὸν Ποιμενάρχη ἡμῶν, μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἐνθρονιζόμενον εἰς τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν Θρόνον τῆς πολυπαθοῦς καὶ μαρτυρικῆς πόλεως, ἣ ὅποια, ὡς πρωτεύουσα τῆς Ἐπαρχίας, ἀποτελεῖ τὴν δευτέραν ἔδραν τῆς καθ' Ὑμᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

Ψῆφω καὶ δοκιμασίᾳ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, Σεβασμιότατε, ἀνυψώθητε ἐπὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου τῆς Ἱεράς ταύτης Μητροπόλεως, ὡς Ποιμενάρχης ἄξιος ἐπὶ τε παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ πολυπειρίᾳ διαπρέπων, εἰς διαδοχὴν τοῦ πρὸ 7μήνου κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ καλοῦ κἀγαθοῦ προκατόχου Ὑμῶν, καὶ ἐπὶ 20ετίαν ποιμάναντος θεοφιλῶς καὶ ὁσίων τὴν Ἱεράν ταύτην Μητρόπολιν Κυροῦ Γεωργίου.

Ὁ ἱερός Κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἐπαρχίας, λαὸς οὔτω συνειδὸς καὶ εὐαίσθητος, λαὸς ζηλωτῆς καὶ φιλάνθρωπος, ἀπεκδέχεται ἀπὸ τῆς Σῆς προνοίας καὶ ἐμπειρίας, ὡς πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ, τὴν ἐξύψωσιν καὶ διατήρησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, τὴν προαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν ναῶν, τὴν ἐπιτήρησιν καὶ αὔξησιν τῶν φιланθρωπικῶν ἰδρυμάτων, τὴν διάδοσιν τοῦ θείου κηρύγματος καὶ τὴν φιλάνθρωπον καὶ χριστιανικὴν περίθαλψιν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Μέγας ἀληθῶς ὁ ἀγὼν καὶ τὸ φορτίον βαρὺ καὶ δυσβάστακτον. Τοσαῦται χιλιάδες ψυχῶν ἀπαιτοῦσι τὴν μέριμναν Ὑμῶν καὶ πάντων ἡ ψυχικῆ σωτηρία κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῶν πατρικῶν Ὑμῶν νοθεσιῶν ἐξαρτᾶται, ὀφείλοντος δοῦναι λόγον τῷ Θεῷ περὶ τῆς ἐμπεισιτενέμενης θεόθεν εἰς χεῖρας Ὑμῶν παρακαταθήκης.

Μέγας ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ μεγάλη καὶ ἡ καρδιά Ὑμῶν καὶ ἡ διάνοια, Σεβασμιότατε, ὡς δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν, ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς Ὑμῶν ἕως σήμερον, ἐγνωρίσαμεν Ὑμᾶς καὶ συνειργάσθημεν μεθ' Ὑμῶν. Διαβεβαιούμεν δὲ Ὑμᾶς, ὅτι μεγάλη καὶ ἡ προθυμία τῶν πνευματικῶν Ὑμῶν τέκνων Κλήρου καὶ λαοῦ τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ὁ εὐσεβῆς

Κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων θὰ περιβάλλῃ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, τὸν νέον Ποιμενάρχη τῆς, μετὰ σεβασμοῦ, ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης. Ταῦτα πάντα ὁ σεβασμός, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἀγάπη Κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον Ὑμῶν θὰ χρησιμεύσουν ὡς κινητήριος δύναμις, ἣ ὅποια ὀλο-νὲν θὰ ἐνισχύῃ Ὑμᾶς εἰς τὸ πολυσχιδὲς ἔργον Ὑμῶν.

Τοιαῦτα εἶχον, Σεβασμιότατε Δέσποτα, ἵνα ὑποβάλλω τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ἐν αὐτῇ καὶ ἱκετεύσω τὸν Κύριον τῆς ἀγάπης καὶ τῶν οἰκτιρῶν καὶ πάσης παρακλήσεως, ὅπως, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς προστάτιδος καὶ πολιούχου τῆς πόλεως καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἐπαρχίας, σκέπῃ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ ἐνισχύῃ εἰς ἀπόσκοπον συνέχισιν καὶ μεγάλυνσιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου ἐν τῇ Ἱερᾷ Ὑμῶν Μητροπόλει, κρατύνῃ δὲ αὐτήν, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀδηγῇ τὸν περιοῦσιον λαὸν εἰς νομὰς σωτηρίους διὰ νὰ δοξάζηται τὸ παννπερὺν ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Σεβασμιότατε,

Ὁ λαὸς τῆς πόλεως τῶν Καλαβρύτων, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐπαρχίας ὀλοκλήρου, ὁ λαὸς σήμερον πανηγυρίζει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Πανηγυρίζει διὰ τὸν νέον Ποιμενάρχη τῆς, καλωσορίζων δὲ Ὑμᾶς, δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμπει πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸν καὶ ὡς ἐκπρόσωπον τούτου ἐνατενίζων Ὑμᾶς ἀναφωνεῖ τὸ Ἄ ξ ι ο ς καὶ εὐχεται τὰ ἔτη Ὑμῶν νὰ εἶναι πολλά.

Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον ἐνθρονιστήριον λόγον:

Σεβασμιότατε Ἁγίε Πειραιῶς καὶ σεπτέ μοι Γέροντα κ.κ. Καλλίνικε,

Σεβασμιότατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφὲ Ἁγίε Δημητριάδος κ.κ. Χριστιδόουλε,

Ἐξοχώτατε κύριε Ὑφυπουργὲ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν,

Ἐντιμότατοι κύριοι κύριοι Βουλευταί,

Ἐντιμότατε κύριε Νομάρχα,

Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες καὶ λοιποὶ Ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, Ἀστυνομικῶν καὶ Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν,

Ἐντιμότατε κύριε Δήμαρχε Καλαβρύτων,

Ἐντιμότατοι κύριοι κύριοι Δήμαρχοι Αἰγίου καὶ Λάφνης,

Ἐντιμότατε κύριε Πρόεδρε τοῦ Ε.Ε.Σ.,

Ἀγαπητοί μου Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι,

Ἄοσιώτατοι Μοναχοί,

Εὐλόγημένε καὶ πιστὲ Λαὸ τοῦ Θεοῦ,

Εἰσερχόμενος σήμερα σὸν Ποιμενάρχης σὴν ἱστορικὴ πόλι τῶν Καλαβρῶτων, κυριαρχοῦμαι ἀπὸ ἀνάμικτα συναισθήματα χαρᾶς καὶ δέους συγχρόνως καὶ συνέχομαι ἀπὸ θαυμάτιν συγκίνησιν, διότι συναισθάνομαι ὅτι εἰσερχομαι σὲ τόπο, πὸν πολὺ σπάνια συγκεντρώνει τόσα προνόμια μαζί· σὲ τόπο πὸν εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἅγιος καὶ ἡρωϊκὸς καὶ μαρτυρικὸς.

Τὰ Καλάβρυτα εἶναι πρῶτα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα τόπος ἅγιος, διότι περιβάλλονται ἀπὸ πολλὰ, μεγάλα καὶ ἱστορικὰ Μοναστήρια, μετὰ τῶν ὁποίων τὰ πρωτεῖα φέρουν οἱ Μονᾶς τοῦ Μ. Σπηλαίου καὶ τῆς Ἀγ. Λαύρας. Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἐὰν ἐλέγαμε, ὅτι τὰ Καλάβρυτα κυριολεκτικῶς περικλείονται μέσα σ' ἓνα πλέγμα Μοναστηρίων κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει τὴν δική του παράδοσι καὶ κληρονομιά, τοὺς δικούς του πνευματικούς θησαυρούς καὶ τὴν ἰδιαίτη φρουρονομία του, ὅλα δὲ μαζί ἔχουν σταθῆ σὸν μίαν πνευματικὴ προστατευτικὴ ἀσπίδα σ' ὅλη τὴν Ἐπαρχία Καλαβρῶτων καὶ σ' ὅλην ἴσως τὴν Πελοπόννησο, μὰ ἰδιαίτερα σὸν Λαὸ τῆς πόλεως τῶν Καλαβρῶτων. Εὐρίσκομαι σήμερα σ' ἓνα τόπο κατ' ἐξοχὴν ἱερὸ πὸν ἔχει καθαραιωθῆ ἀπὸ τὶς προσευχὰς τῶσων καὶ τῶσων ἐραστῶν τῆς ἐρήμου, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες σὸν Μοναχοὶ σὸν Μοναστήρια τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Εὐρίσκομαι σήμερα σ' ἓνα τόπο κατ' ἐξοχὴν ἅγιο, διότι προστατεύεται καὶ περιφρουρεῖται ἀπὸ τὴν περίπλοκη εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἣ ὁποία ὑπάρχει σὸν θησαυρὸς ἀνεκτίμητος σὸν Μέγα Σπήλαιο, ἀπὸ τὴν τιμίαν Κάρα τοῦ Ἀγίου Ἀλεξίου, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ἣ ὁποία φυλάσσεται καὶ περικοσμεῖ τὴν Ἀγ. Λαύρα, ἀπὸ τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μακελαρισίας, ἀπὸ τὸ Τίμιον Ἔυλον, πὸν ὑπάρχει καὶ πάλι σὸν Μ. Σπήλαιο, ἀπὸ ἀμέτρητα ἱερὰ Λείψανα Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πὸν ὑπάρχουν σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ Μοναστήρια τῆς περιοχῆς καὶ εἶναι οἱ μεσῖται μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ προστάται τοῦ Λαοῦ, πὸν κατοικεῖ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ.

Τὰ Καλάβρυτα δὲν εἶναι ὅμως ἅγιος τόπος μόνον. Εἶναι καὶ τόπος ἡρωϊκός. Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς περιοχῆς χάνεται μέσα σὸν βάθη τῆς προχριστιανικῆς ἱστορίας. Γνωστὴ ὡς Ἀζανία ἢ καὶ Ἀζανίς ἢ Ἐπαρχία Καλαβρῶτων μετέχει τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας καὶ ἔχει τὸ προνόμιο νὰ κόβῃ δικὰ της νομίσματα. Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἐὰν ἐλέγαμε, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν Καλαβρῶτων εἶναι μίαν συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπος ἐναλλαγὴ ἐνδόξων γεγονότων καὶ ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων, τὸ ἅκρον ἅκτων τῶν ὁποίων ταυτίζεται μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενε-

σίας καὶ εἶχε ἀποφασιστικὴν σημασίαν γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ Ἐθνους μας.

Ἐδῶ σὴν Ἀγ. Λαύρα ἦλθαν οἱ πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας σὶς 10 Μαρτίου 1821 γιὰ νὰ συσχεφθοῦν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσημα γιὰ τὴν ἔναρξι τοῦ Ἀγῶνος· σὴν Ἐπαρχία τῶν Καλαβρῶτων ἔπεσαν οἱ πρῶτες νουφεκιές, σὶς 16 Μαρτίου 1821, ἀπὸ τὸν Νικ. Σολιδίτην πρὶν ἀκόμη κηρυχθῆ ἡ ἔναρξις τοῦ Ἀγῶνος. Καὶ ἐδῶ πάλι σὴν Ἀγία Λαύρα ὁ ἀειμνηστος Π. Πατρῶν Γερμανὸς ἄναρ σὶς 21 Μαρτίου 1821 τὸν δαυλό, πὸν ἔγινε πύρινο ποτάμι καὶ ἔκαρπε τὸν Τοῦρκο κατακτητὴ, ὀρκίζοντας, ὅπως εἶναι πασίγνωστο, τοὺς ὀπλαρχηγούς τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὑψώνοντας ἀντὶ σημαίας τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πὸν ἔγινε ἔτσι τὸ Λάβαρο τοῦ Ἀγῶνος.

Εὐρίσκομαι λοιπὸν σήμερα σὸν τόπο τῶσων καὶ τῶσων ἡρώων, ὅπως εἶναι οἱ Ζαΐμηδες, ἐκπρόσωπος καὶ γόνος τῶν ὁποίων εὐρίσκεται σήμερα ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ Ἐξοχώτατος Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀνδρέας Ζαΐμης, οἱ Πετμεζαῖοι, ἐκπρόσωπος καὶ γόνος τῶν ὁποίων εὐρίσκεται ὡσαύτως ἐν μέσῳ ἡμῶν σήμερα ὁ Ἐντιμώτατος κ. Γκολφῖνος Πετμεζᾶς, Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ε.Ε.Σ., οἱ Χονδρογιανναῖοι, οἱ Φωτῆλαι, καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἡ Ἑλλάδα ὑποκλίνεται εὐλαδικὰ σὴν δόξα αὐτοῦ τοῦ ἡρωϊκοῦ τόπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ξεκίνησε ἡ νεκρανάστασις τοῦ Ἐθνους καὶ σὸν ὁποῖο πρῶτα χαμογέλασε ἡ Ἐλευθερία.

—Τὰ Καλάβρυτα εἶναι τόπος ἅγιος καὶ ἡρωϊκός, ὅπως ἤδη εἶπα. Εἶναι ὅμως καὶ τόπος μαρτυρικὸς, γιὰτις πολλὰς φορὰς πέρασε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Ἦδη τὸ ἔτος 1460 μ.Χ. τὸ φρούριον τῶν Καλαβρῶτων κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους, ἔπειτα ἀπὸ γενναία ἀντίστασι τοῦ Φρουροῦχοῦ Δόξα, καὶ τότε ὁ μὲν Δόξας ζωντανὸς ὑπέστη τὸ μαρτύριον τῆς ἐκδορᾶς, πολλοὶ δὲ ὑπερασπιστὰι τοῦ φρουρίου ἀποκεφαλίσθησαν.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ Ἰμπραὴμ πασᾶς διελθὼν ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα τὰ ἔτη 1826 καὶ 1827 ἔκανσε τὴν πόλιν, τὴν Ἀγ. Λαύραν καὶ ἄρκετὰ χωριά τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς, σκορπίζοντας τὴ φρίκη σ' ὅλη τὴν περιοχὴ.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ἱλιγγιὰ ὁ νοῦς καὶ κωτενέται ἡ ψυχὴ ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ μελαγχολία συγχρόνως, εἶναι τὸ ὀλοκαύτωμα τῶν Καλαβρῶτων τὴν 13ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1943. Ἀσπάζομαι εὐλαδικὰ τὸ χῶμα πὸν σκεπάζει τὰ σώματα τῶν 1360 σφαγιασθέντων Καλαβρυτινῶν καὶ ἀναφανῶ μετὰ κατανώξεως: «ΑἰΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΩΝ»!

★

Μὲ αὐτὰς τὶς σκέψεις καὶ μὲ τέτοια θιώματα εἰσερχομαι σήμερα σὴν Ἐπαρχία καὶ σὴν πόλι τῶν

Καλαβρύτων. Δέομαι πρὸς τὸν Κύριο νὰ μὴ υποβάλῃ ποτὲ πλέον σὲ τέτοιο μαρτύριο καὶ τέτοιο ὀλοκαύτωμα αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, καὶ βέβαια οὔτε καὶ ὅποιον-δήποτε ἄλλον. Εὐχόμεαι πάλιν ἡ χώρα μας νὰ μὴ δοκιμάσῃ ποτὲ πλέον τὴν δοκιμασία τῆς δουλείας σὲ ξένο κατακτητὴ, ἀλλὰ νὰ εἶναι πάντα ἐλεύθερη καὶ νὰ κυριαρχῇ παντοῦ γαλήνη καὶ ἀσφάλεια, ὥστε νὰ μὴ χρειασθῇ ποτὲ ἄλλοτε σὶδὸ μέλλον νέα ὀλοκαύτωση ὀπλαρχηγῶν στὴν Ἁγία Λαύρα, γιὰ τὴν ὁποία βέβαια θὰ εἴμεθα ἔτοιμοι, ἂν καταστῇ ἀναγκαῖο, νὰ φανοῦμε ἀπτάξιτοι διάδοχοι ἡρωϊκῶν προζαυτῶν. Κάροντας αὐτὸ τὸ διαχωρισμὸ μέσα στὴ σκέψι μου, ὑπερβαίνω τὸ χαρακτῆρα τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς ὡς τόπου μαρτυρικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ συγχρόνως. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ξεπεράσω τὸ τρίτο γνώρισμα αὐτοῦ τοῦ χώρου. Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σταθῶ σὶδὸ γεγονός, διὸ αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι πρῶτα καὶ πάνω ἀπὸ ἅλα τόπος ἅγιος, ὅπως ἤδη ἐτόνισα. Θέλω λοιπὸν σήμερα νὰ τὸ τονίσω, καὶ νὰ τὸ συνειδητοποιήσωμε ὅσο γίνεται πιὸ πολύ, διὸ ἡ νέα δόξα, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου, θὰ εἶναι τὰ Μοναστήρια, πὸν τὸ περιβάλλον. Ὁ τόπος αὐτός, ἡ περιοχὴ καὶ ἡ Ἐπαρχία τῶν Καλαβρύτων, θὰ ζήσῃ καὶ θὰ ἐπιβιώσῃ τῆς φθορᾶς, πὸν ἐπιφέρει ὁ χρόνος, καὶ θὰ ξεπεράσῃ τὰ δεινὰ, πὸν ἐπισωρρεύει ἡ μαζικὴ μετακίνησις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα, μόνον ἐὰν ζήσουν τὰ Μοναστήρια του. Τὸ μέλλον τοῦ τόπου αὐτοῦ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν μελλοντικὴ κατάστασι τῶν Ἱερῶν Μονῶν του.

Ἐὰν λοιπὸν ἀποδυνῆ κάποιος σὲ μιὰ προσπάθεια, γιὰ τὴν ἀνακαίνισι καὶ τὴν πνευματικὴ ἀνασυγκρότησι καὶ ἀνάπτυξι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς περιοχῆς, προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες ὄχι μόνον στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ στὴν Κοινωνία τῶν Καλαβρύτων.

Ἐγκανθίσταται λοιπὸν σήμερα στὴν Ἐπαρχία Καλαβρύτων κυριαρχούμενος ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῶν Μοναστηρίων μας. Ὁραματίζομαι μιὰ ἀνανέωσι τοῦ Μοναχισμοῦ στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ εὐφραίνομαι μὲ τὴ σκέψι, διὸ μιὰ τέτοια ἀνάπτυξι τοῦ Μοναχικοῦ Βίου θὰ γίνῃ ἀφορμὴ γιὰ νὰ γραφοῦν νέες σελίδες δόξης στὴν περιοχὴ τῶν Καλαβρύτων. Ἄς μὴ νομίσετε τὸν ὀραματισμὸ τῆς ψυχῆς μου σὰν μιὰ προσπάθεια καταδικασμένη ἐκ τῶν προτέρων σὲ ἀποτυχία ἢ σὰν ἓνα ὄνειρο ἀπραγματοποίητο. Ἡ ἀποχαλίνωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὶς ἠθικὰς ἀξίες, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν ἐποχὴ μας, καὶ ἡ ἐκλινσις τῶν ἠθῶν, πὸν παρατηρεῖται σήμερα, θὰ δημιουργήσουν, μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν θὰ ἔλεγα, ἓνα ἀντίροπο ρεύμα. Θὰ ἐρεθίσουν τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσουν καὶ πάλι σὶς αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ Ἐδωγελίου. Ὅταν δὲ ὁ κόσμος θὰ ἐπιστρέφῃ σὶς πηγὰς τῆς πίστεως, τότε θὰ ἔχωμε καὶ παράλληλη ἀνάπτυξι τοῦ Μοναχισμοῦ. Διὸ σὶδὸ Μοναχικὸ ἰδεῶδες σπεύδουν νὰ καταταγοῦν ἐκούσια οἱ ὑγιέστερες δυνάμεις μιᾶς κοινωνίας, οἱ ἀθληταὶ τοῦ πνεύματος, οἱ ἐπιποδοῦντες τὸ ἀπόλυτο μέσα σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ. Ἀναδιφώντας τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, διαπιστώνομε,

διὸ τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ ἡρωϊκότερα προσωνύμια τὰ ἔδωκαν στοὺς Μοναχοὺς. Ἔτσι ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων, ὀνομάζει τοὺς Μοναχοὺς «Μάρτυρας», ὁ ἅγ. Κυριανός, Ἐπίσκοπος Καρχηδόνας, «ρόδον καὶ ἄνθος» τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζει τὴν παρθενίαν· ὁ δὲ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος «καύχημα τῆς Ἐκκλησίας» καλεῖ τὸν Μοναχισμόν.

Ὅτι πρέπει νὰ ἐπιλέξωμε σὲ μιὰ ἀναγέννησι τοῦ Μοναχικοῦ βίου στὴν ἐποχὴ μας καὶ διὸ τὸ ὄραμα πὸν σὰς ἐξωμολογήθην μπορεῖ νὰ γίνῃ πραγματικότης, ἐὰν ὁ Θεὸς τὸ θελήσῃ καὶ ἐὰν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος στηρίξῃ τὶς προσπάθειές μας, φαίνεται ἀπ' αὐτὸ πὸν γίνεται τὴν ἡμέραν τὸν Ἁγίου Ὄρους σήμερα ἀνασταίνεται. Κάθε λίγο κάποιον νέο φυτόριο ἐμφανίζεται μέσα σὶδὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς Παναγίας. Παιδιὰ ἀπὸ τὴν δικὴ μας τὴν περιοχὴ, Μοναχοὶ ἀπὸ τὰ δικὰ μας τὰ Μοναστήρια περιλαμβάνονται ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πὸν φεύγουν ἀπ' τὸν κόσμο καὶ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ζήσουν σὶδὸ Ἁγίου Ὄρους. Τοῦτο συμβαίνει, προκειμένου γιὰ τὰ δικὰ μας παιδιά, ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν οἱ πνευματικὲς προϋποθέσεις, γιὰ νὰ παραμείνουν στὸν τόπον τους. Σὲ ἐφημερίδα τοῦ τόπου σας ἐδιάβασα μὲ βαθύτατη λύπη γιὰ «ἀρνητικὰ πλήγματα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Μοναχοὶ καταστρέφουν τὸ ἔργο τῶν ἀγαθῶν Ἐφημερίων τῶν χωριῶν μας». Αὐτὴ ἡ εἶδησις εἶναι μιὰ καταγγελία συγκελονιστικὴ.

Γιὰ νὰ παύσουν αὐτὰ τὰ «ἀρνητικὰ πλήγματα» χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια καὶ ἔργο ὑποδομῆς. Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο πρέπει νὰ βοηθήσουν κατὰ πρῶτον τὸν λόγον οἱ Μοναχοὶ, αὐτοὶ δηλ. πὸν ζοῦν μέσα στὰ Μοναστήρια. Πρέπει ὅμως νὰ βοηθήσῃ καὶ ὁ πιστὸς Λαός, αὐτοὶ δηλ. πὸν ζοῦν γύρω ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ μάλιστα αὐτοὶ πὸν ζοῦν ἀπὸ τὰ Μοναστήρια.

Στὴν ὀμιλία, πὸν ἐξεφώνησα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισέως μου σὶδὸ Ἁγίου, ἦτοι τὴν περασμένη Κυριακὴ 19.11.78, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, διέγραφα ἤδη τὰ πλαίσια ἐπιτῶν ὁποίων θὰ πρέπει νὰ κινήθοῦν, γιὰ νὰ καταστοῦν καὶ πάλι τὰ Μοναστήρια μας «εργαστήρια τῆς ἀρετῆς καὶ λιμάνια τοῦ Θεοῦ». Σήμερα θὰ μπορούσα νὰ προσθέσω, ἀπευθυνόμενος καὶ πάλι στοὺς Ὀσιατάτους Μοναχοὺς τῆς περιοχῆς, διὸ σὶδὸ ποθητὸ αὐτὸ σημεῖο θὰ φθάσωμε εὐκολὰ καὶ γρήγορα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν οἱ Μοναχοὶ μας ἀποφασίσουν δύο πράγματα:

α) νὰ γίνων ἀκτῆμονες, νὰ παύσουν δηλ. νὰ ἔχουν προσωπικὲς περιουσίες, ὅπως συνηθίζεται σήμερον σὲ μερικὲς περιπτώσεις καὶ

β) νὰ ἐπανέλθουν σὶδὸ κοινοβιακὸ σύστημα. Στὴν ἐπιτυχία αὐτῶν τῶν στόχων θὰ τοὺς βοηθήσωμε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μας.

★

Ἀπὸ τὴν θέσι αὐτὴ ὅμως καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ ἡμέραν θέλω νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς τὸν ἀγαπημένον

μου Λαὸ τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων καὶ νὰ ζητήσω τὴν βοήθεια ὄλων σας στὴν ἐπιτυχία τοῦ δραματισμοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο οἰσ ὁμίλησα. Ἀδελφοί μου καὶ Παιδιά μου πεφλημένα, βοηθήστε τὰ Μοναστήρια μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰκεσία μου, αὐτὴ εἶναι ἡ θερμὴ παράκλησίς μου πρὸς ὄλους σας. Βοηθήστε τὰ Μοναστήρια μας νὰ γίνουν καὶ πάλι φάροι ἀκτινοβόλοι, ἐργαστήρια ἀρετῆς, φντώρια ἀγίων, παραδεισένιοι πνευματικοὶ κῆποι. Βοηθήστε τὰ Μοναστήρια μας, θυσιάζοντας, ἂν χρειασθῆ, προσωπικὰ συμφέροντα μικρὰς καὶ προσκαίρου σημασίας, ὅπως εἶναι τὰ ὑλικὰ ὠφέλη, πὸν μπορεῖ νὰ ἔχετε ἀπὸ τὴν παρουσία τους στὴν περιοχὴ μας.

Χαράζοντας ἓνα διάγραμμα τοῦ τρόπου, με τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσατε ὄλοι νὰ βοηθήσετε, θὰ εἶχα νὰ σημειώσω τὰ ἀκόλουθα σημεία.

1) Παρακαλῶ, ὡς Πατὴρ στοργικός, νὰ μὴ γίνεσθε συνένοχοι στὰ παραπτώματα, πὸν κάνουν οἱ Μοναχοί, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον διαπράττουν παραπτώματα καὶ ἐφ' ὅσον ἀληθεύη ἢ πληροφορία τῆς Ἐφημερίδος τοῦ τόπου σας. Σὰς παρακαλῶ με τὸ στίγμα τοῦ Ἁπ. Παύλου, ὁ ὁποῖος λέγει: «μὴ συγκοινωνῆτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε» (Ἐφεσ. ε', 12). Μὴ γίνεσθε συνεταῖροι καὶ συμπράκται οὐ ἀμαρτίες πὸν διαπράττουν Μοναχοί. Γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶναι διπλὴ κατὰρα γιὰ οἰσ τοὺς λαϊκοὺς. Τὸ νὰ ἀνέχεσθε, δηλαδή, ἢ νὰ βοηθῆτε κάποιον Μοναχό, διαπράττοντα ἓνα ὁποιοδήποτε ἀμάρτημα.

2) Ἀγαπήστε τὰ Μοναστήρια ὡσια καὶ βοηθήστε τα νὰ ἐπανεύρουν τὴν ἀρχαία τους δόξα.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι, ἀνενίζοντας τὰ ἱερὰ Μοναστήρια μας, σκέπτονται συνήθως τὴν περιοριστικὴν κατὰστασι καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπ' τὰ περιοριστικὰ στοιχεῖα τῶν Μονῶν, γιὰ νὰ λύσουν εὐκόλα καὶ χωρὶς ἰδρώτια προσωπικὰ τους οἰκονομικὰ προβλήματα. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι σκέπτονται τί μποροῦν νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ ὄχι τί μποροῦν καὶ τί πρέπει νὰ δώσουν σ' αὐτὰ. Δημιουργεῖται ἔτσι οἰσ καρδιές τῶν Μοναχῶν ἓνα συναίσθημα ἀμύνης καὶ αὐτὸ γίνεται αἰτία γιὰ πολλοὺς ἄλλους περισπασμοὺς στὴ ζωὴ τους. Λαὲ τῶν Καλαβρύτων, ἄκουσε με ἐμπιστοσύνη τὴν φωνὴν τοῦ Ἐπισκόπου σου: Γιὰ νὰ γίνουν τὰ Μοναστήρια τόποι πὸν θὰ σφύζουν ἀπὸ ζωὴν πνευματικὴν γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ Μοναστήρια ἀπὸ νέα στελέχη γιὰ νὰ σταθοῦν καὶ νὰ ἐπιβιώσουν, ὅπως ἤδη οἰσ ἀνέπτυξα, ἔχουν ἀνάγκη περιοριστικῶν στοιχείων. Ἄν σὸ Τραπεζοῦ κάποιος Μονῆς ἐπάρξη περίσσειμα, αὐτὸ θὰ γίνη θεθαίως τροφὴ καὶ ἐνδύμα γι' αὐτοὺς, πὸν δὲν θὰ ἔχουν. Με τὸ νὰ ἀφαιρεθῆ ὄμως ἢ περιοριστὰ ἀπὸ τὶς ἱερὰς Μονῆς δὲν σημαίνει, ὄτι θὰ πλουτίσουν τὰ Καλάβρυτα. Ἐὰν ἀντιθέτως τὰ Μοναστήρια μας ἀνασυγκροτηθοῦν σὲ νέες πνευματικὲς δάσεις καὶ με νέο ἔμφρηχο ὑλικό, τότε τὰ Καλάβρυτα θὰ ἀνακουφισθοῦν καὶ πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς.

3) Παρακαλῶ ἐπίσης νὰ μᾶς δώσετε ἀπὸ τὰ παιδιά σας γιὰ νὰ δημιουργήσωμε στὰ Μοναστήρια μας νέα στελέχη, νέο αἷμα, νέα πνοή. Οἱ ὄσιώτατοι Πατέρες, πὸν ζοῦν στὰ Μοναστήρια μας, καὶ ἂν ἀκόμη παρουσιάζουν ἀδυναμίες καὶ ἐλλείψεις, εἶναι ἄξιοι ἐπαίνου γιὰ τὴν κατορθώνουν νὰ κρατοῦν ζωντανὰ αὐτὰ τὰ ἱερὰ σκηνώματα, πὸν ἔχουν μιὰ ἱστορία πολλῶν αἰώνων. Ἡ Μονὴ τοῦ Μ. Σπηλαίου, ὅπως γνωρίζετε, ἐπάρχει σὸ γεωγραφικὸ αὐτὸ χῶρο ἀπὸ τὸν Ἀ' μ.Χ. αἰῶνα καὶ μέχρι σήμερα παραμένει σὲ λειτουργία. Δώστε μας λοιπὸν τὰ παιδιά σας, γιὰ νὰ κρατήσωμε ζωντανὰ αὐτὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ καὶ Ἐθνικὰ Ἰδρύματα, πὸν ἔχουν ἀνεκτίμητη ἀξία. Σ' αὐτοὺς, πὸν στὴν ἐποχὴ μας διαβάλλον καὶ μάχονται τὸν Μοναχισμό, μὴ δίδετε ἐμπιστοσύνη. Διότι «φῶς μὲν μοναχοῖς ἄγγελοι, φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων μοναδικὴ Πολιτεία», καθὼς λέγει ὁ ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος (Δόγος κοί', περὶ διακοσίσεως λογισμῶν, παθῶν καὶ ἀρετῶν, ἐδάφ. κγ').

4) Τέλος, παρακαλῶ βοηθήστε τὸν Μητροπολίτην σας καὶ συμπαραστανθῆτε στὴν προσπάθεια, πὸν ἀρχίζει γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἀναγέννησι τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν δύναμιν σας. Θέλω τὴν συμπαράστασιν σας καὶ διὰ τὴν θὰ κρατῶ δάφνες, γιὰ νὰ στεφανώσω τοὺς ἀξιόους ἀθλητὲς τοῦ μοναχικοῦ σταδίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θὰ κρατῶ γάβδον ἐπιτιμητικὴν, γιὰ νὰ διορθῶ τοὺς ἀτάκτως περιπατοῦντας. Δώστε μου τὴν δυνατότητα νὰ οἰσ ἐκπροσωπῶ καὶ νὰ οἰσ ἐκφορῶ σὸ αἴτημα τῆς ἀλλαγῆς, πὸν εἶναι διάχυτο σ' ὄλη τὴν Μητροπολιτικὴ Ἐπαρχία Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, προκειμένου γιὰ τὰ Μοναστήρια μας. Σταθῆτε με ἐμπιστοσύνη καὶ με ἀγάπη κοντὰ μου. Προσευχηθῆτε καὶ ἐσεῖς στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, πὸν εἶναι ἢ Προστάτις τῶν Μοναζόντων, ὄστε νὰ δοῦμε καὶ πάλι τὰ Μοναστήρια μας φντώρια πνευματικῶν στελεχῶν, με τὰ ὁποῖα καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ τροφοδοτῆται πνευματικῶς ὄλη ἢ περιοχὴ μας καὶ γιὰ τὴν ὄχι καὶ ὄλη ἢ Χώρα μας.

★

Εὐλαβέστατοι Ἱεροεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι Ἱερομόναχοι,

Ὀσιώτατοι Μοναχοί,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων,

Στὴν ἐπίσημη καὶ πρώτη αὐτὴ ἐπαφὴ μαζί σας σήμερα ἐθεώρησα καλὸ νὰ οἰσ μεταδώσω τὴν ἀγωνίαν μου πάνω σ' ἓνα συγκεκριμένο πρόβλημα, πὸν ἔχει ἄμεση σχέση με τὴν ζωὴ τῆς Ἐπαρχίας τῶν Καλαβρύτων. Ἐὰν οἰσ ἔχουν τὰ Μοναστήρια, πὸν βρίσκονται ἐδῶ, θὰ μαρνανθῆ καὶ ἢ περιοχὴ τους. Φροντίζοντας ὄμως γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν Ἱερῶν Μονῶν μας, φροντίζομεν αὐτομάτως καὶ γιὰ τὸ καλῶς νοούμενο συμφέρον τοῦ τόπου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ο ΑΠΟ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ πρ. ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ (†)

Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀπὸ Ὀλύμπου καὶ Κασσανδρείας Μητροπολίτης πρώην Βερροίας καὶ Ναούσης Κυρὸς Καλλίνικος Χαραλαμπάκης, εἰς τῶν τελευταίων δοκίμων ἀρχιερέων τοῦ παρελθόντος.

Ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης ἐγεννήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1893 εἰς τὸ Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου. Περαιτῶς τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ πατρίδι καὶ τῷ Γυμνάσιον ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ 1918, ἀνακηρυχθεὶς ἀριστοῦχος διδάσκαλος τῆς Θεολογίας.

Μετὰ τριετῆ ὑπηρεσίαν ὡς Ἀρχιδιάκονος τῆς Μητροπόλεως Νικομηδείας, ἀπῆλθεν εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἐπὶ τετραετίαν ἐσπούδασε φιλοσοφίαν, ἱστορίαν τῶν

θρησκείων καὶ Συστηματικὴν Θεολογίαν, εἰς τὰ Πανεπιστήμια Λειψίας καὶ Κιέλου. Κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν ἐκεῖσε σπουδῶν τοῦ ἐδίδαξεν, ὡς LEKTOR τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἀμβούργου¹.

Τὸ 1933 διορίσθη Ἱεροκέρυξ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καταλιπὼν ἐποχὴν ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Θείου Λόγου. Δι' ἧς καὶ ἡ μήτηρ Ἐκκλησία προήγαγεν αὐτὸν εἰς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφθείσης Ἐπισκοπῆς Ὀλύμπου².

1. «Ἐκκλησία», τ. ΙΔ' (1936), σ. 431.

2. Ἐνθ. ἀνωτ., σ. 419.

Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὰ θέματα, πὸν σὰς ἀπασχολοῦν, τὰ ἄφησα ὅμως κατὰ μέρος σήμερα ὄχι ἐπειδὴ θὰ μπορούσαν νὰ θεωρηθοῦν μικροτέρας σημασίας, οὔτε ἐπειδὴ δὲν με ἀπασχολοῦν, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ οκεφθῆ κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως. Τὰ ἄφησα κατὰ μέρος, διότι πάνω σ' αὐτὰ ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἀπάντησι με ἔργα καὶ ὄχι με λόγια καὶ ὑποσχέσεις, πὸν γίνονται εὐκόλα καὶ με τὸ ἀζημίωτο. Τὸ εἶπα ἤδη καὶ σὺ Αἴγιο, ὅτι δὲν ἔρχομαι ἐδῶ, γιὰ νὰ σὰς ἐντυπωσιάσω με ὡραία λόγια. Ἔρχομαι κοντὰ σας γιὰ νὰ ἀναλώσω καὶ νὰ ἐκδαπανήσω ὅλο μου τὸ εἶναι σὴν ἰδικὴν σας διακονίᾳ. Ὅσα ἀνέπτυξα κατὰ τὴν ἐνθρόνισί μου σὺ Αἴγιο ἀφοροῦν καὶ σὺς δύο Ἐπαρχίες, ἀφοροῦν συνελπῶς καὶ τὴν Ἐπαρχία Καλαβρυτίων. Δὲν χρειάζεται νὰ τὰ ἐπαναλάβω. Ἡ παρονομία τοῦ Ἐπισκόπου σας θὰ εἶναι συνεχῆς καὶ ἔντονη καὶ σὶά χωριὰ καὶ σὺς πόλεις, καὶ σὶά σπῖτια σας καὶ σὶά καφενεῖα σας, καὶ σὺς χαρὲς καὶ σὺς λύπες σας, καὶ χεῖμῶνες καὶ καλοκαίρια. Ἐρχόμενος σὴν Ἐπαρχία, πὸν μοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός, ἐσήμανα συναγερομὸ κα ἐξεδήλωσα τὴν πρόθεσι νὰ γίνῃ ἡ Ἐπαρχία Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιαλείας ἓνα ἐργοτάξιο πνευματικὸ, πὸν τὰ πάντα θὰ σφύζον ἀπὸ ζωὴ καὶ κίνησι πνευματικῇ. Ἔρχομαι λοιπὸν ἀνάμεσά σας σὰν ἐργάτης τοῦ πνεύματος καὶ ὄχι σὰν παραθεριστῆς. Καὶ θὰ τὸ πράξω, ὄχι ἐπειδὴ θὰ περιμένω νὰ ἀκούσω τὸ «Αἴσιον», ὅπως κάποιος ἐξ ὑμῶν μοῦ ἔγραψε, ἀλλὰ διότι πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι ὁ κληρικὸς, καὶ μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος, δὲν ἔχει ἄλλη δυναμικότητα, παρὰ μόνον νὰ ἀναλίσκεται καὶ νὰ ἐκδαπανᾶται ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀναλίσκεται δηλ. ὄχι ἀπὸ κάποια ἐπιταγή, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ παρόρμησι, ἡ ὁποία καὶ τὸν καταξιώνει ὡς κληρικὸ.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀναγκαῖες προτροπὲς καὶ διευκρινήσεις ὑψῶνα τὰ χεῖρια μου καὶ σὰς εὐλογῶ Παιρικά.

Σὰς ἐναγκαλίζομαι δ' ὅλους καὶ σὰς προσφέρω, μαζὶ με τοὺς δραματισμοὺς καὶ τὶς ἐλπίδες μου καὶ με τὴν ὑπαρξίν μου ὀλόκληρη πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ἀμπελώνος καὶ τῆς Ἐκκλησίας Θεῖον Δομήτορα, ἱκετεύων καὶ παρακαλῶν καὶ λέγων:

«Κύριε, Κύριε, ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ Δεξιά σου!» Ἀμήν.

Εἰς τὴν Ἐνθρόνισιν καὶ τὸ ἀκολουθήσαν ἐπίσημον γεῦμα παρέστησαν: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Σ. Ἀρχιμ. κ. Νικηφόρος Τζιφόπουλος, οἱ Ἡγούμενοι τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ ὁ Κληρὸς τῆς πόλεως. Ἐπίσης παρέστησαν ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Α. Ζαῆτης, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Ν. Πατρώνης καὶ Β. Μπεκίρης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Μαρῖκος καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Γκολφίνος - Πετρεζᾶς. Ἐκπρόσωπος τοῦ Νομάρχου, αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος λαοῦ.

Αἱ ἐκδηλώσεις ἐπερατώθησαν με ἐσπερινὸν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἁγίας Λαύρας, εἰς ὃν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητρ. κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ.

Τὴν ἐπομένῃν τέλος ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον, μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας Λειτουργίας, εἰς τὸν τόπον τῆς «Ἐκτελέσεως».

† Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας Μητροπολίτης πρ. Βεροίας
καὶ Ναούσης Κυρὸς Κ α λ λ ί ν ι κ ο ς

Ὡς Ἐπίσκοπος Ὁλύμπου ὁ Καλλίνικος παρουσίασε πλουσίαν δράσιν, ἣτις ἐφθασεν εἰς ἕξαρσιν κατὰ τὴν ἐπισυμβάσαν γερμανικὴν κατοχὴν, καθ' ἣν ἐπέδειξεν ἔθναρχικὰς ἱκανότητες.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν Βόρειον Ἑλλάδα μαστίζει, ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς, καὶ ἡ βουλγαρικὴ κατοχὴ. Οἱ Βούλγαροι, σύμμαχοι τότε τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας, εἰσῆλθον εἰς τὸν Βορειοελλαδικὸν χῶρον με σκοπὸν τὴν προσάρτησιν τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκπλήρωσιν παλαιῶ ὀνείρου των. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον, ἐκ πείρας κτηθείσης κατὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα, ὅτι διὰ στρατιωτικῶν μέσων δὲν ἠδύναντο νὰ μεταβάλουν τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, ἐστράφησαν πρὸς τὴν προπαγάνδαν. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν, λοιπὸν, ἔδρυσαν εἰδικὸν ὄργανον τὴν Βουλγαρικὴν Λέσχην Θεσσαλονίκης³.

Ἡ λέσχη αὕτη ἐκμεταλλευομένη πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ εὐρισκομένη ἐν ἀπολύτῳ σχέσει μετὰ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἀπέθη ταχέως κράτος ἐν κράτει. Παρεχωρήθησαν δὲ εἰς αὐτὴν ποικίλαι ἀρμοδιότητες,

3. Περὶ αὐτῆς ἰδέ: Ἀ θ α ν. Χ ρ υ σ ο χ ὄ σ ο υ, Ἡ κατοχὴ ἐν Μακεδονίᾳ. Β' ἡ δράσις τῆς Βουλγαρικῆς Προπαγάνδας, Θεσσαλονίκη 1950, σ. 28 ἐπ. καὶ 134 ἐπ., Γ. Α. Α. Ἡ κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλὴ, 2α ἐκδ., Θεσσαλονίκη 1966, σ. 207, Ε. Κ Ο Φ Ο Σ, NATIONALISM AND COMMUNISM IN MACEDONIA, IMXA, Θεσσαλονίκη 1964, σ. 104.

ὑπὸ τῶν ἀρχῶν κατοχῆς, ὥστε κατέστη λίαν ἐπικίνδυνος. Ἀντίστασις δὲ εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς ἐσήμαινε θεβαίαν ἐξόντωσιν.

Παρὰ ταῦτα ἐναντίον αὐτῆς ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του ὁ Ὁλύμπου Καλλίνικος. Ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν πρὸ αὐτοῦ Μακεδονομάχων Ἀρχιερέων, ἠγγήθη τῆς κατὰ τῶν Βουλγάρων ἀμύνης. Ἡ πεισματώδης δὲ ἀντίδρασις αὐτοῦ ἀναιχέτισε τὴν διαβρωτικὴν πολιτικὴν τῆς Βουλγαρίας, καταστὰς εἰς τῶν προγεγραμμένων ἐχθρῶν αὐτῆς.

Διὰ τὴν καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του καὶ πρὸς ἀνεωτέραν διακίνησιν αὐτοῦ, ἔδρυσεν ἐν Θεσσαλονικίᾳ σωματεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Φίλοι τοῦ Χριστοῦ», τὸ ὁποῖον τοῦ παρεῖχε ἀσφαλῆ κάλυψιν καὶ δικαιολογίαν κατὰ τὰς περιουσίας του πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν. Ἡ διὰ λόγου καὶ γραφίδος δράσις τοῦ ἀειμνήστου ἱεράρχου, ἔφερε τοῦτον πολλάκις ὑπόδικον ἐνώπιον τῶν γερμανικῶν στρατοδικίων, ἀλλ' οὕτως κατώρθου διὰ τῆς γλωσσομαθείας καὶ τῆς μορφώσεώς του νὰ ἀπαλλάσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους τῶν κατηγοριῶν⁴.

Διὰ τὴν τοιαύτην ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν δράσιν του, ἡ Ἐκκλησία προήγαγεν αὐτὸν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945, δηλαδὴ εἰς μίαν λίαν τεταραγμένην ἐποχὴν, εἰς Μητροπολίτην Κασσανδρείας⁵. Ὁ Καλλίνικος καὶ εἰς τὴν νέαν του θέσιν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ γνῶριμον αὐτῶ στάδιον τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀγῶνων.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1958 μετετέθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Βεροίας καὶ Ναούσης, τὴν ὁποῖαν θεοφιλῶς ἐποίμανεν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, ἀποχωρήσας τὸ 1968, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας τῆς ΛΣΤ) 1968 Συντακτικῆς Πράξεως⁶.

Εἰς τὴν Μητρόπολιν Βεροίας καὶ Ναούσης ὁ Παλαιὸς ἀγωνιστὴς συνέχισε τὴν δράσιν του κατὰ τῆς ἀμαρτίας, τῆς πτωχείας καὶ τῆς δυστυχίας. Διακρινόμενος διὰ τὴν θεολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν του κατάρτισιν, ἠγάλωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν διαπαιδαγωγίαν τοῦ ποιμνίου. Καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν του ἠκούετο ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον διηκόνουν ὁ ἴδιος, οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς Μητροπόλεως καὶ οἱ Θεολόγοι καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων.

Ἐξ ἄλλου ὁ ζῆλος τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου κατέτρωγε τὸν μακαριστὸν Ἱεράρχην. Ἡ Μητρόπολις Βεροίας, ὡς καὶ αἱ πλεῖστοι Ἱερὰι Μητροπόλεις εἶχον Ναοὺς κατεστραμμένους ἢ μὲ σοβαρὰς ζημίας, λόγῳ τῶν ἐπελθουσῶν ἐθνικῶν συμφορῶν. Τούτους ὁ Καλλίνικος

4. Θ.Η.Ε., τ. 7, σ. 256.

5. «Ἐκκλησία», τ. ΚΒ' (1945), σ. 126.

6. Β. Ἀ τ ε σ η, Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, Ἀθήναι 1975, σ. 112.

ἀνεκαίνισεν, ἄλλους δὲ ἀνήγειρεν ἐκ θάθρων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας δὲν ὑστέρησεν ὁ διαπρεπὴς Μητροπολίτης. Ὁρφανοτροφεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων, μαθητικά συσσίτια καὶ κατασκηνώσεις ἐλειτούργησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ὑπῆρξεν ὁ ἀοίδιμος εἰς τῶν πλέον μεμορφωμένων Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Διαθέτων ἀρτίαν μόρφωσιν καὶ γλωσσομάθειαν (ὠμίλει τέσσαρας γλώσσας: γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ρωσικὴν) ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς πλείστας ἀποστολὰς διορθοδόξου χαρακτῆρος, συνώδευσε δὲ καὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κυρὸν Ἀθηναγόραν τὸν Α' εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν κοσμοϊστορικὴν συνάντησιν μὲ τὸν ἐσχάτως ἀποθανόντα Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ' (5-6 Ἰανουαρίου 1964)⁷.

Ἄλλος τομεὺς δραστηριότητός του ὑπῆρξεν ὁ συγγραφεὺς. Ὁ ἀείμνηστος κατέλιπε τὰς κάτωθι μελέτας:

- 1) Ἐναίσιμος διατριβὴ περὶ τῶν σχέσεων Σοσιαλισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ. Θεσσαλονίκη, 1959.
- 2) Διατριβαί. Θεσσαλονίκη, 1957.
- 3) Νέοι ὀρίζοντες δράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν «Γρηγ. Παλαμᾶς» τ. 7 (1925).
- 4) Ρωσικαὶ Φυσιογνωμίαι, ἐν «Γρηγ. Παλαμᾶς» τ. 9 (1925).
- 5) Ἰδεολογία καὶ Μαρξισμός, ἐν «Γρηγ. Παλαμᾶς» τ. 10 (1926).

Τέλος ἐξέδωκεν ἰδίαις δαπάναις τὰ κάτωθι συγγράμματα τῶν παλαιῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

- 1) Μιχαὴλ Κλεοβούλου, Στοιχειώδης Χριστιανικὴ Ἠθική. Θεσσαλονίκη, 1957.
- 2) Παντολέοντος Κομνηνοῦ, Χριστιανικὴ Ἀπολογητικὴ. Θεσσαλονίκη, 1971.
- 3) Ἰωάννου Εἰστρατίου, Πατρολογία. Θεσσαλονίκη, 1971.
- 4) Βασιλείου Στεφανίδου, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Θεσσαλονίκη, 1973.
- 5) Γερμανοῦ Στρηγοπούλου, Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Θεολογίας. Θεσσαλονίκη, 1976. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἱστορηθεὶς ἀρχιερεὺς. Ἀγωνιστής, ἐνάρετος, ἐμπλεὺς ἀγάπης πρὸς πάντας, ἰδίως δὲ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν κληρικούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπίσκοπον ἠσθάνοντο ὡς πατέρα καὶ ἀντιλήπτορα εἰς τὰς δυσκολίας τοῦ βίου. Μὲ τὸν θάνατόν του κατέλιπε ζωηρὰν ἀνάμνησιν εἰς ὅσους τὸν ἐγγώρισαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΠΡΙΝΤΖΙΠΑΣ
Βιβλιοθηκάρχιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

7. Ἄρ. Πανώτη, Εἰρηνοποιοί, Ἀθήναι 1971, σ. 137.

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ (†)

(†) Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας Μητροπολίτης Χίου
Κυρὸς Χρυσόστομος

Ἀκμαῖος ἔτι τὴν ἡλικίαν ἐξεδήμεσεν εἰς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν Κυρὸς Χρυσόστομος (Γιαλούρης). Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη ἐν Παλαιοχωρίῳ Λέσβου τὸ 1916. Ἀριστοῦχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ, ἐν συνεχείᾳ, τῆς Σχολῆς Ἱεροκηρύκων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐσπούδασε καὶ τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν.

Ὑπηρετήσεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μυτιλήνης ὡς Γραμματεὺς, Ἱεροκήρυξ καὶ ἀργότερον ὡς Πρωτοσύγκελλος, ἀναπτύξας πλουσίαν δράσιν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ θεῖον Κήρυγμα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρθρογραφίαν. Συγχρόνως διηύθυνε τὸ ἐν τῇ αὐτῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Φροντιστήριον Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τὸ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Ὁ Ποιμὴν» καὶ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Τὸ 1954 μετετέθη εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν ὑπηρετήσας, μέχρι τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας του, εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς. Κατὰ τὴν ἐν Πειραιεῖ ὑπηρεσίαν του διηύθυνε καὶ τὸ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέα λαμπρά σελίς.

Ἡ εἰς Ἑλλάδα ἀφιξίς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα τοῦ Μαζαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ καὶ τῶν συνοδευόντων αὐτὸν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἀπετέλεσε τῷ ὄντι νέαν λαμπρὰν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πρὸς ἀλλήλας σχέσεων τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων τῆς Σερβίας εἰς ἐλληνικὰς λειτουργικὰς ἐκδηλώσεις καὶ αἱ ἐπαφαὶ αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐνθουσιωδῶς ὑποδεξαμένου αὐτοὺς Χριστιανισμοῦ πληρωμῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς παντοειδοῦς ἡγεσίας αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐξαρθοῦν καὶ προσβληθοῦν διὰ μιαν ἀκόμη φορὰν αἱ ἐγκάρδιοι ἀδελφικαὶ σχέσεις, αἵτινες συνδέουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας.

Ὡς ἰδιαίτερος ἐιονίσθη εἰς τὰς ἀνταλλαγείας προσφωνήσεις ἢ προποσείς, ἡ κοινὴ ὁρθόδοξος παράδοσις καὶ πολιτιστικὴ θυζαντινὴ κληρονομία, οἱ ἱστορικοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων, αἱ ἀδιάκοποι πνευματικαὶ ἀνταλλαγαὶ μεταξὺ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν δύο χωρῶν, αἱ πικρὰ ἀδελφικὰ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν τῶν καὶ ἡ κοινὴ στάσις τῶν εἰς τὴν ἀντιμετώπιση τῶν διορθοδόξων καὶ διεκκλησιαστικῶν ζητημάτων εἶναι ἐγγύησις περὶ τοῦ ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος σχέσεις θὰ συσφιγγονται ὀλονὲν καὶ

περισσότερον ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δύο ἀδελφικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς προβολὴν τῆς καθ' ὅλον Ὁρθοδοξίας, ἣτις εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ κόσμου καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Πρόσκλησις εἰς συναγερμὸν καὶ ἐπαγρύπνησιν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἐγκύκλιον αὐτῆς, ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν ὁρθόδοξον ἐλληνικὸν λαόν, ἀναφερομένη εἰς τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κατενθρομένα ἐσχάτως συγκριτικὰ πρῶτα, ἐπισημαίνει, ὅτι αὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ προσφάτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ παλαιότερου, δημοσίου βίου τῶν Ἑλλήνων παρετηρήθη τοιαύτης ἐπίστασις πολεμικῆ κατὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ αἰωνίου καθιδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκούσιοι καὶ ἀκούσιοι ἐχθροὶ τῆς πίστεως ἔχουν στρέφει τὰ φρονικά ὄπλα τῶν κατὰ τοῦ ἁγίου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαγωνίζονται πῶς θὰ ἐπιφέρῃ τὰ πλέον καίρια πλήγματα κατ' αὐτῆς.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς κατὰ τὴν συνοδικὴν ἐγκύκλιον «ἢ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γενικωτέρας προσπάθειας διὰ τὸν κλονισμὸν τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν θεσμῶν, μὲ τὸς ὁποίους ἀνετράφη καὶ ἐπέζησεν ὁ Ἑλληνισμὸς ἢ ἀποτελεῖ ὀργανωμένον σχέδιον κομμουνισμοῦ τοῦ κέρους τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὸ ἰσχυρότερον φρούριον ἀντιστάσεως τοῦ Γένους κατὰ τῶν ποικιλιώνων, πολυαίθμων καὶ πανισχύρων ἐχθρῶν αὐτοῦ... Εἰς τὰς πολυαίθ-

ἐν Πεντέλῃ «Πνευματικὸν Φρονιστήριον Κληρικῶν Ἑλλάδος» ὡς ἐπίσης καὶ τὸ «Φρονιστήριον Κατηχητῶν» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, λαθῶν τὸν ἔπαινον Αὐτῆς διὰ τὴν ἐκεῖ δραστηριότητά του.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω περίσδον, ὁ ἀείμνηστος, ἀνέπτυξε πλουσίαν πνευματικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δράσιν. Ἐδίδοε τακτικῶς διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων εἰς αἰθούσας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὡς ἐπίσης καὶ ὁμιλίαι ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου. Παρὰλλήλως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν διὰ πνευματικὴν διακονίαν ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἐκδόσεις ἐπὶ οἰκογενειακῶν θεμάτων καὶ ἀλλαχού.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἴδρυσε, τέλος, τὸν Σύλλογον «Ἁγία Φιλοθέη ἢ Ἀθηναία», παιδικὰ συσσίτια, ἱματιοθήκην τοῦ πτωχοῦ, δανειστικὰς βιβλιοθήκας, ὡς καὶ τὴν πρόνοιαν Ναυτικῶν, καθιερώσας καὶ εἰδικὴν καθ' ἑβδομάδα δέξιν ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ συντόμου ὁμιλίας πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν.

Διὰ τὴν τοιαύτην του δραστηριότητα τὸ 1967 ἐξέλεγγη Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου,

Φαρθῶν καὶ Οἰνουσσῶν, τὴν ὁποίαν ἐποίμαγε μέχρι τοῦ θανάτου του. Στερρῶς ἔχων περὶ τὴν πίστιν καὶ τῆς ἡμετέρας παραδόσεως ὑποστηρικτῆς, ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης, ἐξετέλεσε τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτοῦ καθήκοντα μὲ γνώμονα πάντοτε τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, ἦν ὡς Μητέρα ἡγάπα, καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὸν ὅποιον ἡγάπα «ὡς ἑαυτὸν» κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου.

Τέλος, ὁ αἰδίδιμος Μητροπολίτης, κατέλιπε καὶ πλούσιον συγγραφικὸν ἔργον. Ἰκανὰ πονήματα αὐτοῦ ἐξεδόθησαν κατὰ καιροῦς, ὅπως τὸ «Τρίπτυχον τῆς κοινωγίας», «Ἡ Μουσικὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», «Ὁ Πνευματικὸς καὶ τὸ ἔργον του», «Τρομερὰ ἢ εὐθύνη», «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον» κ.ἀ. Ἐπίσης ἄρθρα καὶ μελέται αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, ἰδίως ὅμως εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Γρηγόριος Παλαμάς», «Ἀνάπλασις» καὶ «Ἑνορία».

Κύριος ὁ Θεὸς κατατάξαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρῳ δικαίων.

δημοὺς ἐναλλαγὰς τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων ἡ Ἐκκλησία ἀπειτέλεσε τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεως τοῦ δι' ὅλης τῆς ἱστορίας δοκιμαζομένου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ· ἡ Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ ἐκφράζη τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν ταυτότητα τῆς ἐνότητος τοῦ Ἔθνους εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον».

Ὅθεν πάντες ὅσοι ἀνήκομεν εἰς τὸ Χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ καλούμεθα εἰς συναγερομένον προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπαγροπνήσεως. Καλούμεθα εἰς ἐκπορευτικὴν ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ἀντιστάσεως. Καλούμεθα εἰς ὁδοὺς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ εἰς πεδιάδας πνευματικῶν μαχῶν. Καλούμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὰ εἰρηρικὰ ἔργα μας, ἀλλὰ καὶ νὰ σταθῶμεν ἄγροπτοι φρουροὶ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτείας, τὴν ὅποιαν μᾶς ἐχώρισεν ὁ Θεὸς καὶ μᾶς ἐκκληροδότησαν οἱ πατέρες μας».

«Συγκινητικὸν καὶ ἐλπιδοφόρον».

Κατόπιν ἰδιαιτέρων φροντίδων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, ἐγένετο ἡ εἰς τὴν συμπρωτεύουσαν μετακομιδὴ ἐξ Ἰταλίας τῆς κάρτας τοῦ πολιούχου αὐτῆς ἁγίου Δημητρίου. Τὸ γεγονός αὐτὸ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ὑπὸ τῶν Θεσσαλονικέων ὅλη ἡ εὐλάβεια, τὴν ὅποιαν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τρέφει πρὸς τὸν Μυροβλήτην ἅγιον. Ὡς κατέστη γνωστὸν διὰ σχετικῶν δημοσιεύματος, «πλήθη πικρὰ ἀκολούθησαν τὴν λιτανεὶα καὶ ἀνθορμήτως, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ὀργανώσῃ, ἐφαλλαν συνεχῶς κατ' αὐτὴν τὸ ἀπολυτικίον τοῦ Ἁγίου, τὸ «Τῆ Ὑπερμάχῳ» καὶ τὰ «Κύριε ἐλέησον», ὅσκις ἐγένετο δέησις. Ἀμέτρητος κόσμος συνωδήθη σὺν προπύλαια καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ νέοι καὶ νέες πάρα πολλοί. Εἶναι κάτι τὸ συγκινητικὸν καὶ ἐλπιδοφόρον».

Ἡ εὐλάβεια αὕτη, ἣτις εἶναι σήμερον τὸ σήμα τῶν τόσον δεινῶς δοκιμασθέντων ἐκ τῶν σεισμῶν κατοικῶν τῆς Θεσσαλονίκης, εἶναι τὸ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας βίωμα τῶν Θεσσαλονικέων, ὅπερ ἡμινοβόλησε καὶ εἰς τὰς περιοχὰς τῶν σλαβικῶν λαῶν. Ἔστω ὡς παράδειγμα ὁ πρὸς τὸν ἅγιον Δημήτριον Θεσσαλονίκης ἀπενθνήσκων παλαιοσλαβικὸς ὕμνος, ὅστις ἐκφράζει τὰ βιώματα τῶν Θεσσαλονικέων ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου καὶ τῶν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν περιοχῶν μαθητῶν των: «Ἐπάκουσον, ὦ Ἐνδοξε, τῶν πτωχῶν δούλων σου καὶ δεῖξον τὴν ἐυσπλαγγίαν σου εἰς ἡμᾶς, ὅτινες εἴμεθα ἀπομακρυσμένοι ἐκ τοῦ ἁγίου καὶ μεγαλειώδους (ἐν Θεσσαλονικῇ) ναοῦ σου καὶ τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι σήμερον φλέγονται ὑπὸ τῆς νοσταλγίας, Ἄγιε, σὲ ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ τιμῆσωμεν εἰς τὸν ναόν σου καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προσθεῖαν σου. Στεροῦμεθα, ὦ Σοφέ, τῆς θέας τοῦ μεγαλείου σου, διότι ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Σαῖτηρα περιπλανώμεθα εἰς ξένας χώρας καὶ ὑφιστάμεθα θιαλοὺς διωγμοὺς ἐκ μέρους αἰρετικῶν...».

Εἴθε εἰς αἰῶνας αἰῶνων νὰ μὲν ἀπαρσάλευτος καὶ νὰ ἀναζωπυρῆται ἡ εὐλάβεια τῶν Θεσσαλονικέων καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ ἡ προστασία τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπὶ τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πρωτανικὴ ἐκκλησία.

Κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν νέων πρωτανικῶν ἀρχῶν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ὁ νέος Πρωτάνης αὐτῆς κ. Σιαθόπουλος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ κριτήρια τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων, ἐτόνισε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὰ ἑξῆς: «Οἱ νέοι μας πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι παιδεία σημαίνει παιδεύω, ἀνατρέφω, μορφοποιῶ, κουράζομαι διὰ νὰ ἀποκτήσω γνώσεις, νὰ καλλιεργήσω ἀρχάς..., νὰ κτίσω μέσα μου μὲ τὰ προηγούμενα ἐφόδια τὰς βάσεις διὰ μίαν σωστὴν ἔναρξιν».

Ἡ συμμόρφωσις εἰς τὴν παιδαγωγικὴν ταύτην ἀρχὴν εἶναι ἀναγκαῖα κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἡμέρας μας, καθ' ἃς, ὡς ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Πρωτάνους, «διερχόμεθα στιγμὰς — καὶ ὡς ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θὰ διαρκέσουν πολὺ — κρίσεως εἰς τὴν δομὴν, πρῶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι θέτομεν τὰς βάσεις διὰ μίαν θεβαίαν καταστροφὴν».

Εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῆς καταστροφῆς ταύτης ἀπέβλεπον οἱ λόγοι, διὰ τῶν ὁποίων ἐπερατώθη ὁ πρωτανικὸς λόγος: «Κατόπιν αὐτοῦ καλούμεθα ὡς ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, ὡς πνευματικὸν ἄνθρωποι, νὰ διαδραματίσωμεν ἓνα σωστὸν, ἀνασχαικὸν διὰ τὴν κακοχίαν αὐτὴν ῥόλον... νὰ διαπαιδαγωγῶμεν τοὺς νέους μας μὲ σωστὰς ἀρχὰς καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ θυσιασθῶμεν δι' αὐτὸ, ὡς τὸ πράξωμεν... Ἄς ἐντείνωμεν τὰς πνευματικὰς ὑγιεῖς δυνάμεις μας εἰς τὸ ἔπακρον... Ἄς τὸ πιστεύσωμεν, διότι ἄλλως θὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἔρματα καὶ συνοδοιπόροι τῆς κακοδαιμονίας...».

Ἐλχόμεθα ὅπως ἡ παρήγορος πρωτανικὴ αὕτη ἐκκλησία εὖρη τὴν δέουσαν ἀναπόκρισιν.

Δέον νὰ καταργηθῇ

ἡ νομιμοποίησις τῶν ἀμβλώσεων.

Ὅτι ἡ νομιμοποίησις τῶν ἀμβλώσεων ἔχει βλαβερὰ ἀποτελέσματα ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν σχετικῶν στατιστικῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀπὸ ἐτῶν ἡ νομοθεσία ἐπιτρέπει τὴν ἐμβρυοκτονίαν. Ἀναφερόμενος εἰς τὰς στατιστικὰς ταύτας ὁ καθηγητῆς Guy de Lorier ἐτόνισεν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ, ὅτι «ὅσον ἀπεφασίσθη ἡ νομιμοποίησις τῶν ἀμβλώσεων, ἐκεῖ τὰ περιστατικὰ τῶν νομίμων ἀμβλώσεων δὲν ἔπαυσαν νὰ αὐξάνονται. Ἐν Δανίᾳ ἐδιπλασιάσθησαν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1960 - 1969. Ἐν Νορβηγίᾳ ὑπερδιπλασιάσθησαν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1964 - 1969. Ἐν Βρετανίᾳ ἐντὸς δύο ἐτῶν (1968 - 1970) τὰ περιστατικὰ ἐκ 35.000 μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ σχετικοῦ νόμου ἀνῆλθον εἰς 86.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Μητρόπολις Γερμανίας - Έξαρχία Κεντρίας Εύρώπης

Τρίτη άνεγνωρισμένη Έκκλησία εις τήν Γερμανία ν.

Άπό τοῦ ἔτους 1972 εις τήν Ί. Μητρόπολιν Γερμανίας και Έξαρχίαν Κεντρίας Εὐρώπης συνετελέσθη μετά ἐνθέου ζήλου και ἀθροῦσως ἕνα τεράστιον ἔργον εις ὅλους τοὺς τομεῖς.

Εἰς ὅλα τὰ Ὁμοσπονδιακά Κράτη τῆς Γερμανίας, ἀνεγνωρίσθη ἡ Ίερά Μητρόπολις ὡς Ἀυτόνομος Ὁργανισμὸς Δημοσίου Δικαίου. Ἀδτὸ σημαίνει, ὅτι ἐξισώθη νομικῶς μετὰ τὰς ἄλλας τοπικάς Ἐκκλησίας (Ρωμαιοκαθολικὴν και Ἐδαγγελικὴν). Ἐ-χει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μετὰ αὐτὰς δικαιώματα και προνόμια.

α) Προστασίαν τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους.

β) Δύναται νὰ ἰδρῆ Ἐκκλησίας, Πνευματικά Κέντρα, Παιδικούς Σταθμούς, Νοσοκομεία και πάσης φύσεως εἰσαγγή ἰδρύματα.

γ) Ἔχει δικαιώματα ἀπὸ τὰς Μεγάλας Κρατικάς Ἐπιχορηγήσεις, διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖται και ἀποδεικνύεται ἐμπράκτως.

δ) Μετέχει, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, εις τὸν Παν-Γερμανικὸν Οἰκουμενικὸν Διάλογον, τοῦ ὁποῖου σήμερον εἶναι Ἀντιπρόεδρος Ἕλλην Ὁρθόδοξος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀδγουστίνος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης εἶναι και Πρόεδρος εις τὸ Τοπικὸν Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τοῦ Δ. Βερολίνου. Ἡ συνεργασία αὐτῆ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Γερμανίας, ἔχει ἀγαθὰ ἀποτελέσματα διὰ τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν οἱ Ἕλληνες Μετανάσται εις τήν Δ. Γερμανίαν.

ε) Ἐπέτυχε τὴν ἰδρυσιν ἑδρας, διὰ πρώτην φοράν εις τήν Δ. Γερμανίαν, Ὁρθοδόξου Θεολογίας εις τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μύνστερ, ἡ ὁποία ἤδη προεκλήχθη.

στ) Συνεργάζεται μετὰ τοὺς Κρατικούς φορεῖς τῆς Ὁμοσπονδικῆς Κυβερνήσεως, μετὰ τὰ συνδικάτα και μετὰ τὰ πολιτικά κόμματα.

Ἔτσι μετὰ τὴν νομικὴν αὐτὴν ἀναγνώρισιν ἡ Ί. Μητρόπολις ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιμετωπίζῃ ὑπευθύνως και ὀρθῶς τὰ Ἐκκλησιαστικά θέματα, ὡς και τὰ προβλήματα τῶν μεταναστῶν.

Πνευματικὴ Διοκονία.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γερμανίας και Ἐξάρχος Κεντρίας Εὐρώπης κ. Εἰρηναῖος, οἱ δύο Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι, Ἐλαίας κ. Ἀδγουστίνος μετὰ ἑδραν εις τὴν Βόννην και τὸ Βερολίνον και Ἀρίστης κ. Βασίλειος μετὰ ἑδραν εις τὴν Στουτγκάρδην, συμβάλλουν εις τὴν ἀρτίαν και ὀργανωμένην ἐπιτέλεσιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ί. Μητροπόλεως.

Άπό τοῦ ἔτους 1972 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων τῆς Ί. Μητροπόλεως ἐδιπλασιάσθη γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εις τὰς ἀνάγκας τῶν Ἑλλήνων Μεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι συμφώνως πρὸς τὰ πρόσφατα στατιστικά στοιχεῖα, ἀριθμοῦν 320 χιλιάδας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα τρεῖς ἱερεῖς εἶναι πτυχιούχοι τῆς Θεολογίας και ἐξυπηρετοῦν τὰς τεσσαράκοντα ἑξ Ἐνορίας τῆς Μητροπόλεως. Τὸ μισθολογικὸν θέμα ἔχει ἐπιλυθῆ συμφώνως πρὸς τὰ Γερμανικά πρότυπα και τὴν Γερμανικὴν νομοθεσίαν. Διαθέτει ἰδικὸν τῆς Νομικὸν και Φορολογικὸν Σύμβουλον.

Ἡ Ίερά Μητρόπολις ἐκδίδει τὸ διμηνιαῖον περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Μετανάστης» και οἱ ἱερεῖς τὰ «Ἐνοριακά Δελτία» διὰ τὴν καλυτέραν πληροφόρησιν τῶν πιστῶν.

363. Ἐν Σουηδία ὁ ἀριθμὸς κατέστη πενταπλάσιος. Ἀκόμη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμβλώσεων, αἵτινες γίνονται ἐν κρυπῶ, παραμένει ὑψηλὸς και ἀναμφιβόλως σταθερὸς... εις πάσας τὰς χώρας ταύτας ἑξ ἄλλου αἱ γεννήσεις ἐμειώθησαν».

Αἱ σταισιτικαὶ αἰτιαὶ ἀποδεικνύουν, ὡς παρετηρήθη, ὅτι και ἐν Ἑλλάδι ἀδηγούμεθα εις πολλαπλασιασμὸν τῶν συντελουμένων ἐγκλημάτων τῶν ἀμβλώσεων, εις μείωσιν τῶν γεννήσεων και μίαν ἡμέραν εις παροχὴν πλήρους ἐλευθερίας διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο». Δι' αὐτὸ ἔστω και τὴν δωδεκάτην ὥραν ἐπιβάλλεται ἡ ἐξέυρεσις τρόπου, ἵνα ὁ ψηφισθεὶς παρ' ἡμῶν σχετικὸς νόμος τῆς κατοχυρώσεως τῆς παιδοκτονίας καταργηθῇ ἢ περιέλθῃ εις ἀχρησίαν.

Ἀναπόφευκτος συνέπεια.

Εἶναι τῶ ὄντι συνταρακτικαὶ αἱ διὰ τοῦ Τύπου μεταδιδόμεναι πληροφοροφαίαι περὶ τῶν ἐξαφανίσεων

νέων και ἰδίως νεανίδων. Ὡς ἐγράφη, «σύμφωνα μετὰ τὸ ἐπίσημα στοιχεῖα τὸ 1977 δηλώθησαν ὡς ἐξαφανισθέντα 2.354 νεαρὰ ἄτομα, ἡλικίας 15 - 21 ἐτῶν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 1667 ἦσαν κορίτσια και τὰ 687 ἀγόρια». Οἱ ἀνήλικοι φεγάδες, πολλοὶ τῶν ὁποῖων οὐδέποτε ἐπιστρέφουν εις τὰς οἰκογενείας τῶν, «σχοινοβατοῦν ἀνάμεσα σὴν ἐγκληματικότητα και σὴν ναρκωτικά. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ νόμιζαν ὅτι καταπιέζονταν ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον και ἤσθαν ξαφνικὰ ἀντιμέτωπα μετὰ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα: τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Μπῆκαν σὶὸν ὑπόκοσμο, γενέθησαν τὴν αἰμία, ἔπεσαν θύματα ἐπιτηδεῶν...».

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι αἱ θλιβεραὶ αἰτιαὶ περιπτώσεις εἶναι ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐλλείψεως πραγματικῆς ἀγάπης και θαλαπωρῆς, τῆς ἐκκοσμηκεύσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου και τῆς κατολισθήσεως τῆς καθ' ὅλου οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς εις στόχους καθαρῶς ἐνδοκοσμικοὺς και ὑλιστικούς, ὅπως ἀπεξενωμένους τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ και τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδιόκτητοι Ἴ. Ναοί.

α) Ἡ Ἴ. Μητρόπολις τῆς Γερμανίας ἐνεκαινίωσε προσφάτως ἰδιόκτητον Καθεδρικὸν Ναὸν καὶ Μητροπολιτικὸν Κέντρον εἰς τὴν Βόννην, (γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως, αἴθουσα συνεδρίων, κατοικία τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, κατοικία τοῦ προσωπικοῦ καὶ Ξενῶνα 18 δωματίων).

β) Διαθέτει ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς τὴν Στουτγκάρδην μὲ αἰθούσας καὶ γραφεῖα.

γ) Ἐπίσης ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς Δ. Βερολίνον.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Ἴ. Μητροπόλεως περιλαμβάνεται ἡ ἴδρυσις παρομοίων ἰδιοκτήτων Ναῶν εἰς ἄλλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Γερμανίας ὅπου ὑπάρχει πρόβλεψις ἐγκαταστάσεως Ἑλλήνων μεταναστῶν.

Τὰ λυόμενα Τέμπλα.

Ὅταν χρησιμοποιῶνται ὡς Ὀρθόδοξοι Ναοὶ Ἐκκλησίαι ἄλλων δογμάτων, τότε τοποθετοῦνται λυόμενα τέμπλα, διὰ νὰ διατηρῆται ἀκεραία ἡ Ὀρθόδοξος Παράδοξις, ὡς ἐπίσης διὰ νὰ ὑπάρχη Λειτουργικὴ ὁμοιομορφία.

Θρησκευτικὰ ἔκπομπαι.

Οἱ Ἐπίσκοποι ἡμιλοῦν ἐκ περιτροπῆς ἕκαστον Σάββατον ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Βαυαρίας. Ἐκάστην Κυριακὴν εἰς ἄλλας τὰς Ἐνορίας γίνεται κήρυγμα.

Πνευματικὰ Κέντρα.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις τῆς Γερμανίας, διαθέτει Πνευματικὰ Κέντρα εἰς τριόροφα ἰδιόκτητα κτιριακὰ συγκροτήματα εἰς Ἀμβούργον, Ἀννόβερον καὶ πραγματοποιεῖ τὴν ἀγορὰν παρομοίων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων εἰς Ντόρτμον καὶ Ντύσελντροφ.

Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Λειτουργοῦν εἰς ἄλλας τὰς Ἐνορίας, ὅπου ὑπάρχουν Ἐνοριακὰ Κέντρα τῆς Μητροπόλεως ἢ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των αἰθούσας ξένων Ἐκκλησιῶν. Λειτουργοῦν ἐπίσης καὶ «Σχολεῖα Ἐπιμορφώσεως Ἑλλήνων Ἐργατῶν».

Δανειστικὰ Βιβλιοθήκαι.

Υπάρχουν εἰς ἄλλας τὰς Ἐνορίας τῆς Μητροπόλεως Βιβλιοθήκαι μὲ ἀφθονα βιβλία διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ τὰ τέκνα των.

Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἰδρύθη προσφάτως καὶ λειτουργεῖ εἰς Στουτγκάρδην. Προγραμματίζεται ἡ δημιουργία καὶ ἄλλων παρομοίων Σχολῶν εἰς ἄλλας Ἐνορίας διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῆς Μητροπόλεως.

Κοινωνικοὶ τομεῖς.

Λειτουργοῦν εἰς τὰς Ἐνορίας ὅπου ὑπάρχουν ἀνάλογοι ἀνάγκαι, «Ταχύρρυθμοι Ἐπαγγελματικαὶ Σχολαὶ» Ἡλεκτρολόγων, Μηχανολόγων καὶ Ὑδραυλικῶν, Κοπτικῆς - Ραπτικῆς, Κομμωτικῆς καὶ ἄλλαι, αἱ ὅποια θρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Παιδικοὶ Σταθμοί.

Διαθέτει ἑπτὰ Παιδικὸς Σταθμοὺς καὶ καταβάλλονται προσπάθειαι, λόγῳ τῆς σπουδαιότητός των, νὰ ἱδρυθοῦν Παιδικοὶ Σταθμοὶ εἰς ἄλλην τὴν Γερμανίαν. Ἐπίσης καταβάλλονται τεράστιαι προσπάθειαι, ὥστε διὰ μέσου τῶν Παιδικῶν Σταθμῶν νὰ διατηρηθῇ ἡ πολιτιστικὴ ταυτότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Νηπιαγωγεῖα.

Λειτουργοῦν εἰς τὰς ἀκαλόθους Ἐνορίας:

Φραγκφούρτης, Ἀννόβερου, Μονάχου καὶ Βέτζαρ.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας καὶ Ἐξαρχία Κεντρῶς Εὐρώπης εἰς τὴν προσπάθειάν της νὰ διοργανωθῇ πληρέστερα μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν γαλούχησιν τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν εἰς τὰς Ὀρθόδοξους παραδόσεις μας καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐργατικῶν καὶ κοινωνικῶν των προβλημάτων, προσπαθεῖ νὰ ἀποκτήσῃ εἰς ἄλλην τὴν Γερμανίαν ἰδικὰ της Πνευματικὰ Κέντρα μὲ εἰδικευμένα στελέχη, δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία νὰ διδῇ μίαν ζωντανὴν παρουσίαν εἰς τοὺς πιστοὺς της, ἀλλὰ ἐκ παραλλήλου καὶ εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῶν ἄλλων δογμάτων, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαλεχθοῦν μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ πολλὰς φορές νὰ τῆς συμπαρασταθοῦν προθύμως εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα.

Οἱ Γερμανοὶ ἰδιαίτερος ἐκτιμῶν καὶ ἐπιδραβεῖ τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν Ὀρθόδοξων Ἑλλήνων ἐργατῶν τῆς Γερμανίας.

Οἱ Ἑλληνες εἰς τὴν Γερμανίαν τιμοῦν τὴν Πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Τίτου Ἐμ. Ματθαϊάκη, Μητροπολίτου πρ. Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου.

Ἡ ἐν Νοσοκομείοις ποιμαντικὴ διακονία τῶν Κληρικῶν. Ἀθήναι 1978, σελ. 188.

Ὁ Σεβ. πρ. Παραμυθίας κ. Τίτος, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων Θεολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν καὶ ψυχοφελῶν ἔργων, συνέγραψε τὸ ὡς ἄνω βιβλίον, κυκλοφορήσαν προσφάτως εἰς λίαν ἐπιμελημένην ἔκδοσιν, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μεγάλου σχήματος, δεδεμένον, μετ' ἐπιχρύσου διακοσμήσεως, ὅπερ εἶναι ἐν πολλοῖς πρωτότυπον. Ἐν αὐτῷ διαπραγματεύεται συγκεκριμένως τὴν εἰδικὴν ταύτην διακονίαν ἐν Νοσοκομείοις τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας, χρησιμοποιοῦσας εὐρεῖαν βιβλιογραφίαν, ἡμετέραν καὶ ξένην, τὴν ὅποιαν παραθέτει ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου. Τὸ γλαφυρὸν τοῦ ὕφους, ἡ σαφήνεια καὶ ἡ μεθοδικότης μετὰ τῆς ὁποίας διεπραγματεύθη τὸ θέμα

τοῦτο, καθιστοῦν τὸ βιβλίον ἄξιον λόγου ἀπὸ τε ἐπιστημονικῆς καὶ θεολογικῆς ἐπόψεως.

Περιεχόμενα τοῦ ἔργου τούτου εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Αἱ συνιστώσαι τὴν ἐν Νοσοκομείοις διακονίαν ἀρχαί. β) Τίγες οἱ ἐν Νοσοκομείοις ἐνασχοῦντες τὴν Ποιμαντικὴν διακονίαν. γ) Σχεδιάγραμμα τοῦ ἔργου τῆς Ποιμαντ. διακονίας τῶν Ἱερῶν τῶν Νοσοκομείων. δ) Τὰ ἐμφανιζόμενα ἐκάστοτε προβλήματα ἐν τῇ Ποιμαντ. διακονίᾳ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. ε) Ἡ ποιμαντικὴ διακονία τῶν ἐν Στρατ. Νοσοκομείοις ὑπηρετούντων Ἱερῶν. στ) Ἡ κατάρτισις στελεχῶν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐν Νοσοκομείοις Ποιμαντ. διακονίας. ζ) Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ Ἐπισκόπου ὑπὲρ τῶν ἐν Νοσοκομείοις νοσηλευμένων ἀσθενῶν. η) Ποιμαντικὴ καὶ Ἱατρικὴ.

Ἐξ ὧν ἐκτίθενται ἐν τοῖς ὀκτὼ κεφαλαίοις τοῦ βιβλίου ἐμφαίνεται ἡ χρησιμότης αὐτοῦ οὐ μόνον εἰς Κληρικούς, ἀλλὰ καὶ ἱατροὺς, νοσοκόμους καὶ λοιποὺς πιστοὺς, ἐπιθυμοῦντας ὅπως συνδράμωσι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἰς Νοσοκομεία. Ἐπιπροσθέτως ἡ ἀρίστη συσχέτισις τῆς Ποιμαντικῆς πρὸς τὴν Ἱατρικὴν, καθιστᾷ τὸ βιβλίον λίαν διαφωτιστικὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδαλλομένης ἁρμονικῆς συνεργασίας τῶν θεραπόντων Ἱατρῶν μετὰ τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἢ ὑπὸ τοῦ Σεβ. πρ. Παραμυθίας διαπραγματεύσις κατὰ τρόπον εὐσύνοπτον, μεθοδικὸν καὶ καταληπτόν τῆς εἰδικῆς ταύτης ἐν Νοσοκομείοις Ποιμαντικῆς διακονίας, θάσει μάλιστα συγχρόνου βιβλιογραφίας, προσφέρει πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὴν καθόλου Ποιμαντικὴν θεολογίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου κρίνεται ὡς λίαν ἄξιόλογος.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Ἀκαδημαϊκός

Π. Β. Πάσχου, Θ υ σ ί α α ἰ ν έ σ ε ω ς (κείμενα πνευματικῶν προβληματισμῶν καὶ προσεγγίσεων), Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1978, σελ. 306 (μετὰ βυζαντινῶν εἰκόνων).

Μεταξὺ τῶν ἄλλων λίαν ἐνδιαφερόντων μελετημάτων τοῦ καλαισθήτου τόμου περιλαμβάνονται καὶ κείμενα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ποίησιν, τὴν βυζαντινὴν ὕμνογραφίαν, τὴν βυζ. μουσικὴν καὶ τὴν θ. λατρείαν, ὡς καὶ ἐκτενὴς ἀναφορὰ εἰς τὸ ὕμνογραφικὸν καὶ ποιητικόν, γενικώτερον, ἔργον τῶν συγχρόνων Ἐπισκόπων ποιητῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι συνδέουν τὴν ἐποχὴν μας πρὸς τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ γνωστὸς καὶ ἐκ παλαιότερων (ποιητικῶν, δοκιμακῶν ἢ ὀρθοδόξου πνευματικότητος) βιβλίων του συγγραφεὺς μᾶς δίδει μίαν ἐπιλογὴν φιλολογικῶν καὶ θεολογικῶν κειμένων του, ποὺ ἔχουν σκοπὸν νὰ προσεγγίσουν μ' ἓνα νέον τρόπον πρόσωπα ἢ θέματα τῆς νεοελληνικῆς πνευματικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς: Ἡ ποίησις καὶ ἡ πίστις, Ἡ ποίησις καὶ ἡ προσευχή, Ἡ βυζαντινὴ ὕμνογραφία, Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ὠραιότης, Ὁ Παπαδιαμάντης καὶ ὁ Μωραϊτίδης, Ὁ Κόντογλου καὶ ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοσις, Ὁ Τερζάκης καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις, Ἡ Παναγία στὴ λειτουργικὴ ποίησις τῶν Χριστουγέννων, Ὑπάρχουν σύγχρονοι ἐπίσκοποι ποιηταί; Βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ θεία λατρεία κ.ἄ. Ἐνας τόμος ποὺ καὶ τὸ ἀπλὸ ξεφύλλισμά του τέρπει καὶ ὠφελεῖ.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Ἀκαδημαϊκός

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Μηνιαῖον εἰκονογραφημένον βιομηχανικὸν - οἰκονομολογικὸν - δημοσιονομικὸν - τεχνολογικὸν καὶ ναυτιλιακὸν Περιοδικόν. Ἰδρυτῆς - ἰδιοκτήτης - διευθυντῆς Σ π υ ρ. Ἀ ν τ. Β ο θ ο λ ῖ ν η ς. Ἀθ. Σ/θριος 1978 ἀρ. τεύχ. 527/29, ἔτ. 45 σσ. 66 (706).

1. Ἡ Ἐκκλησία ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐνδιαφέρεται καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς τομεῖς ἐκείνους, οἵτινες συμβάλλουν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου τῶν πιστῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τὴν καθόλου πολιτιστικὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους. Θὰ ἡδυνάμην νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἡμετέρα Διοικοῦσα Ἐκκλησία καλὸν καὶ λίαν ὠφέλιμον θὰ ἦτο, ἂν πέρα τῶν ἸΒ' Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, διηρῦνετο ἓ κύκλος διὰ τῆς προσθήκης καὶ μᾶς ἄλλης Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, περιλαμβανούσης τοὺς τομεῖς γεωργίας, ἐργασίας, βιομηχανίας καὶ ναυτιλίας, μὲ μέλη ἀντιπροσωπευτικὰ τῶν ἀνωτέρω κλάδων. Οὕτω πως θὰ ἐνεφανίζετο ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφερομένη οὐ μόνον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς θέματα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τῶν ἀγωνιζομένων πνευματικῶν τῆς τέκνων. Οὕτω πως θὰ ἔπαυον καὶ αἱ κατὰ καιροὺς αἰχμαὶ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τὰ ἐνδιαφερόντά τῆς στρέφει πρὸς τὸν ἴδιον πνευματικο-ὀλικὸν κόσμον καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἔξω τοῦ περιδόλου τῆς ἐργαζόμενα καὶ μοχθοῦντα ποικίλα στρώματα τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Μήτηρ πάντων τῶν χριστιανῶν, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ἐνδιαφερόντα καὶ τὴν δραστηριότητά τῆς καὶ πρὸς τὰ

πολυειδώς και πολυτρόπως μοχθοῦντα ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ στίβου τέκνα τῆς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1978 λαμβάνω τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο ὄργανον, ἐνδεικτικὸν τῆς ὅλης κοινωνικῆς προόδου τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἡ καλαισθητὸς καὶ εἰκονογραφημένη ἐμφάνισις, τὰ ὠραιότατα καὶ ἐπίκαιρα ἄρθρα ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ὕλικου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου ἐντυπωσιάζουν τὸν ἀναγνώστην. Ἀκόμη καὶ ὡς πληροφοριακὸν δελτίον, μὲ τὰς ἐπὶ ποικίλων θεμάτων στατιστικὰς τοῦ ἐκ τῆς παγκοσμίου οἰκονομικο-τεχνικῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἢ «Βιομηχανικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀποτελεῖ ἄριστον δημοσιογραφικὸν ὄργανον προαγωγῆς καὶ διαφωτίσεως τῶν ἐξελίξεων τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἀκαδημαϊκός

Ἀ θ α ν. Ἀ γ γ ε λ ο π ο ὄ λ ο υ, Τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν Καθασίλων. Θεσ) κη 1977, σ. 367 - 396 (Ἀνάπτυπον ἐκ τοῦ ΙΖ' τόμου τῶν «Μακεδονικῶν»).

Σύντομος καὶ περιεκτικὴ, ἀλλὰ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα μελέτη καὶ λόγῳ θέματος καὶ διὰ τὴν μετ' ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας διαπραγματεύσιν αὐτοῦ. Ὁ σ. εἶναι κάτοχος καὶ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. Ἡ σχηματικὴ παράθεσις τοῦ δένδρου τοῦ οἴκου τῶν Καθασίλων θὰ ἦτο περισσότερο ἐντυπωσιακὴ.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἀκαδημαϊκός

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976 «περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων», τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 590/1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς-Ἱεροπηγῆς, 2) Ἁγίου Νικολάου Λάγκας, 3) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου-Κώττα καὶ 4) Ἁγίου Γεωργίου-Κρυσταλλοπηγῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Καστορίᾳ τῆ 22α Νοεμβρίου 1978.

† Ὁ Καστορίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Ἁγίου Ἀντωνίου Παραποτάμου, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Τρικάλοις τῆ 24ῃ Νοεμβρίου 1978

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀγίας Μονῆς Τρικάλων, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Τρικάλοις τῆ 24ῃ Νοεμβρίου 1978

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κάτωθι κενὴν Διακονικὴν θέσιν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἁγ. Παρασκευῆς Δομοκοῦ.

Ἐν Λαμιά τῆ 24ῃ Νοεμβρίου 1978

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Α. 1398[1973] «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῆ Ἱερᾶ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1342/77 ἡμετέραν ἀπόφασιν, 3) τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2104/76 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ ἀναδιάρθρωσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων», 4) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν. 673/77 «περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινῶν θέσεων διακόνων» καὶ 5) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33, 34, 36 καὶ 37 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Διακόνων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μυτιλήνης, 2) Ἁγ. Θεράποντος Μυτιλήνης, 3) Ἁγ. Συμεῶν Μυτιλήνης, 4) Ἁγ. Νικολάου Πλωμαρίου, 5) Ἁγ. Τριάδος Ἀγιάσου καὶ 6) Ἀγίας Βαρβάρας Παμφίλων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρῶμεν ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 28ῃ Νοεμβρίου 1978

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 37 παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ, «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Παντελεήμονος Περάματος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσι τὴν Ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1978

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: α) Ἁγίου Μηνᾶ ἐν Καταχᾶ, β) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Παλιαμπέλοις, γ) Ἁγίου Γεωργίου ἐν Περιστασίαι, δ) Ἁγίου Δημητρίου ἐν Κούκιω καὶ ε) Ἁγίας Ἄννης ἐν Λαγορράχῃ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά καὶ πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὡσαύτως, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις, προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν θέσιν Διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παντανάσσης ἐν Καταφυγίῳ Κατερίνης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά καὶ πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1978

† Ὁ Κίτρους ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346) 1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς μορφώσεως» (ΦΕΚ 142, τ. Α', τῆς 10 Ἰουνίου 1976), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 καὶ ἀπὸ 26.6.1976 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 838, τ. Β', τῆς 26.6.1976) καὶ τὰ ἀρθρα 33 - 37 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ἐπιζόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλωσιν τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Ἁγ. Νικολάου Κουκουράχης.

Ἐν Καλαμάτῃ τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 1978

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαραίτητα δικαιολογητικά, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1978

† Ὁ Πειραιῶς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡῶΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ

Κλήσις κατηγορουμένου

Πρὸς

Τὸν Μοναχὸν Ἀκάκιον (κατὰ κόσμον Δημήτριον Χατζησπανόν) Ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν Ἀγνώστου διαμονῆς

Ἐνεργούντες τακτικὰς ἐνόρκους ἀνακρίσεις συνφθὰ τῷ ὑπ' ἀριθ. 2240) 18 - 11 - 1978 ἐγγράφῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, καλοῦμέν σε νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἥλιου Σερρῶν, τὴν 5ῃν Φεβρουαρίου 1979 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὄραν 9ην π.μ. ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν Σέρραις τῇ 30ῇ Νοεμβρίου 1978

Ὁ Ἀνακριτῆς

Ὁ Γραμματεὺς

Ὁικον. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ἱερεὺς ΑΝΔΡ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος

Πρὸς τὸν Ἱερέα Δημήτριον Κουκλίδην

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε, ὅπως τὴν 20ῃν Δεκεμβρίου 1978 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὄραν 10 π.μ. ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως, συνεδριάζοντος ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφεῖῳ (δδὸς Κ. Καρτάλη 161) καὶ μέλλοντος νὰ ἐκδικήσῃ ὑπόθεσίν σου, ἐφ' ἧς διεξήχθησαν τακτικαὶ ἐνορκὶ ἀνακρίσεις.

Ἐν Βόλῳ τῇ 30ῇ Νοεμβρίου 1978

Ὁ Γραμματεὺς

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκ. Δικαστ.

ΔΗΜ. ΜΠΟΥΓΑΣ

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΗΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΝΕ' (1978) ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

ΕΠΙΣΗΜΑ

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 4. — Ἐόρτιον μήνυμα Χριστουγέννων 1977 τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, σ. 6. — Μήνυμα Χριστουγέννων 1978, σ. 573. — Πασχάλιος Ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, σ. 154. — Πασχάλιον μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, σ. 156.

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ, Ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 3. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, σ. 153. — Τῆς Α.Θ.Π. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, σ. 186.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Τηλεγραφικὴ Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθμ. 2.179, σ. 563. — 568. — Ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν, σ. 575.

Συνοδικαὶ πράξεις: σ. 256, 565.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Κανονισμοί: Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 4/1978, «Περὶ συγκροτήσεως τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιᾶς Περιουσίας ΟΔΕΠ», σ. 1. — Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Θεοδώρας, σ. 2. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 5/1978, Ἄρθρα 1-156, «Περὶ κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», σ. 9-63.

Νόμοι: Νόμος 590/1977, Ἄρθρα 19, 20, 21 καὶ 22 «Περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν Ἐκλογίμων, σ. 98.

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ἀυτοκριτικὴ Θεολόγου καὶ περὶ Θεολογίας, σ. 57, 105. — Τοῦ αὐτοῦ, Παναγιώτης Ν. Τρεμπέλας, σ. 27. — Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Ἐδαγγελισμὸς, σ. 81. — Τοῦ αὐτοῦ, «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος», σ. 129. Τοῦ αὐτοῦ, Θεολόγοι καὶ Θεολογία, σ. 185. Τοῦ αὐτοῦ, Ἐκκλησία, Θεολογία καὶ Θεολόγοι, σ. 217, 241. Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπὶ τῇ κοιμήσει τῆς Θεοτόκου, σ. 301. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἐκκλησία, Θεολογία καὶ Θεολόγοι, σ. 333. — Τοῦ αὐτοῦ, Προοδευτικὴ καὶ Συντηρητικὴ Θεολογία, σ. 365. — Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ Νικητήρια, σ. 397.

ΕΚΛΟΓΗ, ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου, σ. 9. — Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Καλλινίκου, σ. 113. — Ἐκλογή καὶ ἐνθρόνισις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Τιμοθέου, σ. 161. — Ἐκλογή τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ταλαντίου κ. Ἀμβροσίου διὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, σ. 562. — Ἐκλογή τοῦ Σεβ. Μητροπ. Γαρδικίου κ. Χρυσόστομου διὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Περιστερίου, σ. 562. — Ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Χρυσόστομου, σ. 579. — Ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, σ. 587.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Μητροπ. Σουηδίας Παύλου, Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐν τῇ Σουηδικῇ Ἐκκλησίᾳ, σ. 71, 86. — Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἀκαδημ. Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Τινὰ περὶ τὸ πρόβλημα τῆς Ἱερωσύνης τῶν Γυναικῶν, σ. 160, 187. — Κων. Ρ. Ἀθανασιάδου, Αἱ ἱεραὶ εἰκόνας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, σ. 95. — Ἀρχιμ. Παύ-

λου Ἀθανάτου, Ἡ Σταύρωσις εἰς τὴν Ἀγιογραφίαν, σ. 202, 223, 249. — Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου, Θεολογικαὶ ἀπόψεις ἐπὶ τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, σ. 304, 334, 367. — Ἀρχιμ. Ἡλία Μαστρογιαννοπούλου, Ἐμπλουτισμὸς τοῦ Ἐορτολογίου μὲ νέους Ἀγίους, σ. 345, 379.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ

Παναγ. Μπούμη, Ἀρχαὶ τοῦ Ποιμαντικού ἔργου τοῦ Ἱερέως, σ. 174, 204, 225, 253. — Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετώπισις τῆς διάδοσεως τῶν ναρκωτικῶν, σ. 339, 371.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ

Ἡλία Β. Οἰκονόμου, Καθηγητοῦ, Σύγχρονος ἐρμηνευτικῆ προσέγγισις τοῦ Ἀ' κεφαλαίου τῆς Γενέσεως, σ. 196, 218, 242.

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ

Γεωργ. Ι. Μποτῆ, Δικηγόρου, Γνωμοδότησις, σ. 207. — Γεωργ. Ε. Κωσταρά, Δ. Ν. — Δικηγόρου, Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας κατὰ τὸ Σύνταγμα, σ. 255.

ΛΟΓΟΙ — ΟΜΙΛΙΑΙ

Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, Λόγος εἰς τὸν Μέγαν Φώτιον, σ. 60. — Μέγα Φαράντου, Ἡ πίστις ὡς ὑπέρβασις, σ. 64. — Μητροπ. Δράμας Διονυσίου, Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐν πορείᾳ, σ. 67. — Μητροπ. Δέρκων Κωνσταντίνου, Λόγος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐ.ξ., σ. 90. — Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀντωνίου, Ἡ ἐπικράτησις τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 109. — Ἀρχιμ. Παντελ. Καθρεπτιδου, Ἐκκλησία καὶ ἀγάπη, σ. 121. — Σεβ. Μητροπ. Μύρων Χρυσοστόμου, Ὁ Θρόνος καὶ τὸ Πλήρωμα, σ. 308. — Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Βράκα, Τὸ Μῆνυμα τοῦ Ἀπ. Παύ-

λου στοὺς Ἀθηναίους χθὲς καὶ σήμερα, σ. 313. — Ἀρχιμ. Κων/νου Παπαδάκη, Ὁ Σχολάρχης πρὸς τοὺς Ἀποφοίτους τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, σ. 316. — Παν. Σιμωντᾶ, Καθ. Παν/μίου Θεσ/νίκης, Ὁ Βασίλειος Βέλλας ὡς Ἐπιστήμων, σ. 341. — Ἀρχιμ. Παύλου Κ. Ἀθανάτου, Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴ τοῦ μάρτυρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης, σ. 348, 386. — Δημ. Χ. Θεοχάρη, Ἡ Ἐορτὴ τῆς Ἀγ. Σκέπτης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, σ. 413.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ

Ὁ Ἐορτασμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς «Ὁρθοδοξίας», σ. 107.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΕΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Σ. Τριβιζᾶ, Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας, σ. 45. — Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. κ. Σεραφεῖμ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας, σ. 266-295. — Πρωτοπρεσβ. Στεφάνου Ἀβραμίδη, Ἐπίσκεψις εἰς Ρωσίαν — Ἐπίσκεψις εἰς Ἀρμενίαν, σ. 317, σ. 322.

ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἀκαδημ., Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Περὶ τὸν Διάλογον μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, σ. 7. — Τοῦ αὐτοῦ, Σύσκεψις Ὑποεπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, σ. 370, 400. Μητροπ. Γαρδικίου Χρυσοστόμου, Ὁ μεταξὺ Κων/λεως καὶ Ρώμης Διάλογος ἐν ἐξειλίξει, σ. 73, 88, 120, 169. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ θέσις ἐνὸς προβλήματος καὶ μίᾳ ἐκκλησίᾳ, σ. 376, 408.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, Παναγιώτης Ν. Τρεμπέλας (Ἐπικήδειος Λόγος), σ.

26.— Ἀνδρέου Θεοδώρου, Κοσμήτορας Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν, Ἐπικήδειοι Λόγοι, σ. 35. — Ἡλία Μουτσούλα, Ἐντ. Ὑφηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Παναγιώτης Ν. Τρεμπέλας, σ. 40.— Σπύρου Ἀλεξίου, Παναγιώτης Ν. Τρεμπέλας, Ἔνας σεμνὸς Δάσκαλος καὶ μαχητὴς ἔφυγε..., σ. 44. — Ὁ Ροδοστόλου Τιμόθεος (†), σ. 47. — Νεκρολογία, Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος (†), σ. 227. — Ὁ Περιστερίου Ἀλέξανδρος (†), σ. 231. — Ὁ πρ. Βερροίας καὶ Ναούσης Καλλίνικος (†), σ. 600. — Ὁ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν Χρυσόστομος, (†) σ. 602.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατάλογος τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν Ἐκλογίμων, σ. 17. — Μητροπ. Φλωρίνης Ἀγίουστίνου, Εἰσήγησις ἐπὶ τοῦ Νόμου 731/1977, σ. 62. — Προκαταρκτικοὶ Πίνακες ὑποψηφίων πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν Ἐκλογίμων, σ. 75. — Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, Φιλολογικὸν Μνημόσυον Παναγιώτου Τρεμπέλα, (Διαφώτισις ἐπιμάχων σημείων τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἔργου του), σ. 83, 118, 143. — Ἀνδρ. Κ. Παπαγεωργακοπούλου, Ὁμοτ. Καθηγ. Παν. Θεσ/νίκης, Παναγιώτης Τρεμπέλας, σ. 93. — Παν. Ι. Ζέπου, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ἑλληνικαὶ καὶ Βυζαντιναὶ ἐπιδράσεις εἰς τὴν χριστιανικὴν Θεολογίαν, σ. 134. Ἀντιφώνησις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ρουμανίας κ. Ἰουστίνου, σ. 157. — Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ρουμανίας κ. Ἰουστίνου, κατὰ τὸ ἐπίσημον Γεῦμα, σ. 159. — Μητροπ. Μεσσηνίας Χρυσόστομου, Ἐμμανουὴλ Ἱ. Φαρλέκας, σ. 189. — Συνοδικὰ Γράμματα ἐπὶ τῆς Τραγωδίας τῆς Κύπρου, σ. 201. — Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος περὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς Μήλου, σ. 206. — Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὁ θάνατος Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ', σ. 311. — Πίναξ τῶν ὑποψηφίων πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων, σ. 325. — Μέλη-Σύνδεσμοι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μετὰ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, Πράξις, σ. 338. — Ἰω. Κ. Παπαζαχαρίου, Διατὶ ἰδρῦθη τὸ Ἑγκληματολογικὸν Ἰνστιτούτον, σ. 353. Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου

τοῦ Α', σ. 378. — Μία Ἐπέτειος — Μία Μορφή! (†) Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Α. Παπαδόπουλος (1868-1938), σ. 402. — Κων. Γ. Μπόννη, Πρόλογος εἰς τὸ Εὐρετήριο τῆς Ἐκκλησίας, σ. 429. — Α. Σ. Ἀνεστίδου, Α. Τὰ Ἱστορικὰ τῆς Ἐκκλησίας, σ. 431. Β'. Τὸ Εὐρετήριο τῆς Ἐκκλησίας, σ. 445. — Περιεχόμενα Α' τόμου, σ. 482. — Περιεχόμενα Β' τόμου, σ. 490. — Προσφωνήσις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ ἐπὶ τῆ τακτικῆ συνλεύσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, σ. 501. — Ἀντιφώνησις τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, σ. 503. — Πρόγραμμα Ἐργασιῶν τῆς τακτικῆς Συνλεύσεως τῆς Ι.Σ.Ι., σ. 505. — Εἰσηγήσεις: 1) Σεβ. Μητροπ. Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Σωτηρίου, Ἐκκλησία καὶ τὰ προβλήματα τῆς Νεότητος, σ. 507. — 2) Σεβ. Μητροπ. Δημητριάδος κ. Χριστοδοπούλου, Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν συγχρόνων ρευμάτων, σ. 523. 3) Σεβ. Μητροπ. Πατρῶν κ. Νικοδήμου, Ἐκκλησία ἐναντι τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος, σ. 535. 4) Σεβ. Μητροπ. Κεφαλληνίας κ. Προκοπίου, Ἐρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης καὶ ἔκδοσις αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, σ. 542. 5) Σεβ. Μητροπ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Ἀγίουστίνου, Ἀντιμετώπισις τῆς αἰρέσεως τοῦ Χιλιασμοῦ, σ. 547. — 6) Σεβ. Μητροπ. Φθιώτιδος κ. Δαμασκηνοῦ, Ἐκκλησιαστικὴ Περιουσία, σ. 556. — 7) Σεβ. Μητροπ. Ἐάνθης κ. Ἀντωνίου, Περὶ Διαρρυθμίσεων τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, σ. 559. 8) Τοῦ αὐτοῦ, Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις, σ. 560.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Καλούμεθα εἰς ζῶσαν προσωπικὴν οἰκείωσιν, σ. 20. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων, σ. 20. — Ἐκκλησις διὰ τὰ βασανιστήρια, σ. 20. — Ἔως πότε; σ. 48. — Ἀδικαιολόγητος καὶ ἀεπικίνδυνος, σ. 48. — Χαρακτηριστικὴ στατιστικὴ, σ. 48. — Ἀναγκαῖα εἶναι καὶ ἡ ἀκατήχησις τῶν ἐνηλίκων, σ. 49. — Ἐπὶ τῆ ἑκατονταετηρίδι, σ. 49. — Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς μνήμης τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, σ. 77. — Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συνεργασία, σ. 77. — Νέος Θεολόγος Ἀκαδημαϊκός, σ. 77. — Ἐπὶ τῆ 25ῃ Μαρτίου, σ. 99. — «Οἱ Βασικοὶ θεομοὶ διοικήσεως τῆς Ἐκκλη-

σίας τῆς Ἑλλάδος», σ. 100. — Ἐπι τῶ ἑορτασμῶ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, σ. 124. — Ἡ Ἑθνική μας καὶ Χριστιανική Ταυτότης, σ. 124. — Ἀξιόπαινος ἔρευνα, σ. 124. — Καὶ πάλιν ὁ λόγος περὶ σχέσεως Χριστιανισμοῦ καὶ Μαρξισμού, σ. 125. — Τὸ ὑγιές θεμέλιον τῆς ζωῆς τῶν νέων, σ. 125. — Τὰ ἔκτροπα τῶν φιλάθλων, σ. 125. — Ἐξ οικειῶν τὰ βέλη, σ. 125. — «Συναπέλωμεν Χριστῶ πρὸς τὸ Θεῖον Πάθος», σ. 146. — Ἡ σύνθεσις τῆς χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Βυζαντινοῦ πνεύματος, σ. 146. — «Τὸ πνευματικὸν θεμέλιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, σ. 146. — «Παλίντονος ἄρμονία», σ. 147. — Ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων περὶ Ἐκκλησίας, σ. 147. — «Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις εἶναι ἀχώριστα», σ. 178. — Τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, σ. 178. — Ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία δύο Μητροπολιτῶν, σ. 178. — Ἐκκλησία καὶ Τουρισμός, σ. 178. — «Ὁ Ἀνίβας πρὸ τῶν Πυλῶν», σ. 178. — Ἀπαράδεκτος ἰσχυρισμός, σ. 179. — Ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀδελφικῆς ἐπαφῆς, σ. 209. — Παγχριστιανικὸν προσκύνημα, σ. 210. — Οἱ Σιναϊτικοὶ θησαυροί, σ. 210. — Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 150 ἐτῶν, σ. 210. — «Σφυγμοὶ τῆς ἐποχῆς», σ. 210. — Ἡ «Παρακλητική» εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, σ. 210. — «Ζῶν κήρυξ τῆς Ἀναστάσεως», σ. 234. — Χρήσιμοι καὶ καρποφόροι ἐπαφαί, σ. 234. — Δίκαια αἰτήματα, σ. 234. — Ἡ διάσωσις καὶ προβολὴ τῶν μνημείων τῆς Χριστιανικῆς Τέχνης, σ. 235. — Ἡ Προτομὴ τοῦ Βασιλείου Βέλλα, σ. 235. — Αὐξάνεται εἰς ἀνησυχητικὸν βαθμὸν, σ. 235. — «Κοινὸν πολιτιστικὸν βᾶθρον», σ. 257. — Ὁ Νέος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἰβήρων, σ. 257. — «Συμπάσχει πάντα τὰ μέλη», σ. 258. — Ἡ μαρφωτική ἀξία τῶν χριστιανικῶν μνημείων, σ. 258. — Τηλεοπτικὰ προγράμματα, σ. 258. — «Ἡ λατρεία ὡς ἔκφρασις τῆς πίστεως», σ. 296. — Τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν Κέντρον τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Γερμανίας, σ. 296. — Ἀλήθεια κρυσταλλίνης διαυγείας, σ. 296. — Ἀθόρυβος δρᾶσις, σ. 296. — Προετοιμασία διὰ τὸ «Διεθνὲς ἔτος τοῦ Παιδιοῦ», σ. 297. — Ὁ Πάπας Παῦλος ὁ βος, σ. 327. — Ἐπὶ τῇ 400ετηρίδι, σ. 328. — Συνεργασία ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, σ. 328. — Ἡ ἔλλειψις ἠθικῶν κριτηρίων, σ. 328, Ἐῦλωτος καὶ διδακτικὴ, σ. 328. — Ἐσχάτης ὑποστάθμης, σ. 329. — Ὁ νέος Προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, σ. 356. — Καθιστᾷ δυσχερῆ τὸν διάλογον, σ. 356. — «Γέφυρα συνεννόσεως καὶ ἀγάπης», σ. 356. — Διὰ τὸ μέλλον τῆς νέας γενεᾶς, σ. 356. — Ἀδικαιολόγητος ἡ σκανδαλω-

ρική ἐκστρατεία, σ. 357. — «Ἡ Ραχὴλ κλαίει διὰ τὰ τέκνα τῆς», σ. 357. — «Προκαθημένη τῆς ἀγάπης», σ. 389. — Ἐπεσεν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, σ. 389. — Ἐντὸς ὁμολόγου καὶ ὁμοειδοῦς θρησκευτικῆς ἀτμοσφαιρῆς, σ. 390. — «Τὰ πράγματα μᾶς πληροφοροῦν», σ. 390. — Ἐπὶ ὀρθὸν ἔλεγχον καὶ πειθαρχίαν, σ. 390. — Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ ἀλληλεγγύη, σ. 390. — Εἰς ἀνοδικὴν πορείαν, σ. 418. — Νομιμοποιήσις τῆς παρανομίας, σ. 418. — «Στρουθοκαμηλική» διάταξις, σ. 418. — «Σημαία τοῦ Σταυροῦ», σ. 418. — Πίστις καὶ Ἐπιστήμη, σ. 419. — Εὐδοίονα σημεῖα, σ. 419. — Πολύτιμον Εὐρετήριο, σ. 495. — Οἱ στόχοι καὶ σκοπεῖ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐκκλησίας», σ. 495. — Πανοραμικὴ θέα, σ. 495. — Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β', σ. 566. — Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, σ. 566. — Πρόσκλησις πρὸς ἐπάνοδον, σ. 567. — Ἡ φοίτησις εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, σ. 567. — Ἡ προϋπόθεσις τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας, σ. 567. — Τὸ ζήτημα τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου, σ. 567. — Ἐπιβάλλεται νὰ ὀργανωθῇ συναγεμὸς, σ. 568. — Νέα λαμπρὰ σελίς, σ. 603. — Πρόσκλησις εἰς συναγεμὸν καὶ ἐπαγρύπνησιν, σ. 603. — «Συγκλητικὸν καὶ ἐλπιδοφόρον», σ. 604. — Πρυτανικὴ ἔκκλησις, σ. 604. — Δέον νὰ καταργηθῇ ἡ νομιμοποίησις τῶν ἀμβλώσεων, σ. 604. — Ἀναπόφευκτος συνέπεια, σ. 605.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Κων. Γ. Μπόνη, «Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 1978», σ. 22. — Τοῦ αὐτοῦ, Μητροπολίτου Πατρῶν κυρίου Νικοδήμου, Ἡμερολόγιον κηρύγματος πρὸς οἰκοδομήν, 1978, σ. 23. — Γρ. Θ. Σταθῆ, Δρ. Θ., Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδου, «Οἱ Ρῶσοι Ὀνοματολάτραι τοῦ Ἁγίου Ὄρους» (ἐκδ. Ἰδρυμα Μελετῶν χερσονήσου τοῦ Αἴμου), Θεσσαλονίκη 1977, σσ. 222+12 Εἰκόνες, σ. 53. — Ἰω. Χρ. Κωνσταντινίδης, Ἀρχιμ. Κων. Παπαδάκη, Ἀπὸ τὸν Ἀμβωνα τοῦ Παλαίου Ψυχικοῦ. Σειρὰ Α'. Ἀθῆναι 1977, σσ. 96, σ. 102. — Κων. Γ. Μπόνη, Ἡλία Β. Οἰκονόμου, Γραμματικὴ τῆς Ἀρχαίας Ἑβραϊκῆς Γλώσσης, Ἀθῆναι 1977, σσ. 101+304, σ. 181. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἀνασ. Τίγκα, Θεολ., «Ἡ Φυτοζωολογία τῆς Ἁγίας Γραφῆς», Ἀθῆναι 1977, σσ. 223, σ. 181. — Παναγ. Σιμωνᾶ, Ἱερεμίου Στεφ. Φούντα, Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, Ἀθῆναι, ἄ.χ., σσ. 171, σ. 181. — Βασίλειου Σταυρίδη, Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἡ

Θέσις καὶ ἡ Διακονία τῶν Λαϊκῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, Ἀθήναι 1976, σσ. 55, Ἀνάπτυον ἐκ τῆς Θεολογίας, σ. 214. — Κων. Γ. Μπόνη, Χρυσάνθου, Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος, Ἀρθρα καὶ Μελέται 1911-1949, ὑπὸ Γεωργίου Ν. Τασούδη (βιβλίον τρίτον). Ἀθήναι 1977, σσ. 586, σ. 238. — Ἰωάν. Ν. Καρμίρη, Ἀρθρα καὶ Μελέται Χρυσάνθου, Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος, 1911-1949, (βιβλίον τρίτον), ὑπὸ Γεωργίου Ν. Τασούδη, Ἀθήναι 1977, σσ. 586, σ. 260. — Βασιλείου Θ. Σταυρίδη, Ἰωάν. Καραβιδουπόλου, Ἑλληνικὴ Βιβλικὴ Βιβλιογραφία 1961-1975, Θεολογία 1977, Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Θεολογικῆς Σχολῆς, Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, Παράρτημα 21ου Τόμου, ἀρ. 23, σσ. 118, σ. 262. — Βλασίου Ι. Φειδᾶ, Βαρνάβα Τζωρτζάτου, Μητρ. Κίτρους, Οἱ Βασικοὶ θεσμοὶ διοικήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως ἐν Ἀθήναις 1977, σσ. 126, σ. 330. — Κων. Γ. Μπόνη, Τίτου Ἐμμ. Μαθηαίᾳκη, Μητρ. πρ. Παραμυθίας, Ὁ Γυναικεῖος Μοναχισμὸς. Ἀθήναι 1978, σσ. 207. Ἐν τέλει Πίνακες ἔργων καὶ ἄρθρων τοῦ ἰδίου ὑπὲρ τὰ 100, σ. 331. — Τοῦ αὐτοῦ, Πρεσβ. Γεωργ. Μεταλληνοῦ, Τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς, Ἀθήναι 1977, σσ. 455, σ. 350, 411. — Πρεσβ. Γεωργ. Δ. Μεταλληνοῦ, Κων. Γ. Μπόνη, Χριστιανικὴ Γραμματεία, ἤτοι Φιλολογικὴ καὶ Κριτικὴ Ἱστορία τῶν Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων. Τόμος Πρῶτος: Οἱ λεγόμενοι Ἀποστολικοὶ Πατέρες. Ἐν Ἀθήναις 1977, σσ. ρκζ' + 453 (= Ἀρχεῖον Περιοδικῆς «Θεολογία» 2), σ. 359. — Κων. Γ. Μπόνη, Σεβ. Μητροπ. Ν. Ἰωνίας — Φιλαδελφείας, Ἐγκόλπιον Ἐυχολόγιον», σσ. 350, Ἀθήναι 1978, σ. 392. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν, τόμ. ΜΒ', Ἀθήναι 1975/6, σσ. 537, σ. 430. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπισκόπου Νικηφόρου, Μητροπ. Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, Σκέψεις, Ἐκδ. Σήμαντρο, Χολαργός, σσ. 107, σ. 421. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1976. Α'. Ἐπιμέλεια. Βιβλιογραφικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος 1977, σσ. 189. (Ἐν τῷ ἔσωφύλλῳ ὁ τίτλος καὶ ἀγγλιστί), σ. 421. — Βασ. Θ. Σταυρίδη, Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, Πατρολογία τόμ. Α', Εἰσαγωγὴ, Β' καὶ Γ' Αἰῶνας, Ἀθήνα 1977, σσ. 503, σ. 423. — Ἀρχιμ. Ἀθαν. Σφουγγατάκη, Ἰωάννου Μ. Χατζηφώτη, «Βυζάντιο καὶ Ἐκκλησία». Ἡ ἀπομυθοποίηση καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἐκδ. Ἀποστ. Διακονίας. Ἀθήνα 1978,

σσ. 127, Σχ. 14/21, σ. 424. — Κων. Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ, Δημητρίου Τρακατέλη, Ἐπισκόπου Βρεσθένης, Δρος Φιλ. τοῦ Παν(μίου) τοῦ Harvard. Ὁ ὑπερβατικὸς Θεὸς τοῦ Εὐγνώστου. Ἐξηγητικὴ συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν Γνωστικῶν κειμένων τοῦ Nag Hammadi. Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία, ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Παν(μίου) Ἀθηνῶν. Ἀθήναι 1977, σσ. 238, σ. 496. — Τοῦ αὐτοῦ, Emmanuel Amand de Mendieta, L' Art au Mont-Athos. Publication par les soins de Sotiris Kadas. Patriarchal Institute de Recherches Patristiques. Thessalonique 1977, σ. XXVII+404. Εἰκόνες 71, σ. 497. — Τοῦ αὐτοῦ, Κώστα Καλοκύρη, Ἡ Νεοδομία καὶ ἡ σύγχρονη Τέχνη. Ἀρχιτεκτονικὴ-Ζωγραφικὴ. Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν. Θεσ)κη 1978, σσ. 304, σ. 497. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἰωάννου Χρυσοστόμου Ἀπαντα τὰ Ἔργα. Ἀρ. 28. Ποιμαντικὰ καὶ Ἀσκητικὰ Α'. Εἰσαγωγὴ-Μετάφρασις-Σχόλια ὑπὸ Παναγιώτου Κ. Χρήστου, Καθηγητοῦ τοῦ Παν(μίου) Πατερικῶν ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς». Θεσ)κη 1978, σσ. 887, σ. 497. — Τοῦ αὐτοῦ, Παν. Ι. Ζέπου, Βασίλειος Τρυφ. Οἰκονομίδης (1814-1894). Ἀνάπτυον ἀπὸ τὰ «Γορτυνιακά», τόμ. Β'. Ἀθήναι 1978, σ. 97, -108, σ. 497. — Τοῦ αὐτοῦ, Μάρκου Σιώτου, Καθηγ. Παν(μίου) Ἀθηνῶν, Ἡ θέσις τῆς θ. Εὐχαριστίας εἰς τὸ σχέδιον τῆς θείας Οἰκονομίας, Ἐν Ἀθήναις 1977, σσ. 46, σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Μάρκου Σιώτου, Ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου «χάριτι Θεοῦ» ἢ «χωρὶς Θεοῦ» (Συμβολὴ εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς Κ.Δ.). Ἐν Ἀθήναις 1977, σσ. 63, σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἀθαν. Π. Χαστούπη, Δρος Θ. καὶ Φ., Τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Παν(μίῳ) Ἀθηνῶν. Τὸ βιβλίον τοῦ Ἀββακοῦ. Εἰσαγωγὴ-κείμενον-ἐρμηνεία. Ἐν Ἀθήναις 1978, σσ. 86, σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἰωάννου Ὁρ. Καλογήρου. Καθηγητοῦ Παν(μίου), Διεθνῆ Συνέδρια περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας εἰς τὴν Ρώμην (12-17 καὶ 17-21 Μαΐου 1975). Θεσ)κη 1976 (Ἀνάτ. ἐκ τῆς ἐπιστημ. Ἐπετηρίδος τῆς Θεολ. Σχολῆς. Τόμ. 21, σσ. 55-122), σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἰωάννου Ὁρ. Καλογήρου, Ἡ φιλοπατρία εἰς τὸν βίον, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ Περιόδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 61 (1978). Θεσ)κη 1978, σσ. 10-30, σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη, Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ἡ ὁρθόδοξη πνευμα-

τική ζωή. (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ Περιόδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς» 6, 1978), Θεσ/κη 1978, σσ. 43-50, σ. 498.— Τοῦ αὐτοῦ. Francois Halkin, Quatre Miracles de la Vierge en grec. Anal. Bolland. t. 95 — Fasc. 1-2. Bryxelles 1977, σσ. 5-12. — Τοῦ αὐτοῦ, Saint Thalèè Anachorète ou Martyr? Αὐτόθι, σ. 498. — Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Ι. Βουρβέρη, Πλάτων καὶ Ἑλληνες πλὴν Ἀθηναίων. Ἱστορικαὶ γνώσεις τοῦ Πλάτωνος (Β' Ἑλληνικά II). Τόμος Γ' κείμενον - ἐρμηνεία - πίνακες. Ἀθήναι 1977, σσ. 148 (Ἑλληνική Ἀνθρωπιστική Ἐταιρεία. Σειρὰ δευτέρα: Μελέται καὶ ἔρευναί, ἀριθ. 30), σ. 499. — Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Ι. Βουρβέρη, Τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ ἡ μοῖρα καὶ ἡ λύτρωση. Ἀθήναι 1978, σσ. 19, σ. 499. — Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Ι. Βουρβέρη, Ἰωάννης Χανιέλης, ὁ ἐπιφανὴς Ἡπειρώτης φιλόλογος. Ἀθήναι 1977, σ. 34. (Ἀνάτυπον ἀπὸ τὸν τόμον «Ἀναζητήσεις» Ι.), σ. 499. — Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας κατὰ τὸ 1977. Ἐπιμέλεια Α. Ὁρλάνδου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας, σσ. 222, σ. 499. — Τοῦ αὐτοῦ, Νικολάου Ι. Σωτηροπούλου, Θεολόγου-Φιλολόγου, Ὁ Ἰησοῦς Γιαχβέ, Ἀθήναι 1976, σσ. 345, σ. 499. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης: «Τὸ ἐκκλησιαστικὸ Μουσεῖο καὶ οἱ Παλαιῆς Ἐκκλησίες». Ἐπιμέλεια-κείμενα Ἀνθίμου Δ. Ρούσσα, Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης. Ἀλεξανδρούπολη 1978, σσ. 32, σχ. 4ο, σ. 570. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου. Πρυτανεία Π. Θεοχάρη 1975. Ἀθήναι 1977, σσ. 670, σ. 570. — Τοῦ αὐτοῦ, Χρήστος Λεφάκης. Ὁ ζωγράφος καὶ τὸ ἔργον του. Ἐκδόσεις Ἐργασία. Θεσσαλονίκη 1978, σσ. 240, σ. 570.— Τοῦ αὐτοῦ, Τίτου Ἐμμ. Ματθαϊάκη, Μητροπ. πρ. Παρραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, Ἡ ἐν Νοσοκομείοις Ποιμαντικὴ διακονία τῶν Κληρικῶν. Ἀθήναι 1978, σσ. 188, σ. 606. — Τοῦ αὐτοῦ, Π. Β. Πάσχου, Θυσία αἰνέσεως (Κείμενα Πνευματικῶν Προσανατολισμῶν καὶ Προσεγγίσεων), Ἐκδ. Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1978, σσ. 306, σ. 606. — Τοῦ αὐτοῦ, Βιομηχανικὴ Ἐπιθεώρησις: Μηνιαῖον Περιοδικόν, σσ. 66, σ. 607. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἀθαν. Ἀγγελόπουλου, Τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν Καβασίλων, Θεσ/νίκη 1977, σσ. 367-

396. (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ ΙΖ' Τόμ. τῶν «Μακεδονικῶν»), σ. 608.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

- Ἱερὰ Σύνοδος, σ. 21, 49, 78, 100, 357, 391.
 Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, σ. 21, 22, 568.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος, σ. 391.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου, σ. 329.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, σ. 148, 297.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας-Φιλαδελφείας, σ. 401, 236, 329, 419.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας, σ. 79, 126, 148, 211, 236.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, σ. 100.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος, σ. 50, 101, 149, 211.
 Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, σ. 51, 126, 150, 179, 180, 211, 237, 259, 392, 419, 420, 569, 570.
 Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, σ. 213.
 Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, σ. 212.
 Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας, σ. 298, 357.
 Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου, σ. 180.
 Ἐκκλησία Βουλγαρίας, σ. 102.
 Ἐκκλησία Σερβίας, σ. 53, 101, 213, 237, 358.
 Ἐκκλησία Σουηδίας, σ. 214, 359, 420.
 Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας - Ἐξουχία Κεντρῶς Εὐρώπης, σ. 605.
 Ἀνακοινώσεις: σ. 237, 327, 388.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Γεωργ. Ἀθ. Χώρα, «Κωνσταντινούπολις», Ἡ βυζαντινὴ καὶ ἡ σημερινὴ πόλις, Ἀθήναι 1977, σ. 24. — Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, Ἀθήναι 1977, σ. 24.

Παρακλητικοὶ κανόνες, Εἰς τοὺς Ἁγίους Θεράποντα-Θεωνᾶν καὶ Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλόν. (Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Θεράποντος κάτω Τούμπας Θεσ/νίκης) Θεσ/νίκη 1977, σ. 24.

Ἀναστασίου Τίγκα, Θεολόγου, Ἡ φυτοζωολογία τῆς Α. Γ., Ἀθῆναι 1977, σσ. 223, σ. 24.

Παρνασσός, Φιλολογικὸν Περιοδικὸν κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδόμενον, τόμος ΙΘ', ἀριθ. 2 (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1977), σ. 24.

Χριστοδοῦλου Κ. Παρασκευαΐδη, Μητροπ. Δημητριάδος, Ὁ Ἐκσυγχρονισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκδ. «Ἡ Χρυσοπηγή», Ἀθῆναι, ἀρ. 6, σ. 24.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ κρίσις τῆς Δημοκρατίας, Ἀθῆναι, ἀρ. 8, σ. 24.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ κρίσις τοῦ πολιτισμοῦ μας, Ἀθῆναι, ἀρ. 9, σ. 24.

Τοῦ αὐτοῦ, Οἱ ἀσθένειες τοῦ πολιτισμοῦ μας, Ἀθῆναι, ἀρ. 10, σ. 24.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ εὐθύνη μας γιὰ τὴν Ἀθεΐα, Ἀθῆναι, ἀρ. 11, σ. 24.

Βαρνάβα Δ. Τζωρτζάτου, Μητρ. Κίτρους, Οἱ Βασικοὶ Θεσμοὶ διοικήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως, Ἀθῆναι 1977, σσ. 123, σ. 55.

Ἀρχιμ. Θεοφίλου Ν. Σιμοπούλου, Ἱερὰ Προσκυνηματικὴ Συνεκδημία (Μελέτη καὶ σπουδὴ Ἱερῶν Μονῶν Ἁγιωνύμου Ὁρους Ἀθω). Ἀθῆναι 1976, σσ. 361, σ. 55.

Τοῦ αὐτοῦ, Δρόσος Ἀερμών: Κηρύγματα εἰς τὰ κυριακὰ εὐαγγέλια. Λόγοι ἐόρτιοι — περιστατικοί. Ἀθῆναι 1977, σσ. 279, σ. 55.

Φίλη Λουκᾶ, Τὸ πρόβλημα τῶν Ὁ' Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου. Ἐκδοσις Β' 1977, σσ. 304, σ. 55.

Δ. Κουρέτα, Ὁμ. Καθηγ. τῆς Ψυχιατρικῆς Παν. Ἀθηνῶν. Τὸ οἰνόπνευμα δηλητήριο τοῦ Πνεύματος, Ἀθῆναι, σ. 55.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ψυχναλυτικὴ ἐρμηνεία τῆς Ἀρχαίας Τραγωδίας, Ἀθῆναι 1974, σ. 55.

Τοῦ αὐτοῦ, Ψυχοπαιδαγωγικὰ διδάγματα ἀπὸ τῆ ζωῆ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Franz Kafka. (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ψυχανάλυσις - Ψυχολογία - Νευρολογία»), σ. 55.

Κορινθιακὴ Ζωή, Ἱδρυτῆς Σήφης Γ. Κόλλιας, Περιοδικὸ Τέχνης καὶ Ἐπιστήμης. Τεύχος 11, Ἰούλ.-Αὐγ.-Σεπτ. 1977, σσ. 46, σ. 56.

Ἀνάλεκτα, ἀρ. 25-26, Διπλοῦν ἀναμνηστικὸν τεύχος ἐπὶ τῇ 25ετίᾳ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἰνστιτούτου, Ἀλεξάνδρεια 1977, σσ. 240. (Σημ. Βιβλιοκρ. δημοσιεύεται μελλοντικῶς εἰς τὸ Περιοδικὸν «Θεολογία»), σ. 56.

«Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς». (τ. Δωδεκάνησος), Ἐφημερίς, ἔτος 80ν. Ἀρ. φύλ. 94. — Σεπτέμβριος 1977, Ἰδιοκτήτης Δ/ντής: Καθηγ. Κων. Ν. Τσιρπανλῆς, σ. 56.

Φιλαρέτου Ἀπ. Βιτάλη, Ἀρχιμ. Πρωτ. Ἱεροκήρυκος Ἰ. Μ. Νικοπόλεως, Ἄν λείψουν τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικά μας, ἐκδ. Ἰ. Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1977, σσ. 94, σ. 56.

Ἐπισκόπου Διονυσίου Κ. Κυράτσου, Μητρ. Δράμας, Τὰ Ἰδανικά τῆς Παιδείας καὶ ἡ Νεότης, ἐν Δράμα 1976, σσ. 16, σ. 56.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἐγκαινισμὸς κατασκηνώσεων, ἐν Δράμα 1976, σσ. 14, σ. 56.

Κων. Ι. Βουρβέρη, Ὁμ. Καθ. τοῦ Παν. Ἀθηνῶν, Προέδρου τῆς Ἑλλην. Ἀνθρωπ. Ἐταιρείας, τὸ Γ' Διεθνὲς Ἀνθρωπιστικὸν Συμπόσιον Ἀθηνῶν-Πηλίου 1975 (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ», τόμ. ΙΖ', Ἀριθ. 4, Ἀθῆναι 1975, σ. 56.

Χριστοδοῦλου Κ. Παρασκευαΐδη, Μητροπ. Δημητριάδος, Τὸ σῆξ στὸ πεζοδρόμιο, ἐκδ. «Χρυσοπηγή», σσ. 46, σ. 56.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ Μάγια, ἐκδ. «Χρυσοπηγή», σσ. 28, σ. 56.

Παγκρατίου Μπρούσαλη, Ἱερομ. (Εἰσαγωγή-Μετάφρ.- Σχόλια), Τὸ ὄνομα χριστιανός, Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, Ἀθῆνα 1977, σσ. 67, σ. 56.

Ε. Κ. Ματζουνέα, Πρωτ., Εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς τὰ δεκανίκια τοῦ καπιταλισμοῦ; Ἀθῆναι 1977, σσ. 85, σ. 56.

Βασ. Μουστακῆ, Ὁ Ἐπιτάφιος Θρήνος, Ἐπιμέλεια - Ἐκδοσις Σοφίας Α. Κεραμιδᾶ, Ἀθῆναι 1977, σσ. 51, σ. 56.

Μελ. Καλαμαρᾶ, Ἀρχιμ., Εἶναι «οἱ ῥασοφόροι συμφορὰ τοῦ ἔθνους»; Ἀθῆναι 1977, σσ. 118, σ. 56.

Πρωτοβουλία, Περιοδ. ἔκδ. τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος «Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος», Χειμῶνας 1977, σσ. 92, σ. 56.

Δημ. Τσάμη, Τακτ. Καθηγ. Θεολ. Σχολῆς Θεολογίας, Ἄνθρωπος καὶ Περιβάλλον στὴ σκέψη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Λόγος στὴν ἐορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὴν 30 Ἰαν. 1977, σσ. 15, σ. 56.

Ι. Σ. Μαρκαντώνη, Παιδεία εἰρήνης, Δεδομένα καὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς Ἀγωγῆς πρὸς εἰρήνην, Ἀθῆναι 1977, σσ. 93, σ. 264.

Ὁδυσ. Λαμψίδου, Δρ. Φ., Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν Κρατῶν τῆς Νικαίας καὶ τῶν μεγάλων κομνηνῶν διὰ τὴν κληρονομίαν τῆς Βυζαντινῆς Ἰδέας. Ἀρχεῖον Πόντου 34 (1977/8) 3-19, σ. 264.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Τουρκοκρατία στὸ Μικρασιατικὸ Πόντο. Ἀρχεῖον Πόντου 34 (1977/8), σ. 264.

Τοῦ αὐτοῦ, Zu Zosimos «Ἱστορία Νέαν», 1, XXXIV,3. Byzantion 46 (1976) 427/8, σ. 264.

Πατερικαὶ Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς», Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Εὐσεβίου Καισαρείας, 1 Ἐκκλ. Ἱστορία Α-Γ', Θεσσαλονίκη 1977, σσ. 370, σ. 264.

Πατερικαὶ Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς», Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Γρηγορίου Θεολόγου ἔργα, 5 Λόγοι Ἑρταστικοὶ - Ἡθολογικοὶ, Θεολογία 1977, σσ. 492, σ. 264.

Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν: Χαριστήρια εἰς τιμὴν τοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, Θεολογία 1977, σσ. 546, σ. 264.

Ἀποστόλου Ἀθ. Παινεσάκη, Καθηγ., Διαφορὰ μιᾶς Δωρεᾶς, ἡ περὶ βλασφημίας, Ἀθῆναι 1977, σσ. 76, σ. 264.

Ἀναπαλμοί, Μηνιαία ἔκδοσις, Ὁργανον Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Νέων Παναγίας Χρυσοκαστριωτίσσης, ἔτος Η', σ. 264.

Ἀθαν. Καραθανάση, Ἡ Φλαγγίνειος σχολὴ τῆς Βενετίας, Θεολογία 1975, σσ. 381, σ. 264.

Σπυρίδωνος Δ. Κοντογιάννη, Βοηθ. ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ τοῦ Παν. Ἀθηνῶν, Τοῦ Ἐπισκόπου Παραμυθίας Παΐσιου περιγραφή τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, Ἀθῆναι 1978, σσ. 160, σ. 264.

Ἑλληνικά, Φιλολογικόν, Ἱστορικόν καὶ Λαογραφικόν Περιοδικόν σύγγραμμα, Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν σπουδῶν, τόμος 29ος, 1976, τεῦχος 1ον, Θεσσαλονίκη, σ. 264.

Οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι 1860 - σήμερον, σ. 299.

Ὁμολογία, Μηνιαία ἔκδοσις ἐνημερώσεως καὶ Πνευματικῆς Οἰκοδομῆς τῆς Ἱ.Μ. Νικαίας, περίοδος Γ', ἔτος ΙΑ', σ. 300.

Τίτου Ἐμμ. Ματθαϊάκη, Μητρ. πρ. Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, Οἱ προβληματισμοὶ τῆς συγχρόνου νεάνιδος, Θεολογία 1976, σσ. 30, σ. 300.

Δελτίον Βιβλικῶν μελετῶν, Τόμος 4ος, Δεκέμβριος 1976, τεῦχος 2ον, ἔκδ. «Ἄρτος Ζωῆς», Ἀθῆναι, σσ. 147-216, σ. 300.

Vincent Bourne, La divine contradiction, Paris 1978, σσ. 530, σ. 363.

Π. Β. Πάσχου, Ὁ Ματθαῖος Βλάσταρης καὶ τὸ ὑμνογραφικόν ἔργον του, «Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου», Θεολογία 1978, σσ. 300+9 Πίν., σ. 363.

Β. Δ. Πατριαρχέα, Μελετήματα, Ἀθῆναι 1977, σσ. 172, σ. 363.

J. Darrouzès, A. A., Les Regestes des Actes du Patriarcat de Constantinople. Vol. I. Les Actes des Patriarches, Fasc. V. Les Regestes de 1310 a 1376. [Le Patriarcat Byzantin. Série I.]. Institut Français d'Études Byzantines. Paris 1977. σσ. XVIII+601, σ. 363.

François Halkin, Passion inédite de sainte Basillisse de Nicomédie: Analecta Bollandiana, τ. 95 (1977) 247-253, σ. 363.

Giorgio S. Marcou, Zaccaria (679-752): L'ultimo Papa Greco nella storia di Roma altomedievale. Note storico-giuridiche. [Estratto dal volume: Studi in onore di Pietro Agostino d'Avack. Volume secondo 1976, σσ. 1019-1053], σ. 363.

Τοῦ αὐτοῦ, Τρία ἰδιόγραφα γράμματα τοῦ Νοταρίου Θηβῶν (16ος αἰ.). Μανουήλ Μαλαξοῦ. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετ. τ. κέντρου ἐρεῦνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τ. 22 (1975) 16-37 (μετὰ 9 φωτοαντιγράφων χρωμ.), σ. 363.

Σεβ. Μητροπ. πρ. Παραμυθίας
Τίτου Ματθαϊάκη, Ὁ Γυναικεῖος Μοναχισμός, Ἀ-
θήναι 1978, σσ. 217, σ. 396.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ μόρφωσις τῆς γυναικός, Ἀ-
θήναι 1978, σσ. 58, σ. 396.

Contacts, Revue Française de L'Ortho-
doxie, XXIXe Année-No 99, 3e Trimestre 1977,
Prix De ce Numero: France: is F-Etranger: 16F50,
σ. 396.

Βαρνάβας Δ. Τζωρτζάτου, Μητρ. Κί-
τρους, Ἡ Δικονομία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
τῆς Σερβίας, μετὰ ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως, Ἀ-
θήναι 1978, σσ. 62, σ. 572.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Προκηρύξεις Ἐκλογῆς Ἱερέων,
σ. 23, 24, 55, 79, 80, 103, 104, 127, 151, 182, 183,
184, 215, 216, 239, 240, 263, 299, 331, 332, 362,
363, 393, 394, 425, 426, 571, 572, 608, 609.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροδια-
κόνων, σ. 79, 80, 102, 103, 127, 128, 151, 215, 216,
239, 263, 299, 331, 363, 393, 394, 425, 571, 608, 609.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροκη-
ρύκων, σ. 103, 183, 331, 332.

Προκήρυξις ἐκλογῆς Πρωτοσυγ-
κέλλου, σ. 79.

Προκηρύξεις διαγωνισμῶν, σ. 218,
151, 240.

Κλητήριον θέσπισμα, σ. 394, 395,
396, 426, 427, 428, 572, 609.

Ἀνακοινώσεις, σ. 240, 332.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ Κύπρου Χρυσόστομος (†), σ. 11. —
Ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Τρεμπέλας,
Ἐπίτιμος Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
Παν. Ἀθηνῶν, σ. 29. — Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας
Ἱεράρχης κυρὸς Τιμόθεος (†), σ. 47. — (†) Ὁ
Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, σ. 115. —
Ἐμμανουὴλ Ι. Φαρλέκας, Πρωτονοτάριος τῆς Ἱερᾶς
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (1877-1958), σ. 193. —

Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας Μητροπ. κυρὸς Γεώργιος
(†), σ. 229. — Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας Μητροπ. κυ-
ρὸς Ἀλέξανδρος (†), σ. 233. — Ὁ Μακαρ. Ἀρχιε-
πίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σερα-
φεῖμ καὶ ὁ Μακ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ
πάσης Πολωνίας κ. Βασίλειος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ
Θρόνου τῆς Μητροπόλεως Βαρσοβίας, σ. 265. — Ὁ
Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ κατερχό-
μενος τοῦ ἀεροσκάφους ἐν Βαρσοβίᾳ, σ. 267. — Εἰς
τὸ Ἄουσβιτς. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος τελῶν «τρισάγιον» εἰς τὸ κενοτά-
φιον τῶν ἐν Ἄουσβιτς τελειωθέντων, ὑπὸ σφοδρᾶν
χιονόπτωσιν. Διακρίνονται ὁ Μακ. Μητροπολίτης
Πολωνίας κ. Βασίλειος, Σεβ. Μητροπ. Κίτρους κ.
Βαρνάβας, Σεβ. Μητροπολίτης Ταλαντίου κ.
Ἀμβρόσιος, κ.κ., σ. 271. — Εἰς Μπιαλοβέζαν
ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀντιπρο-
σωπείας ἐν μέσῳ κορασίδων-μαθητριῶν, αἱ ὁποῖαι
εἶχον ὑποδεχθῆ αὐτὸν μετ' ἀνθέων, σ. 273. — Ἀπὸ
τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν
Βαρσοβίας ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: Ὁ Σεβ. Μη-
τροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας, ὁ Μακ. Ἀρ-
χιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σε-
ραφεῖμ, ὁ Μακ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ
πάσης Πολωνίας κ. Βασίλειος, ὁ Σεβ. Μητρο-
πολίτης Ἐλασσόνας κ. Σεβαστιανὸς κ. κ., σ.
283. — Ἀπὸ τὴν Ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Ἐξοχ. Ὑπουργὸν
κ. Κόγκολ (εἰς τὸ μέσον ὄρθιος). Διακρίνονται ἐξ
ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ: Σεβ. Μητρ. Κίτρους κ.
Βαρνάβας, Ἐξοχ. κ. Λ. Μορκαντωνᾶ-
τος, Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Πολωνίᾳ, ὁ Μακ.
Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ, ὁ Μακ. Μη-
τροπ. Πολωνίας κ. Βασίλειος, ὁ Σεβ. Μητροπ.
Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος κ.κ., σ. 289. — Τὰ
μέλη τῆς ὑπὸ νέαν σύνθεσιν Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου, σ.
337. (†) Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, σ. 403. —
Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, σ. 504. — Ὁ Σεβ. Μητροπ. Περιστερίου
κ. Χρυσόστομος, σ. 581. — Ὁ Σεβ. Μητροπ.
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος,
σ. 589. — Ὁ ἐκδημήσας εἰς Κύριον Μητροπ. πρ-
βεροίας καὶ Ναούσης κυρὸς Καλλίνικος, σ.
601. — Ὁ ἐκδημήσας εἰς Κύριον Μητροπ. Χίου,
Ψαρῶν καὶ Οἴνουσῶν κυρὸς Χρυσόστομος, σ.
602.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ τοῦ Ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐτῶν 1923/4 - 1973, συνταχθέν ὑπὸ Ἀδαμαντίου Στ. Ἀγαστίδη. Πρόλογος Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Ὁμ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου - Ἀκαδημαϊκοῦ. Τόμος Α', σσ. π + 1 - 572, Τόμος Β', σσ. 573 - 1070. Ἀθήναι 1978.

Εἰς τὰ πλαίσια τῆς συντάξεως εὑρετηρίων τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξεδόθη εἰς 2 τόμους τὸ εὑρετήριο τῶν πρώτων πενήντα τόμων τῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, εἶναι τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρόκειται δι' ἓν εὑρετήριο ἀπολύτως χρησικόν, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ πρῶτον μέρος ταξινομεῖ τὸ σύνολον τῶν πάσης μορφῆς δημοσιευμάτων τοῦ περιοδικοῦ καὶ εἰς τὸ δεύτερον εὑρετηριάζει κάθε τί. Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει 27.133 λήμματα ταξινομημένα εἰς 17 πίνακες, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται πίνακες τῶν νόμων, πράξεων, ἐγγράφων κ.λπ. τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τῶν ξένων κρατῶν, πίνακες πράξεων καὶ ἐγγράφων τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν συνοδικῶν ὀργανισμῶν, τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ τῶν διαφόρων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἔπος καὶ τῶν ἑτεροδόξων. Εἰς ἰδίους πίνακες ταξινομοῦνται αἱ μελέται, αἱ προσφωνήσεις, αἱ λόγοι, αἱ περιστατικά εὐχαί, τὸ θεῖον κήρυγμα, τὰ σημειώματα τῆς «Παρατηρήσεων Στήλης», ἡ κριτικὴ τοῦ βιβλίου, τὰ χρονικά κ.ἄ.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος δημοσιεύονται 38 εὑρετήρια μὲ τὰ ὁποία ἐπιχειρεῖται μιὰ ἐξονυχιστικὴ ταξινομήσις τῶν συντακτῶν καὶ τῶν περιεχομένων τῶν διαφόρων ἐγγράφων, νόμων, ἐγκυκλίων, πράξεων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν περιεχομένων τῶν μελετῶν, ἄρθρων, προσφωνήσεων, λόγων, βιβλιοκρισιῶν, παρατηρήσεων κ.λπ.

Τοῦ ὅλου ἔργου προτάσσεται πρόλογος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Γ. Μπόνη, Ἀκαδημαϊκοῦ, καθὼς καὶ ἱστορικὰ τοῦ περιοδικοῦ, ἀνάλυσις τῶν μεθοδολογικῶν τοῦ εὑρετηρίου, βιβλιογραφία, ἀρκτηκίβλεξα καὶ συντομογραφία.

Τὸ ἔργον διατίθεται ἐν τῷ συνόλῳ του ἀντὶ 2.000 δραχμῶν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν (Ἰωάννου Γεωργαδίου 14, Ἀθήναι 140).

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΘΕΟΦΙΛΟΣ

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου
ΠΡΟΚΟΠΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐόρτιον Μήνυμα Χριστουγέννων 1978 τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ.

Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἐκλογή καὶ Ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Χρυσόστομου.

Ἐκλογή καὶ Ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου.

Νεκρολογία: Ὁ ἀπὸ Ὀλύμπου καὶ Κασσανδρείας Μητροπ. πρ. Βερροίας καὶ Ναούσης Καλλίνικος Χαραλαμπίκης (†). — Ὁ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν Χρυσόστομος (†).

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Παράρτημα.

Περιεχόμενα τοῦ Τόμου ΝΕ'.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰακίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 7787.978.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ

† Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΜΠΟΝΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ - ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1978 ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

† Η Α.Θ.Π. ὁ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΕΠΟΣ
† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ	ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
† Ο ΞΑΝΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ	ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΙΜΩΤΑΣ
† Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ	ΗΛΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
† Ο ΓΥΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΤΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΣ	ΜΕΓΑΣ ΦΑΡΑΝΤΟΣ
† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΗΛΙΑΣ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
† Ο ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
† Ο ΠΑΤΡΩΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΠΑΝΤΕΛ. ΚΑΘΡΕΠΤΙΔΗΣ
† Ο ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ ΑΥ- ΓΟΥΣΤΙΝΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΒΡΑΚΑΣ
† Ο ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ
† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ	ΑΡΧΙΜ. ΠΑΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ
† Ο ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ (ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ) ΧΡΥΣΟΣΤΟ- ΜΟΣ	ΠΡΩΤΟΠΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ
† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ	ΗΛΙΑΣ ΜΟΥΤΣΟΥΛΑΣ
† Ο ΣΟΥΗΔΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ	ΚΩΝΣΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
† Ο ΜΥΡΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΟΥΜΗΣ
† Ο ΔΕΡΚΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΤΗΣ
	Γ. ΚΩΣΤΑΡΑΣ
	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ
	ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΑΝΕΣΤΙΔΗΣ